ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Forstchen_W_R&Stasheff_Ch-WC1.PDB

PDB Name: Forstchen_W_R&Stasheff_Ch-WC1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.2.2004
Modification Date: 7.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

W. R. Forstchen & Ch. Stasheff

NÁLET BEZ NÁVRATU

Již po celé generace bojují pozemšťané s nebezpečnými Kilrathi. Konečně se zdá, že lidé získávají technologickou převahu a mají lepší zbraně, takže by mohli porazit kočkám podobné mimozemšťany.
Přesto pozemšťané podstupují veliké riziko: zamíří do nitra nepřátelského impéria, aby nalíčili na nepřítele past. Pokud vše proběhne dle očekávám, nepřátelé budou zničeni. Pokud ne...
Vydává se posádka Tarawy na cestu bez návratu?

prolog

SNADNÁ AKCE

"Viking na dvou hodinách!" křikl službu konající důstojník a jakoby mimochodem uhodil do spínače bojového poplachu. Lodí se chabě rozlehl zvuk houkačky - tedy, po větší části lodi. Přinejmenším v jídelně byla slyšet.
"Ale jistě, pane, už běžím, pane!" Rapl vyskočil, odklusal do své střelecké věže a kolena přitom pitvorně zdvíhal do výšky.
Jolie se dívala za ním, zatímco pod kuřáckou lampou, která už ovzduší příliš nečistila, zamačkávala cigaretu. Těžce vzdychla. "Přezdívá se mu Rapl a taky to rapl je. Pojď, Harry - jdem se nechat zkanónizovat."
"Esli ti to nevadí, rači bych to přenechal Kilrathům." Harry vstal z křesla naproti ní, "Já sem střelec, ne terč." Doufám, dodal si pro sebe v duchu a v nitru ho zastudil starý známý strach. "Tak si to tam na ocase užij." Naposledy potáhl z cigarety, pečlivě o dno popelníku odrolil žhavý konec, vyfoukl poslední obláček kouře a špačka schoval, aby jej později dorazil. Vyskočil a rozběhl se ke své střelecké věži.
Na můstku se kapitán Harcourt zeptal: "Jak to vypadá, Billy?"
"Soukromý podnik, kapitáne," odpověděl hlídkový.
Harcourt zabručel. Všichni už měli více než dost zkušeností s lehce vyzbrojenými korzáry, kteří se stále vynořovali z nezmapovaných přeskokových bodů, aby přepadali kolonie Konfederace na hranicích válečné zóny. Alespoň si mysleli, že jejich přeskokové body jsou nezmapované - ale posádka korvety třídy Venture jménem Johnny Greene po dvou rocích hlídkové služby věděla, kde všechny tři jsou, natolik dobře, že všichni členové mohli odříkávat jejich souřadnice ze spaní — a také to často dělali.
A Vikingové už je příliš nevzrušovali.
Pozorovateli zvnějšku se posádka mohla zdát neformální, ba až nedbalá, ale spolupracovala hladce a účinně, přičemž i v akci předstírala nudu, kterou téměř vždy opravdu cítila - kromě okamžiků, kdy se ukázal některý ze soukromých záškodníků, aby se pokusil o překvapivý útok a stal se snadnou kořistí. Tehdy maska nudy zastírala známý strach z násilné smrti. Vždycky zde byla možnost, že jeden z Vikingů nakonec může být Johnnymu Greenovi rovnocenným soupeřem, možnost, že přeskokový bod vyvrhne něco většího.
"Všechna bojová stanoviště hlásí zelenou, kapitáne," oznámila poručík Janice Grounderová.
Billy vypnul to, co zbývalo z houkačky.
"Dobrá, první. Nasaďte přepadový kurs."
"Už na něm jsme, kapitáne. Skól," opáčil astrogátor Morlock Barnes.
Harcourt se ve svém anti-g křesle spokojeně uvelebil a přejel pohledem můstek - kaluže světla v šeré místnosti a v každé té kaluži jedna osoba shrbená nad pultem. Panoval zde klid, připomínající atmosféru městské knihovny - kdyby ovšem tou knihovnou prostupovalo potlačované napětí boje na život a na smrt. Bylo to hezké útulné místečko pro čtyři lidi.
Bohužel jich tady bylo pět.
Harcourt se rozhlížel po něčem, co nefunguje. Měl toho na vybranou spoustu; místnost byla hotovým pomníkem improvizačních schopností. Všechny panely byly osvětlené závěsnými světly, protože zadní osvětlení vyhořelo už před několika měsíci. Před Grounderovou, která působila také jako kormidelník, visely v univerzálních závěsnících v

pravém úhlu k sobě dva gyroskopy s vyčnívajícími osami, na první pohled zflikované z úlomků odpadového kovu. Nahrazovaly původní sklonoměry, které shořely ještě dřív než osvětlení panelů. Kormidlo dosud reagovalo dobře, ale jen proto, že Corianderová, důstojník údržby, před šesti měsíci vystoupila do kosmického prostoru a nahradila trysku, kterou jim jeden Viking ustřelil. Použila k tomu plášť nevybuchlé střely, kterou naštěstí mohli vyprostit z vraku korzára, na kterého byla namířena.

Protože střela nevybuchla, mohla být loď ironií osudu ukořistěna nepoškozená poté, co Rapl a Harry ustřelili její trysky. Kilrathové se pokusili uniknout v záchranných kapslích a nyní byli pohodlně internováni na povrchu planety, kterou se pokusili napadnout. Samozřejmě byli využiti k tvrdé práci pH posilování obrany planety, ale taková už je válečná štěstěna. Na druhé straně jejich loď poskytla překvapivé množství náhradních dílů, které pomohly udržet Johnnyho Greena v chodu. Například jiné korvety třídy Venture neměly ocasní střeliště.

Nevybuchla střela také dodala počítačem řízený zaměřovač, který Corianderová připevnila na Harryho laserový kanón, neboť jeho původní zaměřovací počítač se roztavil při zásahu během jedné obzvlášť silné přestřelky. Rapl pak na svém laserovém kanónu používal zaměřovač z kilrathské střely, kterou jejich zmíněná nevybuchlá střela při proražení boku Vikinga přerazila vejpůl.

Už nevnímali zápach prosycující vzduch na lodi, pach zřídka mytých těl - zařízení pro úpravu vody občas ještě fungovalo. Systém regenerace vzduchu pokrýval tu a tam zajímavý zelený porost a filtry byly téměř ucpané. Příležitostný kilrathský korzár aspoň zahnal jejich nudu. Už jim ani nevadilo, že kdokoliv z nich může být zabit - i když to nebylo příliš pravděpodobné, protože Kilrathové měli mnohem lehčí výzbroj než Johnny Greene. Byli to ovšem zuřiví bojovníci a nedalo se nijak odhadnout, kdy se jeden z nich trefí.

Ale posádka si to nepřipouštěla - a Harcourt se právě o to nyní snažil. Všichni si už na rutinu tak zvykli, že dokázali velmi dobře ignorovat nebezpečí - anebo to aspoň předstírat.

"Zasunout lapače," nařídil Harcourt. "Plný tah."

"Plný tah," potvrdil interkom. Seržant Lorraine Haskerová seděla u svého pultu ve střední části lodi a sledovala zdravíčko motorů, jako by to byly její děti - třebaže dvě z nich byly kukaččí.

Loď akcelerovala - kupodivu mnohem rychleji, než se u ní předpokládalo. Corianderová na ní provedla několik vlastních úprav. Kdyby takhle letěli příliš dlouho, motory by se propálily - pokud by jejich vibrace dřív nerozlámaly loď na kusy; oba původní motory už nebyly docela sladěné a dva dodatečně namontované kilrathské nebyly přesně vyvážené. Ale nebudou tuhle rychlost muset udržovat dlouho.

Kilrathové očividně nepočítali ani s Johnnym Greenem, ani s jeho rychlostí; změnili kurs souběžně s vektorem lodi Konfederace a zrychlovali na maximální tah.

"Prchá," ohlásil Billy.

"Jako by to nedělali vždycky." Nebylo to úplně nudné, uvažoval Harcourt - alespoň se něco dělo. Jenže vždycky to probíhalo podle stejného schématu. "Člověk by si myslel, že si ti mizerové navzájem řeknou, co se stane, když se pokusí o nějaký konkrétní manévr. Mohli by aspoň mezi sebou rozhlásit, že tohle nefunguje."

"Jak," ozvala se Grounderová. "Nikdo z nich se nedostal zpátky."

"No, to je pravda," připustil Harcourt. "Ale přece jich tohle musí dělat po celé frontě tisíce. Někteří z nich se zpátky dostat museli."

"Možná se ti ostatní nepokoušejí utíkat," navrhla snaživě Grounderová, "jako ten první, se kterým jsme bojovali. Pamatujete? Oni se vrhli na nás."

"Jo, a jejich motory se nám od té doby náramně hodí." Harcourt se ohlédl po seržantovi Corianderové. "Dobrá práce, seržante. Ani netuším, jak se vám vůbec povedlo zapojit je do naší řídicí soustavy."

"Však se mi to tak docela nepovedlo," opáčila Corianderová.

"Mně to tak stačí," prohlásila Grounderová. "Když přidám plyn, tak se rozeřvou."

"Díky, poručíku - ale budeme potřebovat všechno, co máme po ruce," řekla Corianderová. "Ti parchanti nás kousek po kousku osekávají. Každej, kterýho rozmázneme, s sebou veme kousek z nás."

"Jsme na maximální rychlosti," oznámila Grounderová. "Na dostřel budeme odhadem za dvě minuty."

"Myslíte, že už si prohlídli specifikace korvety třídy Venture?" povzdychla si Corianderová.

"Určitě to udělali, seržo, ale nemají v tom přehledu vás," zavolal v odpověď Billy.

To, uvažoval Harcourt, nebylo nic jiného než holá pravda. Korveta byla velmi nepohodlný kompromis; obětovala obratnost stíhacího bombardéru za menší palebnou sílu, než má torpédoborec. Jenže když si nemůžete dovolit nasadit torpédoborec do strážní služby, je korveta lepší než nic. A když prohráváte válku a docházejí vám lodě i lidé, přemítal, musíte tu korvetu držet na určeném stanovišti nepřetržitě dva roky, bez dovolené a bez údržby a doplnění výstroje.

Lepší než nic? Možná - ale ne o mnoho. Alespoň ne o tolik, aby to její posádce dodalo nějaký pocit bezpečí.

Za takových okolností se buď zblázníte a navzájem zakousnete, anebo se krajně sblížíte. Posádka Johnnyho Greena se ještě navzájem nezakousla - zatím.

Harcourta nikdy nenapadlo, že by se někdy musel s něčím takovým vypořádat.

"Viking se obrací," ohlásil Billy.

Harcourt přikývl a rozmrzele hleděl na osvětlenou mřížku bojového displeje před sebou. Svítila a byly na ní vidět souřadnice. Ale scházely na ní polohové body. Zásah, který utržili před osmnácti měsíci, vyřadil přenosový obvod bojového počítače. Jediný Billy viděl, kde se nepřítel nachází, ale nikdo jiný. Museli mu prostě věřit.

A věřili mu.

Nicméně bojový displej mile prosvětloval šero na můstku.

Harcourt cítil, jak napětí narůstá. "No tak se podíváme, jestli si tenhle Viking dokáže vymyslet něco nového a neobehraného."

"Kolik toho asi tak máte na výběr v kosmické střílečce," namítla Grounderová.
"Ale no tak, poručíku!" pokáral ji Harcourt. "Máte mimořádný nedostatek fantasie. Kdybych byl na jeho místě, provedl bych..."
"Klesá!" vykřikl Billy.
Harcourt náhle zatoužil vidět situaci, avšak displej před ním tvrdošíjně zůstával prázdný. Vyhlédl ven průzorem, ale v tom byly vidět jen bezstarostné hvězdy.
Jedna z nich se pohybovala - ale byli ještě příliš daleko, než aby byl Kilrath patrný jako silueta.
"Ví, že dole nemáme žádnou výzbroj," podotkl Harcourt. "Bude se snažit dostat pod nás a prostřílet nám spodní pancíř."
"Nu, aspoň je to něco nového," ozvala se Grounderová a hlas se jí vzrušením zachvěl.
Harcourt přepnul interkom na "všechny stanice". "Všichni se připravte! Budeme se točit!"
"Já už 'sem vytočenej," odpověděl nejstarší střelec.
"Jo, Raple, a my jsme se rozhodli vás napodobit. Teď se držte - budeme viset hlavou dolů oproti současné poloze."
"Jo?" ozvala se úsečně Jolie. "A my troubové jsme si mysleli, že jsme hlavou dolů teď a budeme se točit správnou stranou nahoru!"
Jelikož je do sedadel tiskla umělá gravitace, skutečně na tom nezáleželo - ale všichni znali ten nepříjemný pocit, který takový půlvýkrut dokáže vyvolat, gravitace negravitace, protože Coriolisova síla je Coriolisova síla a kapalina je kapalina, zvlášť když se nachází ve vnitřním uchu a říká vám, že se převracíte, bez ohledu na to, co si o tom myslí vaše zadnice.
Harcourt sledoval, jak se Grounderové setrvačníky ve svých univerzálních závěsech pohybují a jak se jejich modrý pól převrací, až ukazuje přímo na pult. Modrá znamenala nahoře, červená dole, takže Harcourt věděl, že jsou hlavou dolů. Anebo přinejmenším, že jsou v opačné poloze, než v jaké se nacházeli před několika minutami.
"Viking nad námi," zarecitoval Billy.
"Vzdálenost?"
"Pět set kilometrů," odvětil Billy, "a přibližuje se kilák za sekundu."
"Dává si na čas, co?"
"Nejspíš nečekal, že nás uvidí seshora."
"Už je dost blízko," usoudil Harcourt. "Palte!"
Loď poskočila, jak oba kanóny vystřelily čtvrt vteřiny po sobě - jedna z dalších drobností, které se pokazily a vlastně by je měly dostat do opravárenského doku.
Rapl radostně zajódloval. "Dostal to," usoudil Harry.
"Trefili jsme ho do ocasu," oznámil Billy, oči přilepené k obrazovce.
"Já se nikdy nedostanu k ráně," zabrumlala do interkomu nespokojeně Jolie.
"Hned se dočkáte," chlácholil ji Billy. "Převrací se a jde za nás. Pořád se nám chce dostat na spodek."
"Já vím, o co mu jde," zavrčela.
"Zkuste ho cestou trochu přismažit," navrhl Harcourt.
Potahem lodi se k nim doneslo tlumené "žuch" - zvuk hmotnostního urychlovače. Pak se v interkomu znechuceně ozvala Jolie: "Sakra! Vedle!"
"Ne, trefila jste," opravil ji Billy. "Ochromila jste mu polohovou trysku... Moment! Řízené střely! Pálí po nás!"
"Opětovat palbu!" vyštěkl Harcourt.
"Ale on není na dostřel! Zůstaly nám jen dvě střely!"
"Když nejsme na dostřel my, není ani on. První! Úhybný manévr!"
"Rozkaz," zašklebila se Grounderová a gyroskopy zavrněly, jak se začaly zajímavým způsobem vlnit nahoru, dolů a do stran.
Nefungovalo to.
"Střela se na nás zaměřila," hlásil Billy, "a letíme přímo proti ní!"
Grounderová řekla: "Mohli bychom se prosmýknout kolem ní, než se k nám dostane."
"To ani při největším zrychlení!" vykřikla Corianderová. "Pořád vám to říkám! Střely jsou rychlejší než lodě!"
"I se dvěma motory navíc?"
"I s deseti motory navíc! Odveďte nás na bok, Grounderová! Dejte Jolii příležitost!"
Grounderová pohlédla prosebně na kapitána, ale Harcourt zavrtěl hlavou. "Nemáme čas na experimenty, poručíku."
"No dobrá" zamručela Grounderová a setrvačník se zvolna obracel.
"Blíží se!" křikl Billy. "Tři sta kilometrů! Dva sta padesát! Dva sta!"
"Palte, Jolie," radil Harcourt.
Trup k nim opět přenesl "žuch".
Náhlá záře z obrazovky osvětlila Billovi tvář. "Dostala jste ho!" zajásal. "Dobrá rána, Jolie! Teď už nemá vůbec žádný ocas!"
"Ještě se nudíte?" zeptal se Harcourt.
"Ne, v tomhle momentě ne," připustila.
"Teď by se měl stáhnout," řekla Corianderová. "Kormidlovat příďovými řídicími motorky a prchat."
"To neudělá," prohlásil Harcourt. "Je to Kilrath."
"Pořád se blíží." Billův hlas zněl tiše a napjatě. "Trochu kulhá, ale pořád se blíží."
"To je cvok! Vždyť z něj Jolie mohla nadělat hromádku šrotu!"
"Bude se snažit, dokud nebude po něm," pravil Harcourt zachmuřeně. "Nebo dokud nebude po nás. Pošlete mu jednu

naši střelu."
"Teď?" vypískl Billy. "Letí přímo proti nám, kapitáne!"
"Tím tvrději do něj práskne."
"Naše poslední dvě!" zakvílela Corianderová.
"K tomu jsou určené, seržante. Odpalte výmetnici jedna."
Grounderová stiskla dotykovou plošku. "Jednička je na cestě."
"On taky jednu poslal," zvolal Billy.
"Úhybný manévr!" štěkl Harcourt.
Setrvačníky Grounderové zavrněly a jejich póly začaly opisovat bláznivé smyčky, jak se loď vzepjala vzhůru, a smýkly sebou ze strany na stranu, když se loď prudkým lomcovákem opět obrátila proti korzárovi. Kilrathská střela, dosud nezaměřená, bezstarostně pokračovala svým směrem...
Přímo proti střele Greena.
"Zaměří se na sebe navzájem!" zasténala Corianderová.
"Zaměřte tu loď a odpalte tu poslední střelu," nařídil Harcourt.
"Ne, počkejte!" zaječel Billy. "Ta jejich se zaměřila na naši loď! Letí přímo k nám!"
"No dobrá," vzdychl Harcourt. "To by se ta naše mohla pořád ještě zaměřit na ně."
"Zaměřila se," ohlásil Billy. "A teď jak se zbavíme té jejich?"
"Raple! Harry!" zvolal Harcourt. "Stříbrný florin tomu, kdo ji dostane první!"
"Bude můj!" zavýskl Rapl a Harry se zeptal: "Co je to florin?" Loď se opět otřásla dvojím nesfázovaným výstřelem.
Billyho tvář znovu oranžově zazářila. "Dostali ji!"
"Mám u vás florin," ozval se okamžitě Rapl.
"O čem to mluvíš?" okřikl ho Harry. "To byla moje rána! Moh' to vidět každej osel!"
"Já nejsem jen tak každej osel..."
"Oukej, oukej," vzdychl Harcourt, "jeden florin pro každého z vás. Co naše střela, Bil..."
Pak spatřil odraz žluté záře na Billyho tváři a šťastně vydechl. "Á! Zásah!"
"Korzár zasažen," potvrdil Billy. "Je po něm."
Harcourta na okamžik zachvátila deprese. Tucet životů, možná i víc, vyhaslých v jediném okamžiku... odvážných lidí, nebo alespoň smělých tvorů...
Pak se celá loď otřásla a trupem se rozlehl dutý zvuk výbuchu.
"Promiňte, kapitáne, neviděl jsem ji!" vykřikl Billy. "V tom záblesku výbuchu po útočníkovi..."
"Odpálili ještě jednu těsně předtím, než se rozpadli," prohlásil úsečně Harcourt. "Hlaste se podle stanovišť!"
"Hlídkový zde!" vykřikl Billy.
"Astrogátor zde!"
"Opravárenské stanoviště funkční!"
"První důstojník zde!"
"Střelecká věž jedna zde!"
"Střelecká věž dva!"
"Zadní střelec zde!"
"Inženýr živý a zdravý!"
Harcourt vydechl úlevou. "My jsme tedy oukej. Jak je na tom loď, seržante?" A s náznakem očekávání v hlase dodal: "Je to něco vážného?"
"Jo, dalo by se to tak říct," Corianderová si prohlížela svůj panel. "Odnesl to reaktor pro fúzi kyslíku."
Interkomem se rozlehl jásot a odrážel se od stěn můstku.
"Zásah, jasný zásah!" zpívala Grounderová.
"Tvorba O2 je vyřazená!" výskal Rapl.
"Teď už nemůžeme zůstat na hlídce!" trylkovala Lorraine.
"Musíme na opravárenskou základnu." přikývla Corianderová zcela přesvědčeně. "Teď už nemůžeme zůstat ve vesmírném prostoru, kapitáne. Zůstal nám jen kyslík, který už se dostal do systému. Můžeme jej recyklovat čtrnáct dní, možná měsíc - ale potom je po nás. Ne, musíme na základnu."
"To je škoda," vzdychl Harcourt. Jenom dva roky na stanovišti. A já už jsem si myslel, že ustavíme nový rekord. Ale jak to tak vypadá, budeme se muset spokojit s rekreací."
Jeho mysl se naplnila představami pružných těl, tlumených světel, tiché hudby, vína, opravdového jídla...
A čerstvého vzduchu!
* * *
Hvězdy v průzoru se změnily a Harcourt věděl, že dokončili poslední přeskok ke Xanadu. Usmíval se v očekávání písečné pláže pod jasným nebem. "Oznamte jim, že přilétáme, první,"
"Ano, pane." Grounderová stiskla spínač. "CS* Johnny Greene volá základnu Xanadu. Xanadu, ozvěte se."
(* CS - zkratka za Confederation Fleet Ship (loď flotily konfederace). V anglosaském prostředí podobné zkratky (např. HMS - His/Her Majesty's Ship nebo USS - United States Ship) tvoří nedílnou součást jména válečné lodi - pozn. překl.)

Harcourt stiskl "všechny stanice". "Střelci a inženýr na můstek." Věděl, že by jim beztak nedokázal zabránit, aby se tam nahrnuli a vyhlíželi ráj, který je očekává, a tak tuto akci vyhlásil oficiálně. On sám vyhlížel průzorem ven a marně se pokoušel poznat, která hvězda je Xanadu. Přeskokový bod se nacházel jednu celou a jednu třetinu astronomické jednotky od planety, která nebyla o mnoho větší než Země, a tudíž se dosud pochopitelně jevila jako hvězda, nikoliv

jako zřetelný kotouč.
Planeta dostala to jméno kvůli svému podnebí. Většinou ji pokrývala voda, až na několikero souostroví. Na největším ostrově samozřejmé ležela opravárenská základna loďstva. Na druhém největším pak leželo hlavní rekreační středisko, ze kterého se odpočívající kosmičtí bojovníci rozptylovali do zastrčených lenošných koutků na menších ostrovech - pokud chtěli být sami. Pokud nechtěli, měli v hlavním středisku k dispozici kasina, restaurace, holopaláce, golfová hřiště, tenisové kurty, pobřeží tvořené jedinou dlouhou pláží, kterou zalévaly dokonale válcové příbojové vlny, a teplotu, která nikdy nevybočila z rozmezí od šestnácti do sedmadvaceti stupňů Celsia - zkrátka všemožné příjemné náležitosti pro několik týdnů zhýčkaného přepychového života, než se unavení vesmírní harcovníci budou muset vrátit k vojsku. Nebyl to snad přímo ráj, ale v očích vládních zaměstnanců se mu to hodně blížilo.
Průchodem se dovnitř vecpali střelci a mezi nimi inženýrka Lorraine. Harcout se po posádce ohlédl a viděl ve všech tvářích tentýž nedočkavý úsměv a rozzářené oči.
"Základna Xanadu volá CS Johnny Greene."
Grounderová vzhlédla a oči se jí leskly. "Tady Johnny Greene. Máte pro nás místo na přistání?"
"Obávám se, že ne, Johnny Greene. Máme pro vás místo toho zprávu - rozkazy. Nepřistávejte na Xanadu. Opakuji, nepřistávejte."
Grounderová šokovaně vytřeštila oči.
Pak se probrala. "Základno, máme odrovnanou jednotku pro generování kyslíku - obrazně i doslova. O2 nám vystačí tak na týden, déle ne."
"My to víme, Johnny Greene, ale rozkaz je rozkaz a týden je ještě dost dlouhá doba."
"Ještě ověřím zásobu kyslíku u důstojníka údržby, Xanadu." Grounderová se ohlédla po Corianderové. "Seržo?"
"Jo, tak dlouho nám vydrží," zavrčela Corianderová. "Doufám, že k tomu mají sakra pádnej důvod!"
"Zatraceně pádný," přizvukoval jí Harcourt. "Přepněte mi hovor sem, první,"
Grounderová s výrazem úlevy cvakla přepínačem.
"Jo, máme kyslíku na týden," zavrčel Harcourt. "Tady kapitán Macmillan Harcourt. Drželi jsme dva roky hlídkovou službu a moje posádka zoufale touží po rekreaci, než nám opraví loď. V čem je problém, Xanadu?"
"Jenom rozkazy, kapitáne Harcourte - podepsané admirálem Banbridgem."
Harcourt ztuhl. Tohle spadlo hodně shora. Proč se Banbridge babrá s prachobyčejnou korvetou?
"Podle rozkazu máte přeletět na základnu Hilo," pokračovala služba na Xanadu.
"Základna Hilo?" Harcourt se obrátil k astrogátorovi. "Kde to je, Barneyi?"
Barney chvíli přejížděl očima po mapě na své obrazovce, a potom zavrtěl hlavou. "V životě jsem o ní neslyšel. Zkusím zadat vyhledávání." Naťukal jméno do počítače.
Harcourt se mu rozhodl trochu pomoci. "Můžete nám, prosím, poskytnout souřadnice základny Hilo, Xanadu?"
"Nemáme ji na žádné mapě," ohlásil Barney.
"Třicet dva stupňů rektascenze, sedmdesát dva stupňů východně," odvětila stanice Xanadu. "Šestnáct světelných roků daleko."
"Třicet dva, sedmdesát dva, šestnáct," opakoval Barney a zadával čísla do počítače.
Napětí na můstku značně zhoustlo. Všichni upírali pohledy na astrogátora.
"Jo, tady to je." Barney zavrtěl hlavou. "Svět nic moc, kapitáne. Píše se tu ale, že je tam pár větších jezer a vnitrozemské moře. Plus pár rekreačních domů."
Posádka sborově zakvílela.
"No, tak měsíc na pláži je v tahu," vzdychla Grounderová.
"To nám přeci nemůžou udělat!" vybuchl Rapl. "Dva roky na hlídce, dva roky!"
Grounderová spěšně vypnula mikrofon.
"Dva roky!" ječel Rapl. "Nikdy sme neremcali, nikdy sme si nestěžovali, nikdy sme neposlali všechno k čertu, nesebrali sme se a neodtáhli sme domů! Dva roky! Třiapadesát soubojů, z lodě nám ustřelovali kousek po kousku! Snášeli sme smrad, snášeli sme kouř, záplatovali a flikovali sme, co se dalo, aby to nějak fungovalo! Tu dovolenou sme si přeci zasloužili, do hajzlu!"
Všichni otřeseně hleděli přímo před sebe. Bylo to teprve podruhé za dva roky, co slyšeli Rapla vztekle zvýšit hlas. Poprvé se to stalo těsně po jejich prvním střetu s kilrathským záškodníkem, kdy těsně minuvší výstřel ožehl nátěr na Raplově milované lodi. Po zbytek té doby byl veselý, až to bylo nechutné, stále vtipkoval a stále se smál. Vidět jeho takhle vyletět bylo horší než Banbridgeovy rozkazy.
"V dómech by mělo být příjemně," vzdychl Harcourt. Kývl na Grounderovou a ta opět zapnula mikrofon. "Co ostatní rekreační zařízení, Xanadu?"
"Ať se propadnu, jestli o tom něco vím, kapitáne." odpověděl hlas z Xanadu. "Nikdy jsem o tom místě neslyšel."
Rapl se viditelně zklidnil; hlas měl teď chladný. "Vzpoura, kapitáne. Navrhuji, abysme dezertovali."
Grounderová zuřivě hmátla po spínači mikrofonu.
"Nepokoušejte mě." zasténal Harcourt. "Mám na Zemi ženu a děti."
Můstek ztichl; všichni věděli, že Rapl se těsně před tímto posledním služebním turnusem oženil. Jeho žena žila na stejné planetě jako jeho rodiče, na Raplově domovském světě, který se nyní nacházel až příliš blízko frontové linie.
Rapl vzdychl a znělo to, jako když uniká vzduch z píchlé pneumatiky. "No dobře, kapitáne. Poletíme, kam nám řeknou."
"To jsme také přísahali," Harcourt měl nicméně náladu na zcela jiný slovní projev. Kývl na Grounderovou, a ta zase zapnula mikrofon. "Rozkazům rozumíme, Xanadu," vzdychl Harcourt. "Johnny Greene odlétá na Hilo. Konec."
"Bon voyage," rozloučil se Xanadu soucitným tónem.
"Konec."

* * *
V průzoru se rýsovala Hilo a zaplňovala jeho střed - nevýrazná, žlutohnědá a vyprahlá, jen s několika modrými skvrnkami a s azurovým lemem podél okraje kotouče.
Střelci a Lorraine se stěsnali u vchodu. "Už úplně cítím ten žhavěj pouštní vítr," zamručel Rapl.
"Necítíš," opáčila Corianderová. "Teplota se tady nikdy nevyšplhá nad deset stupňů."
"A tomu říkají rekreace?" zavrčel Billy.
"Nechte toho, lidi," vzdychl Harcourt. "Vzburcujte je, první."
"CS Johnny Greene volá základnu Hilo," promluvila Grounderová. "Základno Hilo, ozvěte se."
"Základna Hilo volá Johnnyho Greena," odpověděl jí hrčivý kontraalt.
Všechny mužské hlavy na můstku sebou trhly k obrazovce před Grounderovou. Spatřili krásnou opálenou tvář lemovanou vodopádem černých vlasů, s tmavě rudými rty a dlouhými řasami nad velkýma temnýma očima, která je přiměla kolektivně zamrkat. "Rádi vás vidíme, Johnny Greene. Čekali jsme vás."
Grounderová se naježila. "Hmmm. To byl vás nápad?"
"Poručíku!" okřikl ji Harcourt.
Kontraalt se jen tiše a vřele zasmál. "Nebyl to můj nápad, poručíku, ale máme tady pár fešáků, kteří budou tvrdit, že na to přišli oni, jen co se na vás podívají."
Grounderová jen zírala neschopná slova. Nikdy si o sobě nemyslela, že je krásná - ale myšlenek na fešáky měla plnou hlavu. Alespoň než dorazili ke Xanadu.
Harry přistoupil blíž, aby mohl nakukovat Grounderové přes rameno, Jolie se natlačila hned za něj a oči jí zablýskaly.
"Kočka!" zasyčela.
"Chcete říci, že je hezká?" Barneyho stanoviště se nacházelo před pultem Grounderové; neviděl na její obrazovku.
Lorraine zaúpěla. "To nám ještě scházelo - konkurence na dovolené!"
Grounderové se konečně podařilo najít hlas. "Jaké je tam dole počasí, Hilo?"
"Mimo dóm je pět stupňů Celsia a vítr patnáct metrů za vteřinu, který žene spoustu zvířeného písku."
Corianderová potlačila zakvílení.
"Uvnitř dómu," pokračoval kontraalt vesele, "je dvaadvacet stupňů, voda má dvacet. Hrací automaty jsou seřízené tak, abyste moc neprohráli, krupiérky oplývají křivkami, o jakých jste se v matematice ani neučili, a karetní hráči vypadají jako Don Juan a mají citlivé a smyslné ruce."
Jolie, Lorraine a Grounderová nastražily uši a začaly jevit zájem. Corianderová také, ale nepřestávala se přitom tvářit ostražitě.
"Ovšem právě jsme dokončili i druhý dóm, kde jsou dva stupně pod nulou, svahy o třech různých sklonech, tři sedačkové lanovky a každé ráno šedesát čísel nového sněhu. Půjčovna lyží je samozřejmě v provozu. Na chatě je dobře zásobený bar, odvazová kapela a tanec celou noc."
"To by mohla... nakonec... přece jen být... zajímavá dovolená," uvažoval Billy.
Tmavovlasá kráska na obrazovce se usmála a znovu na ně mrkla. "Neslibujeme vám nic jiného než tanec, víme? Zbytek si musíte zařídit sami."
Harry pohlédl na Corianderovou a pomyslel na to, jak poslední dva roky odkládal pokusy o sblížení; citové komplikace ve válečné zóně nikdo z nich nepotřeboval. Corianderová se ohlédla po něm, postřehla, že se dívá, začervenala se a rychle se odvrátila.
"Nu, já myslím, že to zvládneme," prohlásil Harcourt nenuceně. "Kde máme přistát, Hilo?"
* * *
Po dvou létech konečně otevřeli hlavní vchod Johnnyho Greena. V přechodové komoře se vyrovnal tlak, ale oni na sobě stále měli skafandry - Hilo nemělo zase tak velikou hmotnost a nikdo z nich nebyl zvyklý dýchat řídký vzduch.
Posádka se trousila ven a rozjařeně se rozhlížela. Slunce svítilo, nebe bylo velmi tmavě modré a ...
Písek se táhl míle a míle a míle daleko.
Ale airbus už čekal, předstoupil před ně důstojník v přetlakovém oděvu a napřáhl ruku v rukavici. "Kapitán Harcourt? Já jsem kapitán Tor Ripley. Vítejte na Hilu."
"Děkuji, kapitáne." Harcourt mu stiskl ruku, trochu překvapený, že uvítací výbor tvoří někdo na úrovni jeho vlastní hodnosti - překvapilo ho to téměř stejně jako ono podání ruky místo salutování. "Dovolte mi, abych vám představil svého prvního důstojníka poručíka Grounderovou... můj astrogátor podporučík Barnes..,"
Představil je jednoho po druhém, každý člen posádky zasalutoval a Ripley mu odpověděl. Když bylo formalitám učiněno za dost, prohlásil: "Vítejte na Hilu! Ať se vám tu líbí!" a nahnal je do airbusu.
Dveře se zavřely, zasyčel dovnitř vháněný vzduch a rozsvítilo se zelené světlo.
"Oukej, můžeme sundat přilby." Ripley otočil svým krytem hlavy o půl obrátky a odklopil jej dozadu, aby odhalil tvář.
Harcourt učinil totéž.
"Nuže, kapitáne," spustil Ripley, "rád bych vám navrhl možnost vypadnout na chvíli ze strážní služby."
Hlavy celé posádky se otočily jako jedna, aby se zahleděly na Ripleye.
"To... je rozhodně něco, o čem jsem ochoten uvažovat," opáčil Harcourt zvolna, trochu omámený - ale instinktivně v tom jablku hledal červa. "Jakého druhu je to úkol?"
Ripley jim to pověděl.
Všechny tváře se začaly zubit. Posádka přikyvovala.
"Já se hlásím dobrovolně, kapitáne."
"Já taky."
"Já se také hlásím."

"A já!"
"Myslím, že já také," řekl Harcourt pomalu. "Ten úkol přijímáme, kapitáne Ripleyi."
Nu, tehdy jim to připadalo jako dobrý nápad.
* * *
Vlastně to vypadalo jako pohodovka. Jediné, co měli udělat, byl jeden nebo dva oblety malé bezvýznamné planety, kterou Kilrathové nazývali Vukar Tág. Ležela daleko na periferii kilrathské říše. No dobrá, bylo to na nepřátelském území, ale k vlastnímu loďstvu to bylo blíž než na Kilrah a přeskokové body měli velmi přesně zmapované.
"Jeden z našich torpédoborců pronásledoval kilrathského záškodníka až na jeho území." vysvětloval Ripley. "Vletěl do přeskokového bodu trochu moc blízko za ním a nějaká turbulence mu udělila špatný úhel. Když se hvězdy zastavily, nebylo po korzárovi ani potuchy – ale zpozorovali kilrathskou korvetu směřující na Vukar Tág."
Seděli u stolu na okraji bazénu a sledovali, jak se v něm zbytek posádky prohání s několika hostiteli a hostitelkami jako chrlící velryby a dovádějící delfíni.
"Víte," ozval se Billy, "vlastně jsem si ještě nikdy nevšiml, jaké má Jolie parametry."
"Kdo by to taky pod služební kombinézou poznal?" přisvědčil Harcourt. "Ale všechny parametry, které teď potřebujeme, jsou ty, které máte poznačené v notesu." Jemu samotnému však činilo potíže odtrhnout zrak od poručíka Grounderové. Měla sice decentní plavky, ale v žádném případě by je nemohl považovat za "nevinné."
Násilím obrátil pozornost k předchozímu tématu. "Tak zjistili jméno té planety?"
"Správně - ne že by tomu samozřejmě rozuměli. Nikdo na palubě moc kočičácky neuměl. Ale kapitán byl natolik duchapřítomný, že zmáčkl nahrávání, a když se dostal zpátky na základny, naši experti to rozluštili."
Billy střelil pohledem po Harcourtovi.
Harcourt téměř nepostřehnutelně přikývl.
Billy se obrátil k Ripleyovi. "Promiňte, pane - profesionální zájem. Co zjistili?"
"Profesionální zájem je v pořádku," opáčil Ripley. "Byly to obvyklé pozdravy a instrukce pro přistání - ale vyrozuměli z toho, že planeta se jmenuje Vukar Tág." Pokrčil rameny. "Nikdo podle všeho neví, co to znamená. Ale ještě větší hádanka je, proč na oběžné dráze kolem té koule prachu létá křižník."
"Křižník." Harcourta bodlo ošklivé podezření. "Jsou tam nějaké měsíce?"
"Jeden malý - ale vejde se na něj nejméně jedna stíhací peruť, jestli jste myslel tohle." Ripley pokýval hlavou. "Napadlo mě totéž."
"Dobře hlídaná!" zamračil se Harcourt. "Co tam schovávají!"
"Nu, doufám, že jste dostatečně zvědavý, abyste to chtěl zjistit, Macu," řekl Ripley. "Opravdu doufám, že jste."
"Nerosty?"
Ripley zavrtěl hlavou. "Většinou je tam poušť a žádné stopy po dolování, i když tam viděli létat čluny k nákladní lodi. Možná něco vyvážejí, ale podle spektroanalýzy by to mohl být nanejvýš vysoce čistý křemík."
"Křemík není nijak zvlášť vzácný," namítl Harcourt. "Na každé kilrathské planete ho musí být habaděj."
"To musí," souhlasil Billy. "Písek z Vukar Tágu musí být nesmírně čistý nebo co."
"Nebo co." Harcourt to nechtěl říkat, ale bylo obtížné se vyhnout vymýšlení náboženských asociací. "Takže je to pouštní zapadákov a všechno, co máme udělat, je jednou nebo dvakrát to tam obletět a udělat obrázky." Pohlédl na Ripleye. "Je to tak, Tore?"
Ripley přikývl. "To je celá akce v kostce, Mácu. Samozřejmě, protože se jedná o průzkumný let, budete mít na palubě specialistu."
Tohle byl ten červ v jablku, na kterého se Harcourt celou dobu připravoval - když nepočítal ten křižník a peruť stíhačů.
"Bude mít na starosti kamery?"
"Ano, a až se dostanete k planetě, budete se muset řídit jejími pokyny."
Harcourt se zamračil, když ve větě postřehl ženský rod. "Vyzná se v navigaci?"
Ripley nejistě pokrčil rameny. "Má stejný výcvik jako vy a v Sabru nalétala bojově padesát hodin."
"No to je prostě skvělé!" zasténal Billy.
"Billy, chováte se nevhodně," řekl Harcourt přísně. V duchu však byl vděčný, že jeho hlídkový důstojník vyjádřil to, co on by rád řekl také, ale nemohl. Výcvik a zkušenosti právě tak dostatečné na to, aby věděla, co dělá, ale ne dost rozsáhlé na to, aby se opravdu vyznala... "Doufám, že je jí jasné, že je pod mým velením, Tore."
"Ale samozřejmě, Macu!" odbyl to téma Ripley. "A teď o cestě tam..."
Cesta tam pochopitelné neměla být žádný problém. Rozvědka zmapovala přeskokové body a nebyl žádný zvláštní důvod očekávat, že by poblíž nich měl být nějaký kilrathský provoz - žádní korzáři, protože to bylo uvnitř hranic Kilrathského císařství; žádné hlídky, protože flotily byly rozmístěné tucet světelných roků dál od Kilrahu a čekaly na boje s Konfederací. Mohla by se tam vyskytnout osamocená nákladní loď, ale ta by nemela představovat žádný problém.
"Já to nechápu, Tore," prohlásil Harcourt. "Jestli to je jenom koule písku, jak to, že vůbec stojí za průzkum?"
"Protože na bezcennou kouli prachu," řekl Ripley, je překvapivě dobře hlídaná."
"Opravdu?" Navenek Harcourt vyhlížel stále uvolněně a nedbale: uvnitř se měnil ve stlačenou pružinu. "Co tam je? Výstrojní základna? Pomocná loděnice?""
"Může být, ale na to tam vlastně není dostatečný provoz - občasná doprovodná nebo transportní loď." Ripley zavrtěl hlavou. "Z toho mála, co jsme zahlédli z dálky, tam není nic."
"Tak proč všechny ty lodě?" tázal se Harcourt.
"To právě chceme vědět," zdůraznil Ripley.
Harcourt samozřejmě mohl ještě nyní ten úkol odmítnout - anebo jej přinejmenším prodiskutovat s posádkou a nechat

odmítnout je. Ale dva týdny pozorování bikin a nasávání slunečního světla a alkoholu ho dostalo do vřelého rozpoložení, ve kterém se i to nejhorší, co mu mohli Kilrathové udělat, zdálo téměř bezvýznamné.
Což bylo samozřejmě přesně to, co měl Ripley za lubem - slunce, voda, žádné zprávy, žádné jiné posádky z válečné zóny, se kterými by si vyměňovali postřehy.
Není divu, že se nechali svést - nejedním způsobem!
* * *
Ramoně Čechovové bylo teprve dvaatřicet. Byl to nevhodný věk - dost mladá na to, aby ji popadaly prudké, horkokrevné impulsy, a dost stará na to, aby už měla víc rozumu.
Donesla svůj lodní pytel k Johnnymu Greenovi, položila jej na zem, postavila se do pozoru a rozhlédla se po posádce, která na ni čekala rozestavená v polokruhu. Zasalutovali jí. Ona jim zasalutovala v odpověď a obrátila pohled na kapitána Harcourta.
"Komandér-poručík Ramona Čechovova?" otázal se.
"To jsem já," potvrdila. "Čekám, kapitáne."
Harcourt ztuhl a tvář měl jako z kamene. "Obávám se, že jste zapomněla jeden nebo dva body z vojenské etikety, komandére. Já jsem velitel Johnnyho Greena - a já čekám na váš pozdrav."
Ano, komandér-poručík kapitána hodnostně převyšovala, měl-li hodnost pouze propůjčenou - ale ne na palubě jeho lodi. Tady je kapitán absolutním pánem.
A Ramona to také věděla. Švihla posléze rukou v gestu vzdáleně připomínajícím zasalutování a v duchu vařila.
Harcourt řízně zasalutoval v odpověď.
Posádka se zatvářila trochu ulehčeněji, přesvědčená, že Harcourt vyhrál první kolo.
Harcourt se vyznal lépe. "Komandér-poručíku, tohle je můj první důstojník poručík Janice Grounderová... astrogátor podporučík Morlock Barnes... důstojník údržby seržant Darlene Corianderová."
Čechovova při představování na každého kývla hlavou. Pak se obrátila zpět k Harcourtovi. "Žádám o dovolení vstoupit na palubu, kapitáne." Nestála v pozoru ani v pohovu, nýbrž jaksi nedbale zhroucená. Harcourt se rozhodl urážku ignorovat a řekl: "Povolení uděleno." Ustoupil bokem, aby uvolnil nástupní rampu. Ramona na okamžik zaváhala, lapená mezi vojenskou a starosvětskou zdvořilost - ale věděla, že žena musí trvat na tom, aby se k ní chovali jako k ženě, jinak obětuje svou nejsilnější výhodu, a tak vystoupila po rampě první.
Harcourtovi se ulevilo, když spatřil, jak se vypjala do pozoru, aby zasalutovala státním barvám - a to zasalutování bylo řízné a dokonale provedené. Alespoň něco respektuje.
* * *
Harcourt se chystal nařídit odpočítávání do vzletu, když koutkem oka zahlédl pohyb, který přilákal jeho pozornost. Obrátil se a podíval se lépe.
V průchodu stála Ramona a s výrazem ostražitého zájmu pozorovala dění na můstku.
Harcourt chviličku bojoval sám se sebou. Věděl, že je to možná bláhové, ale gentleman v něm vyhrál. "Chcete jít dovnitř a podívat se, komandér-poručíku?"
"Ne, děkuji, kapitáne." Avšak neučinila žádný pohyb, který by naznačoval, že by chtěla odejít.
Harcourt se zamračil. "Pak vás tedy musím požádat, abyste se vrátila na ubikaci."
Střelila po něm chladným pohledem. "Protokol, kapitáne?"
Harcourt potlačil nával podrážděnosti. "Praktické ohledy, komandére. Rádi bychom vás mezi sebou na pár minut přivítali, ale pak bych vás stejně musel požádat, abyste odešla. Posádku na můstku tady tvoří pět lidí a máme jen pět anti-g sedadel. Až budeme na cestě, budete vítána, jestli se vám uráčí... jestli si budete přát se k nám připojit. Ale podle předpisů vás musím požádat, abyste během startu zůstala ve své kabině připoutaná k anti-g lehátku."
Ramona na něj upřeně hleděla, pak se obrátila na patě a odkráčela pryč.
Harcourt za ní hleděl a mhouřil oči. Měl by trvat na tom aby odpověděla: "Ano, pane," na znamení, že uznává, že kapitán je na palubě lodi vždy nejvyšším důstojníkem. I poručík velící stíhacímu bombardéru může na palubě svého plavidla dávat rozkazy admirálovi a být si jistý, že je v právu a že je ho třeba poslechnout. Admirál ho samozřejmě za to může později v ústraní seřvat - ale pokud jde o záležitost v daném okamžiku skutečně důležitou, může na ní poručík trvat.
Pochopitelně by od poručíka nebylo moudré admirála obtěžovat, pokud nejde zrovna o otázku života a smrti.
Harcourt se rozhodl, že to nechá plavat.
Obrátil se zase k posádce na můstku - právě včas na to, aby postřehl, jak střelhbitě uhýbají pohledem zpátky ke svým obrazovkám. Usmál se sevřenými rty a řekl: "Zahajte odpočítávání, první,"
"Ano, pane," odpověděla Grounderová. "Všechna stanoviště připravena?"
"Jedeme," prohlásil Billy.
"Jedeme," řekla Corianderová.
"Jedeme," ozvala se z interkomu Lorraine.
"Jedeme," zaznělo ozvěnou od Barneyho.
"Zahajuji odpočítávání. Deset... devět... osm... sedm…"
* * *
Ramona se vřítila zpátky do své kabiny, hodila sebou na anti-g lehátko a připoutala se. Jak se ten idiot Harcourt opovažuje jí rozkazovat, jako by byla mimino?! Kypěla zlostí, celé tělo napjaté, pak si uvědomila, že to je pro vzlet hrozný stav a přinutila se uvolnit.
Musí si na téhle lodi vybudovat autoritu - musí! Pokud sejí to nepodaří, může celou akci spláchnout do záchodu. Ona ví, jak blízko budou muset planetu minout, aby dostala zřetelné záběry a také ví stejně dobře jako Harcourt, jak silně je

planeta střežená. Nezahodí přece celou svou kariéru jenom proto, že ji nějaký idiot středního věku neposlouchá. Idiot středního věku, který to nedokázal dotáhnout ani na komandér-poručíka a je stále kapitánem pouhé korvety, což je práce normálně svěřovaná poručíkovi.
Nenechá se sebou jednat jako s podřízenou! Svou hodnost si vybojovala, riskovala, snášela tvrdý život, přinášela zpátky informace pod nepřátelskou palbou - a nenechá si nikým zabránit dovést tento úkol do úspěšného konce!
Ramona se rozhodla, že si bude muset vynutit autoritu co nejdřív.
Ramona vyčkala až do noční hlídky a vydala se na můstek, když většina zbytku posádky spala. Tam zůstala stát s očima upřenýma na Grounderovou a uvažovala, jestli poručík není pod vlivem drog, když se kolem sebe rozhlíží s takovým šťastným úsměvem.
Všechno teď fungovalo - alespoň do příští bitvy. Proto se Grounderová rozhlížela jako u vytržení - po vší té blýskavé nové výstroji, která skutečně fungovala.
To ovšem Ramona nevěděla.
Pak si jí Grounderová všimla. Trhla sebou a překvapeně k ní vzhlédla. "Dobrý večer, komandére."
"Dobrý večer." Ramona přešla přes můstek, jako by měla veškeré právo tam být a Grounderové a Barneyho si nevšímala.
"Ehm... promiňte, komandére," ozvala se Grounderová, "ale mám za to, že kapitán vaši přítomnost na můstku neschválil."
"Ale ano," obrátila se k ní Ramona. "Těsně před vzletem, pamatujete? Řekl, že až se zvedneme, budu vítána." Otočila se zpátky a prohlížela si ciferníky a obrazovky.
Spočinula pohledem na ukazateli rychloměru. Tady může dávat rozkazy, aniž by si musela dělat starosti, že s lodí něco provede. "Jenom cestovní rychlost?"
Grounderová na ni zmateně zazírala a pak řekla: "No... ano, madam. To je standardní postup při cestě k přeskokovému bodu."
"Na to nemáme čas," vyštěkla Ramona. "Maximální zrychlení! Hned!"
"É-é-é-é..." Grounderová si vyměnila letmý pohled s Barneyin. "Nevím, jestli to pohonná soustava vydrží, madam."
"Co tím myslíte, nevydrží?" rozčílila se Ramona okamžitě. "Znám specifikace korvet stejně dobře jako vy, poručíku! Tahle piksla vydrží maximální zrychlení deset hodin bez jakýchkoliv potíží!"
Grounderová se naježila, když uslyšela, že někdo nazývá Johnnyho Greena pikslou. "Tahle loď snese maximální zrychlení jenom asi hodinu, madam. Potom možná ano a možná také ne - záleží na tom, jak dobře nám udělali generálku motorů."
"Generálku?" mračila se Ramona. "Co s nimi bylo?"
"Téměř zásah kilrathskou střelou. Jolie ji odstřelila padesát metrů od lodi, ale pár střepin trochu pomlátilo vnitřek motorů."
"Proto jste si přivařili ta ohavná kilrathská monstra?"
Grounderové začala ta ženská poprvé připadat opravdu vyšinutá. "Nenazvala bych je zrovna ohavné, madam. Jsou to stroje a fungují - a myslím si, že seržant Corianderová musela doslova čarovat, když sejí podařilo je propojit s našimi systémy."
"No dobře." Ramona zkřivila rty do nepříjemného úsměvu. "Se čtyřmi motory místo dvou vám určině nebude činit žádné potíže udržovat maximální zrychlení odsud až k přeskokovému bodu,'"
"Až na to, že to bude přetěžovat konstrukci lodě," namítla Grounderová. "Johnny Greene je dimenzován jenom na dva motory; čtyři loď zatěžují víc, než snese, když jsou v chodu naplno déle než zhruba hodinu."
"Nesnažte se mi vysvětlovat, jak funguje loď, poručíku! Jak si myslíte, že jsem se asi stala nižším komandérem? Dělejte, co vám říkám! Zasuňte lapače a vražte tam plný plyn!"
"Ale zásoba paliva..."
"Proveďte!" Ramoně se v očích velmi ošklivě zablýsklo. "Odmítáte snad přijmout rozkaz od vyššího důstojníka?"
Grounderová nasadila výraz kamenné masky. "Ne, madam."
"Tak dělejte, co jsem vám řekla!"
"Maximální zrychlení, rozkaz!" vzdychla Grounderová. Ta pitomá nána si prostě bude muset nejdřív natlouct, aby se poučila.
Malá loď s trhnutím vyrazila kupředu.
Ramona se chytila opěradla anti-g sedadla a držela se, dokud nápor nepřešel. Bylo jí jasné, že ta holčička to udělala schválně, aby ji shodila na zem - jenže se zachovala podle rozkazu, takže jí to Ramona dost dobře nemohla vytmavit. Místo toho se odvrátila a začala rázovat po můstku sem a tam, rty nepatrně zkřivené do úsměvu zadostiučinění.
Nehodlala však můstek opustit; ten usmrkanec poručická by mohl plyn zase stáhnout. Ne, Ramona vydala rozkaz a měla v úmyslu dohlédnout na jeho vyplnění.
Zůstala tam na hlídce dvě hodiny a sledovala, jak Gronderová stále více a více bledne, jak je stále napjatější a napjatější, dívala se a sledovala, dokud...
Dokud se nerozezněla siréna, která jí svým jekem rvala uši.
Ramona si připlácla ruce na uši a udiveně se rozhlížela. Zvykla si na hlasitost houkání, stáhla ruce z uší...
Loď se zakymácela a začala se pohybovat v trhavých přískocích.
Ramona klopýtla, natáhla ruce a zachytila se vršku pultu. "Zastavte to, poručíku!"
"Jak si přejete, madam." Grounderová začala stahovat připusť paliva.
"Tohle ne! Řekla jsem maximální zrychlení, sakra!"
Ale Grounderová dál povolovala plyn. "Madam," řekla strnulými rty, "ta výstražná siréna znamená, že se přehřívá

hlavní energetická jednotka, a to chvění pochází z přetížení kostry lodě čtyřmi motory s ne zcela vyváženým tahem, které pohánějí loď konstruovanou jen pro dva motory. Nemohu..."
Na můstek vtrhl Harcourt, vlasy rozcuchané, uniformu neupravenou, oči dosud zamlžené spánkem a z rukávů blůzy mu trčely cípy pyžama. "Hlaste stav!" vyštěkl.
"Přehřátí reaktoru, kapitáne. Ale už se začíná ochlazovat."
"Přehřátí! A co ty otřesy, které přenášela kostra lodě? Co to děláte, Grounderová? Ženete loď naplno?"
"Ano pane," procedila Grounderová sevřenými rty.
Harcourt na ni nevěřícně zíral. "Naplno? Dvoumotorovou loď se čtyřmi motory?" Pak si vzpomněl, jaký má vydat povel. "Zpomalit na cestovní rychlost!"
"Rozkaz, pane."
"Dobrá. Utněte tu houkačku,"
Grounderová vypnula poplašný signál.
Harcourt se zhluboka nadechl a nutil se do klidu. "Co vás to, proboha, posedlo, první?"
Ramona si uvědomila, že by měla přiznat svou chybu dřív, než ji z ní obviní Grounderová. "Jednala podle mých rozkazů, kapitáne!"
Harcourt ztuhl a zůstal chvilku úplně zticha.
Pak se zvolna obrátil a oči měl jako z ledu. "Rozkazy? Jak si to představujete, vydávat rozkazy na mé lodi, komandére?"
Při pohledu na ryzí zuřivost, která mu čišela z očí, Ramona bezděky pocítila zamrazení strachu.
Ten před ním ovšem nemůže dát najevo. Vzdorně zdvihla hlavu a úsečně prohlásila: "Musíme se na Vukar Tag dostat co nejdřív, kapitáne! Potřebujeme do toho přeskokového bodu doletět hned a..."
"A celí, komandére!" Harcourt přistoupil blíž, v očích ocel, ruce v bok. "Všichni na palubě téhle lodi znají úpravy, které jsme na ní udělali - museli jsme udělat, abychom ji udrželi na stanovišti! Dva roky, komandére! A třiapadesát kilrathských nájezdů! Oni tuhle loď znají, zatímco vy ne! Rozkazy, které jsem dostal, vyplním podle svých nejlepších schopností, podle nejlepších schopností své posádky - a podle schopností své lodi! Jakýkoliv neoprávněný zásah z vaší strany ohrozí naši schopnost splnit tento úkol!"
"Neoprávněný zásah!" Ramona ucítila, jak jí přichází na pomoc nával zlosti. "Kapitáne, já velím téhle akci!"
"A já velím téhle lodi!" Harcourt se obrátil ke Grounderové. "Nikdo na téhle lodi nebude přijímat rozkazy od komandéra Čechovové, dokud je nepotvrdím! Rozuměli jste?"
"Ano, pane!"
"Ano, pane," zaznělo ozvěnou od Barneye.
"Postarejte se, aby se o tomhle rozkazu dozvěděla u snídaně celá posádka, první."
"Nevykonáváte své rozkazy k mé spokojenosti, kapitáne!" zuřila Ramona.
"V tom případě proti mně můžete vznést obvinění zavedeným postupem." Harcourt se náhle choval ledově formálně.
"Až tuhle akci skončíme!"
"Tím tempem, kterým letíte, ji neskončíme nikdy!" Ramona samozřejmě věděla, že to není pravda, ale jediné, na čem nyní záleželo, bylo vyhrát tenhle souboj -a vtlouci tomu paličatému kapitánovi do hlavy, kdo je tady šéf.
"Zapomeňte na oznamování něčeho u snídaně, první." Harcourt přistoupil ke svému pultu a stiskl "všechny stanice".
"Celá posádko, pozor! Probuďte se a vyslechněte hlášení. Všechny stanice, poslouchejte! Nikdo nebude přijímat rozkazy od komandéra Čechovové bez mého výslovného schválení! Potvrďte, že jste rozuměli!"
Všichni byli samozřejmě vzhůru. Vlastně v okamžiku, kdy Grounderová zastavila poplašný signál, už byli na půl cestě k bojovým stanovištím. Teď odpovídali ze svých kabin.
"Střelec A potvrzuje, kapitáne."
"Zadní střelec potvrzuje, kapitáne."
"Střelec B potvrzuje, pane."
Když prošli celý seznam, Harcourt upřel svůj ledový pohled na Ramonu. Ta stála se zaťatými pěstmi, tvář zrudlou oním veřejným ponížením. "Kapitáne Harcourte, tohle je porušení subordinace toho nejhoršího druhu!"
"Nikoliv, komandére. Tuhle čest si připsal váš čin."
"Já téhle akci velím a vy musíte manévrovat tak, jak vám předepíšu, abych mohla provést vizuální průzkum, který mám nařízeno udělat!"
"To také budu - v mezích bezpečnostní posádky téhle lodi." Přistoupil blíž, až příliš blízko, až se jí dotýkal. "Ale všechny rozkazy budete vydávat mně a mým prostřednictvím, komandére - nebo dám do hlášení já vás hned teď a zavřu vás do vaší ubikace, dokud neprovedeme poslední přeskok do soustavy Vukar Tagu. Je to jasné?"
Ramona na něho upřeně hleděla. Teď to bylo kdo s koho a ona věděla, že by měla držet půdu...
Jenže také věděla, že stojí na pohyblivém písku a rychle se propadá.
"Jasné, kapitáne," zavrčela. "Počkám, až doletíme k Vukar Tagu."
Nevyslovená vyhrůžka visela ve vzduchu mezi nimi. Dívali se jeden druhému přímo do očí, všechny svaly napjaté.
Konečně Harcourt úsečně přikývl. "Děkuji, komandére. To je všechno. Vraťte se, prosím, do kabiny."
Ustoupil stranou. Ramona vypochodovala kolem něj, hlavu vysoko, bradu zdviženou...
Dokud nedošla do kabiny.
Tam za sebou zamkla dveře, vypnula svůj mikrofon a zablokovala jej, aby se nedal zapnout z můstku...
Pak sebou hodila na palandu a z hrdla se jí draly vzlyky.
* * *
Chvilková dezorientace pominula, Ramona se zvedla z anti-g lehátka a oči jí zasvítily. Už je to měsíc, co se zavírala v kabině, kdy jen mohla. A když nemohla, musela se vyhýbat mstivým pohledům posádky, snášet Harcourtovu štiplavou

zdvořilost u jídla a polykat svou hrdost.
Ted však bude velet ona. Zamířila ke dveřím.
Reproduktor v kabině ožil. "Prosím komandéra Čechovovou, aby se dostavila na můstek," ozval se Harcourtův hlas. "Komandér Čechovova se dostaví na můstek."
Byl to sice hezký pokus uchovat si tvář, ale Ramona neměla v úmyslu nechat hojen tak lehce vyváznout. Vypochodovala ke schůdkům a vyběhla po nich na můstek.
Čas odplaty se blížil.
Jenže myšlenka na odplatu se vypařila už u vchodu na můstek. Uviděla to hned, jak vstoupila - bojový displej, opravený a až příliš dobře fungující, rozsvícený barevnými symboly, které znázorňovaly situaci.
Uprostřed zelený kroužek představující Johnnyho Greena. V polovině vzdálenosti k okraji ve směru dvou hodin žlutý kroužek, který zastupoval Vukar Tag - ale na samém okraji se nacházela mnohem větší žlutá kruhová úseč a poblíž ní výrazná žlutá tečka, kolem které se rojily světlušky.
"Vypadá to, že jsme dorazili právě doprostřed bojového cvičení," oznámil Harcourt a sledoval přitom displej. "To dává smysl, když máte bandu nažhavených pilotů v takovémhle zapadákově, kde nemají na práci nic jiného než si hryzat drápy a užírat se, že nejsou na frontě, kde by si mohli vydobýt nějakou slávu... Zkrátka velitel je prostě musí nějak zaměstnat, aby udržel jejich stíhačské schopnosti na úrovni, nemluvě o tom, že by se jinak za chvíli zakousli navzájem."
"Ano." Ramona měla vyschlo v ústech. "To musí," A dodala: "Takže oni mají stíhače umístěné na měsíci toho plynného obra?"
"Na umělém měsíci." Harcourt kývl na Billyho, který řekl: "Odečty ukazují na to, že je to orbitální stanice, komandére."
Harcourt přikývl. "Při maximální rychlosti by jim nečinilo vůbec žádné potíže odříznout nám cestu od Vukar Tagu k přeskokovému bodu, až bychom se snažili odletět." Konečně se obrátil a pohlédl na ni. "Zdá se, že tahle planeta je hlídaná ještě lépe, než jsme tušili."
"Ano.'" Ramona postřehla příležitost vyvolat hádku a donutila se ji co nejrázněji potlačit. Splnění úkolu stojí na prvním místě. "To je docela zvláštní na takovou kouli písku a kameni."
Harcourt se otočil zpátky k displeji. "V těch jejich chlupatých mozečcích se musí odehrávat něco, o čem ještě nevíme... No, hádám, že to přenecháme lidem na psychologickém."
"Správně." řekla Ramona. "My máme za úkol udělat obrázky tohohle světa, každou čtvereční stopu. Jak to můžeme provést, kapitáne?"
"Nu, můžeme tam vlétnout a pořídit obrázky, beze všeho," pravil Harcourt bodře. "Čtyři průlety a budete mít nasnímanou celou planetu - nebo budete potřebovat víc?"
"Čtyři budou dost." přisvědčila Ramona. "V nejhorším stačí jeden oběh po polární dráze, když budu dost vysoko - počítače hlavního štábu dokáží kompenzovat zkreslení a zvětšit podrobnosti, když budu mít rozlišení milión pixelů na krystal, což mít budu. Pak si mohou vytvořit polární projekci nebo zvětšit kteroukoliv čtvereční stopu, kterou budou chtít."
Harcourt přikývl. "To je dobře, protože jeden oběh stihneme, ale šance na to, že bychom jich udělali víc než jeden, než nás sestřelí, jsou nepatrné. Ale jeden bychom zvládnout mohli." Znovu pohlédl na ni. "Ovšem nedokážeme ty obrázky dovézt zpátky k přeskokovému bodu."
Ramoně znovu zajiskřilo v očích. Upřela na něj pohled. "Nedokážeme, kapitáne?"
Harcourt naprosto přesvědčeně zavrtěl hlavou. "Můžeme to zkusit, komandére. Můžeme se snažit jako zběsilí. Ale admirál Kočičáků, který velí téhle flotilce, nemusí být ani moc inteligentní na to, aby nás sejmul dřív, než se dostaneme na úroveň oběžné dráhy vukartažského měsíce - a i kdybychom se dostali živí tak daleko, rozhodně nám zatne tipec dřív, než dorazíme k přeskokovému bodu."
Ramona se zvolna a s vědomím každičké unce důstojnosti obrátila zpět k bojovému displeji a pocítila, jak jí srdce klesá jako ledové závaží. Věděla, že má pravdu; v odletu by jim dokázal zabránit i naprostý hlupák.
Samozřejmě bez ohledu na to, co Harcourt říkal, byla nepatrná i šance, že je stíhací kosmoplány z křižníku nerozstřílejí na cáry dřív, než dokončí jeden oblet. Ona by osobně nesázela ani na to, že proniknou dost blízko, aby mohli ten oblet vůbec zahájit.
Ale uslyšela sama sebe říkat: "Z takovéhle dálky nemohu pořídit žádné záběry. Jak dlouho jim bude trvat, než nás odhalí, kapitáne?"
Harcourt pokrčil rameny. "Může to být od teď za dvě vteřiny, může to být za hodinu. Záleží na tom, jak mají naplánované obhlídky přeskokového bodu. Ale my nebudeme čekat."
"Ne?" Ramona nechtěla působit tupě, ale musela to vědět. "Jak jim v tom chcete zabránit?"
"Barneyi?" vyzval kapitán astrogátora.
Barney ukázal na tenkou rozmazanou čáru mezi Vukar Tágem a plynným obrem. "Pás asteroidů. Tam se můžeme na chvilku schovat, madam."
Ramona věděla, že to je sice starý trik, ale téměř vždy účinný. Když vypnou všechny soustavy kromě podpory života, nebude loď vydávat žádné záření, které by je mohlo prozradit, takže jakýkoliv skener je bude vnímat jenom jako další kus vesmírného kamení, volně se vznášející v prostoru. Přikývla, váhavě, aby zakryla pocit ohromné úlevy.
"Proveďte."
* * *
"Vypnout všechny aktivní senzory," nařídil Harcourt.
"Aktivní vypnuté." Billy se opřel, založil ruce na prsou a sledoval obrazovky. Nadále pracovaly pouze pasivní senzory, ty, které přijímají dopadající záření, ale samy žádné nevysílají. Protože všechny nepřátelské lodě vydávaly záření ze svých senzorů - z radarů a jejich následovníků - stále byly na obrazovce vidět.

Asteroidy nevydávají záření, a tak je vidět už nebylo -ale silové pole loď ochrání i před tím největším kusem vesmírného kamení, do kterého by mohli narazit. Silové pole bylo uzavřený systém, tudíž z něho neunikalo žádné záření, které by prozrazovalo jejich polohu.
"Dejte mi vědět, kdyby k nám něco zamířilo." Harcourt nemusel dodávat, že tím myslí něco nadaného rozumem. Obrátil se k Ramoně. "Tak. Nějaké nápady, jak se přiblížit k planetě?"
Ramona se hotovila říci, že to spadá pod jeho odpovědnost, ale pak ta slova spolkla. Jestli má té akci velet, je tohle přesné ten druh věci, který by měla být schopná zařídit. Přemýšlela se svraštělým obočím.
Harcourtův tón zjemněl. "Proč se neposadíte, komandére? Může to chvíli trvat." Vzhlédl k podporučíku Barnesovi. "Barneyi, mohl byste nám sehnat pár hrnků kafe?"
"Jistě, kapitáne." Barney zamířil k východu.
Harcourt se obrátil zpátky k Ramoně. "Začneme tím, že si sesumírujeme, jak bychom to provedli, kdyby nám v cestě nestál žádný nepřítel. A potom v tom můžeme udělat pár úprav s ohledem na kilrathské překážky."
Ramona se na jeho výraz "pár úprav" málem rozesmála. "Kdyby to bylo jen na nás, provedli bychom gravitační manévr v blízkosti planety - až na to, že až bychom opsali parabolický oblouk, zahnuli bychom jej trochu víc a dokončili úplný okruh."
"Určitě je to všechno, co potřebujete, komandére?"
Ramona pokrčila rameny. "Kdyby tam nebyli nepřátelé, tak bych se s tím nespokojila - ale oni tam jsou. takže to omezíme na jeden oblet. Jenže když opíšeme celých tři sta šedesát stupňů, nepošle nás to do směru nevhodného pro únik?"
"Ne, protože můžeme zvolit směr přiblížení tak, aby nás manévr katapultoval přímo k přeskokovému bodu." Harcourt se soustředěně mračil. "Když tam ovšem jsou nepřátelé, mohli bychom chtít oblet zakončit odletem ve špatném směru, abychom je zmátli. Takže..." Obrátil se a několik minut si prohlížel bojový displej. "Mohli bychom odlétnout k plynnému obru a využít jej ke gravitačnímu manévru, který by stočil naši dráhu zpátky k přeskokovému bodu. Zachytit se planety tažným paprskem."
V době míru by pochopitelně bylo nanejvýš nezákonné využít třeba jen malý asteroid tímto způsobem, jako když se opilec chytí stožáru pouličního osvětlení a smýkne sebou kolem něj; asteroid by přešel na úplně novou - a potenciálně nebezpečnou - dráhu a mohl by dokonce narazit do planety. Jenže nyní byla válka.
"To bychom mohli zvládnout," řekla Ramona zvolna, "kdyby nebylo té perutě stíhačů umístěné na jejím měsíci."
"Správně," přikývl Harcourt. "Myslím, že jsme právě zjistili, proč se je tam rozhodli umístit. Přemýšlel jsem, proč tam, když mají krásný měsíc přímo u samotného Vukar Tagu. Tam samozřejmě mají další peruť." Obrátil se k Billymu. "Nějaké další planety?" Ale než mohl Billy odpovědět, dodal: "Ne. Na tom nesejde. Na každém kusu kamene, který je dost velký na to, aby nás schoval, zatímco budeme měnit směr, budou mít předsunutou hlídku." Otočil se zpátky k Ramoně. "Budeme muset spotřebovat nějaké palivo a změnit směr, až budeme zpátky v pásu asteroidů."
"Takže se sem budeme vracet?" řekla zvolna. "To dává smysl. A teď jak to zvládneme, když nám nastrčí do cesty pár stíhačů?"
"Sestřelit je." Jenže Harcourtův obličej prozrazoval, že zdaleka neoplývá tak velkou sebedůvěrou, jakou se snažil vložit do svých slov.
Ramona přikývla. "Oukej, sestavili jsme plán a připustili jsme několik málo nepřátelských kosmoplánů. Co teď takhle probrat nejhorší případ? Řekněme, že křižníky vyšlou všechny své stíhače, budou po nás střílet samy a přivolají posily z měsíce a od plynného obra."
"Eh, tak důležití nejsme. Ovšem to, co je na Vukar Tagu, nejspíš ano." Harcourt se obrátil k celému můstku. "Má někdo nějaké nápady?" Stiskl "všechny stanice". "Střelci a inženýr na můstek. Pořádáme brainstroming. Vítány jakékoliv nápady bez ohledu na to, jak hloupé a nereálné budou. Možná nás přivedou na nějaký plán, který bude fungovat."
Ramona zaražené hleděla. Nikdy neslyšela o kapitánovi, který by na své posádce tímhle způsobem závisel. Měl přece stát sám nahoře nade všemi a být osobně pramenem všech geniálních plánů.
Ale už se dost tvrdým způsobem poučila o tom, jak si je tahle zvláštní posádka blízká. Spolkla kousavou poznámku.
"Zajmout nepřátelskou loď," pronesl Barney zvolna.
"No prima, hlavně když budeme naživu, až skončíme!" opáčila Grounderová.
Barney pokrčil rameny a ohradil se: "Kapitán přece říkal jakékoliv nápady."
"To jsem říkal - a tenhle je dobrý," zdvihl Harcourt prst. "Jenže jak oddělit nepřátelskou loď od hejna, abychom ji mohli o samotě zahákovat a obsadit?"
Dovnitř se vmáčkli Rapl, Harry, Jolie a Lorraine. "Obsadit Kilratha?" ozval se Harry. "Co to má znamenat?"
"Burza pitomých nápadů," sdělil jim Billy a oni všichni hned pochopili, co se děje, a přikývli.
Ramona si jen přála, aby to chápala také.
"Takže co s ní uděláme, až ji lapneme?" položila otázku Jolie.
"Přiblížíme se s ní k planetě," vysvětlovala Grounderová.
Billy odfrkl. "Stejně nás promění na hromádku atomů, jakmile zjistí, že neposloucháme povely. Z toho co budou vědět, můžeme být kočičácký cvok, který si hraje na kamikadze."
"Proti vlastním lidem?" zapochyboval Barney.
Jolie pokrčila rameny. "V každý rase se vyskytnou blázni. Přinejmenším to musíme předpokládat."
"Eště sem neviděl trhlýho Kočičáka!"
"Já taky ne -jenže já sem taky eště neviděla na vlastní voči žádnýho Kočičáka."
Grounderová přikývla. "Možná se jejich psychoušové vybijou už v základním výcviku."
Ramonu zamrazilo, když viděla, že při té představě nikdo ani nemrkl - ale musela připustit, že z toho, co vědí o

Kilraťhech, to není nemožné.
Harcourt se obrátil k Ramoně. "Máte nějakou představu, jakým způsobem Kočičáci uvažují?'"
"Psychologové přišli se spoustou teorií," řekla Ramona pomalu, "ale zatím neexistuje žádný důkaz vyloženého šílenství. Samozřejmě žádný nepotkáme, pokud se jejich maniaci vůbec nedostanou z povrchu a jsou prostě zavření v nemocnicích."
"Ale, Kilrathové je nechávají naživu?" zeptal se zřetelně skepticky Rapl.
"To jsem neřekla," namítla Ramona. "Ani psychologové. Ti mají podezření, že toho, kdo nemůže řádné fungovat, prostě nechají zemřít přirozenou cestou."
"Takže i v ukradené lodi nás mohou sestřelit," shrnul to Harcourt. "Přesto nám to dává větší šanci, než to, na co jsme přišli dosud. Tak, jak jsme, bychom se k Vukar Tagu nedostali ani na jeden planetární průměr."
"Velká to planeta." ozvala se Lorraine.
"Tak, jak jsme?" vzhlédla Corianderová. "Možná bychom mohli změnit vzhled - privařit pár plechů, které by nám propůjčily jejich siluetu. Ušetřilo by nám to práci se zajímáním někoho z nich."
"To by trvalo..." začal Harcourt.
"Nebo... Počkejte!" Corianderová luskla prsty a roztáhla ruce jako policista na křižovatce. "Když už mluvíme o nástavbách, využijeme asteroidy! Jejich tu spousta! Jeden den a dokážu jich navařit tolik, že budeme vypadat jako velký kosmicky šutr!"
"To je zatím dobré," pravil Harcourt uvážlivě. "Mohli bychom se dostat o hodně blíž - ale stále nás nakonec rozstřílejí."
"Nerozstřílejí, když se dostaneme dost blízko k planetě. Budou mít obavy z možného meteoritického deště, který by rozvířil tolik prachu, že by měli poušť na obloze místo na zemi - což by zastínilo slunce a odřízlo planetu od zdroje tepla, nemluvě o světle pro těch pár rostlin, které se jim tam daří pěstovat!"
"Dobrá myšlenka," řekl Harcourt. "Taje slibná. Zapíšeme si ji a podíváme se, co k ní dokážeme přidat. Kdo má další?"
Barney měl, po něm Lorraine, pak znovu Corianderová a nakonec se podařilo přijít s nápadem i Ramoně. "Mohli bychom naložit velký asteroid výbušninami a nasměrovat jej na Vukar Tag s časovanou roznětkou," navrhla. "A zatímco budou mít plné ruce práce s jeho prověřováním, můžeme proklouznout blíž a ukořistit několik rychlých záběrů."
Ale ještě než to dořekla, uvědomila si, že je to hloupost. "Ne. Oni by za ním poslali jenom několik lodí, že? A spousta dalších by se na nás stále mohla vrhnout."
"Nicméně odvedení pozornosti je dobrá myšlenka," řekl Harcourt. "Napadá někoho z vás nějaká diverzní akce, která by je odlákala pryč všechny?"
Nápadů přišlo několik, ale žádný z nich opravdu dobrý. Všechny byly zbudovány na skále kilrathského fanatismu - pokud by to vypadalo, že se něco dostane do blízkosti planety, Kilrathové budou mít sklon nejdřív to rozstřílet na cucky, a teprve potom pátrat, odkud to přiletělo.
Po hodině Harcourt postřehl první nezřetelné známky zklamání a duševní únavy. "Prozatím s poradou skončíme." Protáhl se. "Potřebuji zase kafe. Dejte si půlhodinku odpočinku a pak se sejdeme na večeři - a nikdo nebude o situaci mluvit, dokud nebude po zákusku!"
Jenže ani po zákusku nepřišel na lepší nápad. Když se postavil do fronty u odkladače, aby zasunul dovnitř podnos, na další dávání hlav dohromady se vůbec netěšil.
Všichni se proloudali kolem a vtrousili se do salónku na konci jídelny. Harcourt padl do polohovacího křesla a rozhlédl se kolem. "Přišel někdo s něčím novým?"
Všichni zavrtěli hlavami.
Ramonou zmítala zlost. Cítila se být zoufale neschopná, protože dokázala přijít jen s jediným chabým nápadem, zatímco její spolubojovníci jich předložili tucet. "No, něco musíme udělat!" vybuchla.
"To ano," vzdychl Harcourt. "Čím déle budeme sedět a čekat, tím větší je nebezpečí, že nás nějaký náhodný sken objeví. Protože jsme nevymysleli nic lepšího, zkusíme nápad seržanta Corianderové a vpadneme tam přestojení za asteroid. Šest hodin spánku, lidi. Pak začneme chytat kameny a navařovat je. Billy, máte první hlídku."
* * *
Snídaně příštího rána proběhla v notně napjaté atmosféře, ta se však projevovala kromě vrčení i šibeničními vtipy a přílišným smíchem. Hned po ní nachytala Grounderová Harcourta a Ramonu, jak se soukají do skafandrů, a s poukázáním na jejich odpovědnost vůči lodi, posádce i bojovému úkolu jim to zarazila. Místo nich se vystrojili Corianderová, Harry a Rapl, aby vystoupili do prostoru, dost překvapivě s jakousi obrovskou sítí na motýly z ocelových lan, kterou před snídaní spíchla Corianderová. Vydali se ven chytat kamení.
Jeden po druhém se protlačili malou přechodovou komorou na trup lodi, zaklesli jistící lanka do záchytných ok a pevně se přichytili magnetickými botami. Všichni tři zůstali chvilku stát. vyhlíželi do okolní temnoty a obdivovali pohled na měňavé hvězdy, než se dají do práce.
Pak Corianderová ztuhla. "Co je, sakra, támhleto!"
Všichni mlčky hleděli.
"No tak co je?" zapraskal ve sluchátkách Harcourtův hlas. "My tam nevidíme nic, co nevydává signál. Co jste zpozorovali?"
"Kdysi to dávalo signál," řekla Corianderová zvolna, "spoustu signálů. Je to korveta třídy Venture."
V interkomu se na chvíli rozhostilo naprosté ticho.
Pak se Harcourt ozval: "Chcete snad říci kilrathský Kamech, ne?"
"Ne," stála na svém Corianderová. "Znám siluety, kápitane - a tohle je víc než jen silueta. Je tak blízko, že je vidět tříčtvrteční profil. Je to konfederační korveta a má na přídi latinkou napsané jméno."
Na můstku ztuhli. Pak se Harcourt zeptal: "Jak se jmenuje?"

"John Bunyan" odpověděla Corianderová.
"Poutníkova cesta" zašeptala Ramona.
"Tenhle poutník nějakou cestu urazil, to ano," řekl Harcourt, "ale ne dost dlouhou. V jakém je stavu, Corianderová?"
"Je to vrak, kapitáne. Má ustřelenou polovičku ocasu a v trupu díry, že by v nich mohla hangárovat Fretka... Odsud to nevidím dobře, ale řekla bych, že průzor je vyražený; alespoň neodráží žádné světlo. Je po ní, kapitáne. A umírala dlouho. Nejspíš doletěli až sem a schovali se tady, aby se vylízali z ran."
Harcourt si to dokázal představit - osamělá konfederační loď s posádkou, jež propadá panice a zuby nehty se snaží udržet si zbytky rozvahy a zdravého rozumu, skafandry zavřené uprostřed vakua, doufá a zoufale čeká na záchranu, zatímco kolem pásu asteroidů se vznáší tucty kilrathských stíhaček a čekají, až loď zase vylétne ven.
Už nevylétla.
Harcourt se odstrčil od pultu. "Tentokrát jdu ven - s raketovou krosnou!"
"Kapitáne, to nemůžete!" vykřikla Corianderová.
"Nebojte se. Budu uvázaný na hodně dlouhém laně."
"Tak proč to nepřenecháte mně?" zeptal se Harry prostřednictvím interkomu. "Už sem ve skafandru. Jen mi dejte krosnu a lano a já přeletím k vraku a přivážu ho. Pak už bude stačit se přitáhnout."
Harcourt zaváhal a připomněl si svou odpovědnost. Vzdychl. "Vy vždycky vyžerete všechnu zábavu, mládenci. Oukej, Harry, běžte mi ty rybu chytit." Obrátil se ke Grounderové. "Zjistěte, jestli dokážete v databázi najít něco o korvetě jménem John Bunyan."
* * *
Harryho boty zaduněly na trupu. Rozhlédl se. "Někde tu musej bejt stejný voka, kapitáne, do jakejch se pricvakáváme, když lezeme do volnýho prostoru."
"Jo, to musí," ozval se z jeho sluchátek Harcourtův hlas. Signál přicházel kabelem vpleteným do lana, aby zachovali rádiový klid. "Ale až to lano upevníte k lodi, Harry, dejte si pozor, abyste se ho držel, dokud nebudete uvnitř průchodu! Jasné?"
"Nemějte strach, kapitáne. Vzal 'sem si s sebou svoje pojistný lanko." Harry si je odvinul od pasu. "A tady je voko." Zacvakl karabinu pojistného lanka do oka a ujistil se, že mu lanko pevně drží na opasku. Pak se odpoutal od spojovacího lana a také je zaklesl do oka. "Je chycený, kapitáne. Ted jdu průchodem dovnitř."
"Pokud ještě funguje..."
Harry stiskl plošný spínač a čekal. Když už mu to připadalo dlouhé, zamračil se a stiskl jej znovu. Nic se nestalo.
"Ta loď nemá žádnou šťávu," oznámila mu Corianderová. "Vůbec žádnou. Je mrtvější než kachna ve výřadu, kapitáne."
"Jo, taky bych řek," mračil se Harry. "Moh bych třeba vlízt dovnitř jedním z průstřelů..."
"Buďte opravdu opatrný, Harry, oukej?" nabádal ho Harcourt. "Hrany těch děr v plechu mohou být ostré jako nože. Byl bych raději, kdybyste se nenalokal vakua."
Harry podezřívavě obhlížel jeden z otvorů. "'Esli proti tomu nic nemáte, kapitáne, rači bych zůstal venku."
"Dobře," přikývl Harcourt rozhodně, počkáme, až skončí spojení. Jenom dávejte pozor, abyste měl jistící lanko zajištěné na obou koncích, oukej?"
"Provedu, kapitáne."
Na můstku se Harcourt obrátil ke Grounderové. "Už si mohu obléct skafandr, mami?"
Sjela ho pohledem. "No, třeba to tady udržím chvíli pohromadě, když budete na doslech."
Ramona se odvrátila, aby neviděli, jak zoufale zvedá oči v sloup.
* * *
Corianderová přesně věděla, kde má najít vnější přípojku energie, kterou používaly opravárenské čety v suchém doku. Konec konců John Bunyan byl stejný jako její loď. Přechodová komora se otevřela, Harcourt a Ramona vstoupili dovnitř a vnější poklop se zasunul.
Uvnitř matně žhnulo nouzové osvětlení. Rozsvítila se zelená kontrolka; přechodová komora ukončila cyklus v rekordním čase. Nebylo divu - nebylo třeba vyrovnávat tlak vzduchu, protože ani na jedné straně dveří žádný nebyl. Vnitřní poklop se otevřel, oba vstoupili dovnitř a jejich přilbové svítilny propůjčovaly tajemnému přísvitu nouzových lamp ostré kontrasty.
Harcourt jako první přistoupil k nejbližšímu otvoru po průstřelu, opatrně, aby se nedotkl zubatých hran, jím prostrčil ruku ven a ucítil konektor, který mu Harry tiskl do dlaně. "Díky," řekl, aby Harry věděl, že může konektor pustit, pak zatáhl a odvrátil se. Za ním se dovnitř soukal spojovací kabel počítače - jeho smotek se volně vznášel mezi oběma loděmi, na druhém konci připojený k mozkovému centru Johnnyho Greena.
Procházeli podivně známými chodbami, kopiemi chodeb z jejich vlastní lodi, a počítačový kabel se jako had vinul za nimi. Vstoupili na můstek právě v okamžiku, kdy loď nashromáždila dost energie a všechny přístroje se rozsvítily. Známé přívětivé šero osvětloval bojový displej - ale na něm jenom mřížka zakřivených čar, jako bývala ještě nedávno i na jejich displeji. Jednotlivé obrazovky se rozzářily. Pracovní světla osvětlovala pulty na všech pracovních stanovištích - a také na nich zhroucené členy posádky.
Harcourt byl nesmírně vděčný za skafandry a zejména za přilby, které mu znemožňovaly vidět mumie uvnitř.
Ramona kráčela vedle něho zcela mlčky. Ani Harcourtovi nebylo příliš do řeči, avšak omluvně pronesl: "Musíme vědět, co se stalo," a přistoupil ke kapitánovu pultu.
Kapitán tam seděl zhroucený na svažitou horní desku, hlavu v přilbě položenou na rukavicích. Harcourt byl rád, že nemusí mrtvolu odsouvat stranou; zdířka pro kabel se nacházela dole na boku pultu a byla volná. Zasunul konektor do ní. ujistil se, že se zaklesl, a pak řekl: "Oukej, seržante. Stáhněte paměť."
"Ano. pane," ozval se v jeho sluchátkách hlas Corianderové. "Jenom zkopírovat soubory, nebo při tom chcete i

příposlech?"
"Jenom zkopírovat. Dejte mi vědět, až stahování skončí, abychom se mohli vrátit domů."
"Ano, pane."
Neozval se samozřejmě žádný zvuk - o příposlech nežádali - nicméně Harcourt spatřil, jak se rozsvítila kontrolka jako zelený drahokam.
Obrátil se a prohlížel si můstek, přičemž se vyhýbal upřenému pohledu na mrtvá těla. Všiml si zející díry ve stropě, člena posádky ležícího na podlaze s dlouhým řezem uprostřed zahnědlé skvrny na skafandru, jiné dva, kteří seděli vedle sebe a objímali se, zhroucení ve smrti...
"Stahování skončilo, kapitáne," ohlásila mu Corianderová do ucha.
"Rozumím, seržante." Harcourt se obrátil k Ramoně. "Potřebujeme ještě něco vidět?"
Ramona na něj hleděla očima štvance. Pak přejela pohledem zbytek můstku. Zavrtěla hlavou. "Nic, kapitáne." Obrátila se k odchodu.
Harcourt vytáhl kabel ze zástrčky, vykročil za ní a při chůzi jej smotával.
Prošli přechodovou komorou, přeručkovali po poutacím laně na svou loď, znovu se nechali propustit přechodovou komorou a v duchu žehnali syčení vzduchu proudícího dovnitř. Kontrolní světlo bliklo zeleně, poklop se otevřel a oni jím prošli. Ramona napůl otočila přilbou a s vděčným povzdechem ji odklopila dozadu. "Chudáci," řekla. "Ubozí odvážní chudáci."
Harcourt přikývl a pomyslel si, že "beránci" by patrně byl přiléhavější výraz - obětní beránci.
Ne. Beránci ne. Zahynuli v boji - nebo alespoň při pokusu o boj. "Musíme je pohřbít," řekl. "Tolik jim dlužíme."
"Proč?" namítla Ramona. "Mají dokonalou rakev."
Tvářila se velmi zachmuřeně. Při pohledu na ni Harcourta zamrazilo. Co se to v její mysli odehrává?
"Kapitán na můstek!"
"Už jdu." pospíšil si Harcourt a v běhu si rozepínal skafandr. Na můstek dorazil s přilbou dosud v podpaží. "Co máte, seržante?"
"Celý lodní deník," sdělila mu Corianderová, "alespoň z poslední akce, od chvíle, kdy se jich zeptali, jestli by se toho dobrovolně ujali, až do jejich smrti." Jak sledovala obrazovku, tvář jí bledla.
Harcourt byl v pokušení požádat o poslech. Místo toho však řekl: "Podejte mi stručný přehled."
"John Bunyan dostal rozkaz provést průzkumnou akci u Vukar Tagu," řekla, "před šesti měsíci. Pokusili se přiblížit k planetě, ale vyrojily se stíhačky místní obrany a oni museli uprchnout do pásu asteroidů. Než se tam dostali, byli jak ementál, ale cestou vyřídili sedm kilrathských lodí. Jediný vzduch jim zůstal v láhvích skafandrů. Zůstali v pásu asteroidů a doufali, že to Kilrathové vzdají a odletí, aby se mohli pokusit o útěk k přeskokovému bodu -jenže Kočičáci zůstali. Motali se kolem osm hodin, dvanáct hodin... Kapitán provedl svůj poslední záznam těsně předtím, než ztratil z nedostatku kyslíku vědomí." Odmlčela se a pak dodala: "Úplně poslední záznam doplnil automaticky počítač a týkal se zásahu fúzního reaktoru kilrathskou střelou, vypálenou nazdařbůh na rozloučenou. Pak se vybila i záložní baterie a ani počítač už nemohl nic víc udělat."
Harcourt se obrátil na Ramonu. "Věděla jste, že touto akcí už byla pověřena nějaká loď před námi?"
Ramona ztuhle hleděla. Pak rychle, trhané přikývla. "Ano, kapitáne. Vám to neřekli?"
"Ani slovo." Harcourt sevřel rty. Měl ošklivé, vtíravé podezření, že Ramona věděla, že tato informace nebyla do jeho instrukcí zařazena - ale možná je jen paranoidní. Ostatně, tehdy to skutečně znělo dobře.
Dokud jim neřekli celou pravdu.
"Kapitáne," ozval se Billy.
"Co je?" Harcourt znal ten tón v Billyho hlase. Jeho napětí vzrostlo.
Billy ukazoval průzorem ven. "Silueta. Právě se vynořuje zpoza toho velkého kamene."
Harcourt se tam zadíval. Pak se zeptal: "Můžete to hodit na obrazovku?"
"Elektronový dalekohled." Billy několikrát bodl prstem do svého panelu a rozsvítila se další obrazovka. "Tady je to, kapitáne. Maximální zvětšení?"
Harcourt přikývl.
Billy čímsi otočil, obraz narostl...
Do siluety korvety třídy Venture. Ošklivě rozbité, s mnoha chybějícími díly, nicméně korvety.
"Takže jsme číslo tři," vydechl Harcourt. Obrátil se k Ramoně. "Nebo čtyři? Nebo pět? Případně šest?"
Zavrtěla hlavou, bledá jako duch. "Oni vám to neřekli, kapitáne? Opravdu vám o tom nic neřekli?"
Harcourt se nutil do mírného tónu. "Ne, komandére. Nic."
"Jsme číslo tři," prozradila, "a Admiralita je hodně rozčilená, že první dvě výpravy zmizely."
"To se vsadím!"
Ramona bezmocně pokrčila rameny. "Obávají se, že všechno to slídění přiláká kilrathskou pozornost."
Harcourt na ni prostě zíral.
Pak promluvil velice tichým hlasem: "Jo tak oni se obávají?"
Znovu pohlédl na trup na obrazovce. "Řekl bych, že pozornost přilákaly, komandére. Ano, myslím, že by se to tak dalo říci."
Ramona mlčela.
Po chvíli se po ní Harcourt zase ohlédl. Oči jí mezitím ztvrdly, ale stále se upíraly na siluetu vraku na obrazovce. "Víte," řekla, "kdybyste sám nevelel korvetě, nejspíš byste ten tvar ani nepoznal, když je tak hrozně rozbitá."
"Jo, to nejspíš nepoznal." Harcourt mel pocit, jako by ho ovanul studený závan vzduchu. Na co ta ženská myslí?
To velmi brzy zjistil.

"Potřebuji s vámi mluvit o samotě, kapitáne."
Pohlédl jí do očí a řekl: "Ano. Samozřejmě. Jídelna." Obrátil se ke zvědavým očím okolo. "Nikdo nevyrušovat," Potom vstal a vyšel ze dveří.
Ramona za ním.
V jídelně Ramona vypnula interkom a zablokovala jej. Vzápětí mu řekla, co má na srdci.
"Ne! To je sebevražda! O tom nechci slyšet!"
"Je to jediná možnost." Ramona přecházela po jídelně. "Potřebujeme válečnou lest, ne? Tak tady ji máme - dokonce lepší než se tam vtírat v přestrojení za asteroid. Mrtvý vrak, žádné emise jakéhokoliv druhu, tak ošklivě rozstřílený, že už není k poznání! Nalodím se na něj, vy mě roztáhnete na cestovní rychlost, pak mě odpojíte a necháte letět. Vukar Tag moji dráhu zakřiví do smyčky, ale poletím tak rychle, že mě planeta nezachytí. Jednou kolem ní obletím, pořídím snímky, vymrští mě to zpátky k pásu asteroidů - a voilá! Úkol splněn!"
"To je nemožné!" namítl úsečně Harcourt. "Jestli se při výpočtech zmýlíme o jediný stupeň, stáhne vás gravitační potenciálová jáma Vukar Tagu a havarujete!"
Ramona pokrčila rameny. "To risknu. Každý z loďstva riskuje, když jde do boje. Co vás bere? Nevěříte svému počítači? Nebo podporučíku Barnesovi?"
"Barney je sakra dobrý astrogátor!" vyštěkl Harcourt.
"Ano, já vím - takže srážka s planetou je z mých obav až ta úplně poslední." Zastavila se nad ním a naklonila se k němu. "Podívejte, já jsem se dobrovolně přihlásila na krajně nebezpečnou akci. Věděla jsem, že se nemusím vrátit živá."
"Jo, ale aspoň byste svou smrtí mohla něco dokázat! Takhle vás mohou rozstřílet dřív, než se dostanete dost blízko na jediný snímek! Když Kilrathové uvidí, že se k Vukar Tagu blíží nějaký bubák*, začnou do něj pro jistotu šít vším, co bude po ruce!"
(* "Bubák" (angl. "bogey") - kódový výraz pro neidentifikovaný stroj. Stroj identifikovaný jako nepřátelský se označuje kódovým výrazem "bandita" ("bandit") nebo "Viking" - pozn. překl)
"Ne, to neudělají," řekla Ramona, "protože budou mít spoustu práce. Budou honit vás."
Harcourt se ani nepohnul, ale viditelně ztuhl. "Ano?"
"Jistě. Diverzní akce, odvedení pozornosti, přesně jak jste to probírali s posádkou při brainstormingu."
Harcourt se s velmi ostražitým pohledem opřel. "A jaký způsob odvedení pozornosti máte na mysli?"
"Chovejte se jako Viking," řekla. "Soukromá akce. Korzár, bukanýr - říkejte si tomu, jak chcete. Zaútočíte na jednu z jejich zásobovacích lodí,"
Harcourt na ni jen nevěřícně zíral.
Pak se mu ten nápad rozležel a on se uvolnil. "Ano. To by jejich pozornost určitě odvedlo, že?"
"To se vsaďte! Vyřítí se na vás v celých hejnech! A jakmile uvidíte, Že jdou po vás, odpoutáte se a zamíříte k přeskokovému bodu."
"A vás nechat tady? Ani náhodou."
"Uklidněte se, kapitáne -já nehodlám spáchat sebevraždu," pozdvihla Ramona ruku. "Pamatujete si, jak jsme mluvili o využití planety jako katapultu, o zachycení kusu atmosféry tažným paprskem, až skončíme ve směru přímo k přeskokovému bodu? Takže místo toho já budu při odletu mířit k pásu asteroidů. V tu chvíli vy uděláte přemet, zaútočíte na jednu ze stíhaček, vyměníte si pár ran a hned vypnete všechny vnější emise. Oni si budou myslet, že jste mrtví a nebude jim dělat žádné starosti, když havarujete mezi asteroidy a už se nevynoříte. Jakmile budete uvnitř, můžete manévrovat s pomocí manévrovacích motorů a vyzvednout mě."
Harcourt seděl, hleděl na ni a snažil se v plánu najít nějakou vadu na kráse.
Našel ji.
"Fajn," řekl, "ale jak se pak dostaneme domů?"
"Nebudete doopravdy poškození a nebudete tedy ztrácet vzduch tak jako John Bunyan." Ramona věděla, že z ní mluví spíš naděje než logika. "Ale budete to předstírat, a tak si budou myslet, že poškození jste - a počkají několik dní, možná týden, a potom odletí. Ovšem váš systém podpory života bude nedotčený a zásoby máte na pár měsíců. Takže když usoudí, že jste mrtví, a vrátí se na své základny..."
"Jestli usoudí, že jsme mrtví a odletí,"
Ramona pokrčila rameny. "V případě Johna Bunyana to udělali. Proč by to neměli udělat ve vašem případě?"
Harcourt na ni upřeně hleděl a znovu se snažil přijít na nějakou odpověď - ale tentokrát to nedokázal. Byl to všivý plán, při kterém mohla téměř zaručeně přijít o život, aniž by získala informace, pro které přiletěla... "Co když uprostřed toho všeho sestřelí vás? To je hodně pravděpodobné. Snímky se k nám nedostanou, úkol nesplníme a vy zahynete - kvůli ničemu!"
"Snímky vám samozřejmě pošlu,"' řekla škrobeně. "Prostřednictvím mikrovln. Než naoko zaútočíte na tu stíhačku, bude spousta času. I kdybych havarovala nebo mě sestřelili, budete mít všechny snímky, které do té doby pořídím."
Harcourtovi přejel mráz po zádech.
Viděla mu to na očích a přikývla. "Ano, kapitáne. Jakmile budete ty informace mít, budete na mě muset zapomenout, pokud to bude jediný způsob jak uniknout a předat údaje Admiralitě."
"Ne," zašeptal Harcourt. "Žádného člena posádky neopustím."
"Já nejsem člen vaší posádky," namítla. "Já téhle akci velím - a mám vyšší hodnost. Zvlášť když už nebudu na palubě vaší lodi."
Harcourt neříkal nic. Nemohl. Nejen proto, že konečně dospěla k okamžiku, kdy mu mohla legitimně rozkazovat - ale i proto, že měla pravdu.
* * *

Jsou chvíle, kdy musíte jednat jediným možným způsobem, který se před vámi otevírá, bez ohledu na to, nakolik se vám to nelíbí. Tohle byla jedna z nich.
Jistě, Harcourt jim mohl všem nařídit obrátit loď nazpátek, proletět přeskokovým bodem, vrátit se domů a ohlásit, že úkol je nesplnitelný. Zbavili by ho sice hodnosti, anebo by se přinejmenším musel vzdát naděje na další postup. Ale jeho posádka by žila a Ramona také.
Jenže ta podle všeho toužila po smrti - a ona velela téhle akci. Nemohl se vrátit proti jejím rozkazům - technicky vzato by to byla vzpoura, i když šlo o jeho loď.
Harry a Rapl se dobrovolně ujali příšerného úkolu přenést všechna těla do jídelny Johna Bunyana. Pokud Ramonin plán vyjde, pokud se vrátí živá, vezmou ji na palubu Johnnyho Greena, Harcourt přečte nad troskami modlitbu za mrtvé a ponechají je jako vznášející se rakev v asteroidovém pásu navždy.
Pokud plán nevyjde, nebude co pohřbívat.
Ramona se přestěhovala na můstek Johna Bunyana. Všechny její záhadné bedničky se otevřely. Vybalila tajemné přístroje, nahradila nefunkční příďovou kameru něčím, co vypadalo jako babička všech šílených vynálezů, a pak přiměla Corianderovou, aby jí pomohla nainstalovat ještě několik dalších velice složitě vyhlížejících kamer. Vrchní seržant pro ni namontovala i mikrovlnnou talířovou anténu a napojila ji na malý počítač, který naprogramovala tak, aby ji stále udržoval namířenou na přeskokový bod a tudíž i na Johnnyho Greena. Pak nahradili vlečný hák magnetickou úchytkou...
A seděli. A čekali. A čekali.
Konečně Billy vykřikl: "Transportní loď! Právě se vynořila z přeskokového bodu!"
"Na bojová stanoviště!" vyštěkl Harcourt a Grounderová spustila houkačku.
Posádka se rozbíhala na stanoviště, Lorraine zažehla původní dva motory a vystřelili z pásu asteroidů, jako by za patami měli divoký hon. Zrychlili na cestovní rychlost, přesně nasměrovali Johna Bunyana a nechali jej letět. Vrak se od nich vzdaloval po dráze, která se měla u Vukar Tagu zakřivit v hyperbolický průlet a vymrštit jej větší rychlostí, než s jakou tam dorazí.
Harcourt vyslal kratičkou zprávu: "Hodně štěstí, komandére. Budeme čekat,"
Doufal v to.
"Kurážná ženská," řekl Billy.
"Teď se cítím docela ošklivě, že jsem na ni byla tak nevrla," přiznala Grounderová.
Harcourt zavrtěl hlavou. "Měla jste rozkazy, poručíku."
"Ano," ozval se Barney, "ale mohli jsme se snažit být k ní trochu vstřícnější."
"Já se snažila," řekla Corianderová. "Bez odezvy."
Harcourt ztěžka přikývl. "Mám za to, že jí ve velmi vnímavém věku nejspíš někdo něco řekl o 'osamělosti velení', a tak se rozhodla, že když je komandér, bude navždycky osamělá." Pak se otřásl. "A dost. Mohli jsme být vstřícnější, měli jsme být vstřícnější, jenže ona nás k tomu právě nepovzbuzovala. Ona má práci, my máme práci, a jestli chceme, aby v tom pekle měla naději přežít, měli bychom sebou raději mrsknout. Otočit a zamířit k té transportní lodi. Za jak dlouho ji dostihneme, první?"
"Za dvě hodiny, kapitáne."
"To je dost blízko."
"Z měsíce vylétají stíhačky jako popcorn z pražírky bez víka!" ohlásí Billy.
Ale takové pronásledování trvá dlouho a Johnny Greene už letěl cestovní rychlostí. Když se obrátil a srovnával let k transportní lodi, Harcourt rozkázal: "Všechny motory naplno."
Nyní udělali to, co Ramona nařídila v nesprávný čas - nahodili dva ukořistěna kilrathské motory. Se všemi čtyřmi se vyšplhali k maximální rychlosti konfederačních korvet a překročili ji.
O hodný kus.
Zásobovací loď na jejich obrazovce rostla a rostla.
"Vzlétají z orbitální stanice u plynného obra!" vyjekl Billy.
Johnny Greene byl vyznačený jasným zeleným kroužkem uprostřed bojového displeje. Nad ním, poblíž horního okraje, se nacházel žlutý oválek zásobovací lodi. Pod ním se klenul oblouk červených šipek - kilrathští stíhači.
Nyní se ze směru deset hodin řítily další červené šipky.
"Chtěli jste vzbudit pozornost? Už je to tady!" hulákal Harry. "Kdy můžu začít střílet, kapitáne?"
"Už zase máte zaměřovací počítače," odvětil Harcourt. "Můžete začít střílet hned, jak zachytí nepřítele."
Jolie nadšeně zavýskla.
Minuta, pět minut, deset...
"Na dostřel!" štěkl Billy.
Její kanón byl nyní sladěný - trupem už se nerozléhalo žádné "žuch" - avšak do prostoru mezi červenými šipkami a zeleným proužkem začaly vyskakovat modré tečky.
Dokonce i Harcourt cítil uspokojení z toho, že se opět ocitl v boji, a úlevu, že střílení už začalo. Samým strachem se cítil zcela prázdně, avšak do té prázdnoty vzlínalo děsivé napětí, aby ji vyplnilo. Věděl, že to nemusí přežít -ale intenzivněji než kdy jindy si uvědomoval, že žije.
Jak se asi cítí Ramona? přemítal. Oči mu zabloudily k okraji obrazovky, kde se na osmi hodinách rýsoval silný žlutý oblouk znázorňující Vukar Tag. Poblíž nebyla žádná modrá tečka - ostatně, letěla v mrtvé lodi. Harcourt toužil vyslat pátrací signál, ale věděl, že si to nemohou dovolit; toužil vědět, co Ramona dělá, co vidí...
* * *
Corianderová na Johnu Bunyanovi nabila všechny baterie a Ramona vezla spoustu vlastních, takže mohla na

obrazovce sledovat to, co při průletu zaznamenávaly její kamery. Nemohla je samozřejmě spustit dřív, než se přiblíží k planetě, ale lodní baterie stačily na to, aby viděla, co snímají pasivní senzory. Pochopitelně ne na velkém bojovém displeji; jeho oprava by vyžadovala dobře vybavený dok. Corianderová však oživila přehledový displej a Ramona se na něj dívala se srdcem v krku a ledová tůň strachu v jejím žaludku jí vysílala stružky po celém těle. Viděla, jak z Vukar Tagu vylétají červené šipečky a řítí se k ní: už na ni zaměřují zbraně...
Minuli ji a už byli kdesi za ní. Úlevou mohutně vydechla. Ostatně, představovala pro ně jen kus bezcílné letící vesmírné hmoty - asteroid, který se brzy stane meteorem, zanedlouho shoří v atmosféře a rozpráší se. Nic, s čím by si museli dělat starosti; nic, co by letělo tak rychle, aby se nemohli vrátit a vyřídit to, kdyby bylo třeba.
Zato aktivní skvrnka, kaper, který se vrhal na jejich transportní loď - to bylo něco, co museli zlikvidovat. Co je však přimělo proti jedinému osamělému korzárovi poslat snad všechny lodě, co jich v soustavě bylo? Logický závěr ji tížil jako olovo: nemohou žádné lodi Konfederace dovolit, aby se vrátila domů s novinkami z Vukar Tagu.
Co tam, ksakru, tedy je?
Nu, to zjistí už za několik minut. Planeta se rýsovala za průzorem, vznášela se nad ní, hotovila se na ni každým okamžikem zřítit...
Ramona stiskla dotykovou plošku "záznam" a hledáček kamery se rozsvítil.
Pak měla Vukar Tag náhle pod sebou a klouzala ve výšce nad ním.
Její kamery samozřejmě nebylo slyšet - všechno se zapisovalo do pevné paměti s automatickým zálohováním ve zdvojeném systému. Žádné z oněch dávných zklamání způsobených podávači soustavou, rotujícími kolečky a křehkou páskou, která se mohla přetrhnout nebo zmačkat, ani žádné nebezpečí, že o rychle rotující povrch záznamového média škrtne magnetická nebo laserová hlava. Údaje šly rovnou do paměti opatřené blokovacím zařízením proti vymazání. Čočky byly elektronické a mohly jí v krásném detailu přiblížit třeba šálek na povrchu planety - ale pro všechny případy měla i jeden optický objektiv s transfokátorem, dlouhý jen jednu stopu, avšak schopný stejně úžasného zvětšení jako elektronový teleobjektiv.
Co viděla?
Písek.
Měla zaostřeno na co nejširší záběr - musela pokrýt celou polokouli, protože si mohla být jistá pouze jedním obletem (a vlastně nejspíš ani to ne). Mládenci doma si mohou zvětšit cokoliv, co bude za zvětšení stát. Ona sama si mohla z čiré zvědavosti zvolit jakékoliv místo na povrchu, uložit je do pomocné paměti a zvětšit si je na obrazovku.
A také to měla v úmyslu. Pokud má za ten pohled položit život, chtěla se jej dočkat.
Vyzkoušela pomocnou paměť na tenké čáře, o které si myslela, že by to mohl být horský hřeben. A skutečně tam byly oblé pahrbky vydouvající se vzhůru k ní - prastaré hory obroušené větrem. Ale ne vodou - na to jí na planetě bylo příliš málo.
Smazala ten záběr, naklonila se nad přístroje a v zápalu plnění úkolu odhalit to pečlivě střežené tajemství zapomněla na nepřítele.
Míle pod ní ubíhaly. Přes záběr se pomalu přesunul pól, malá ledová čepička, která se pohybovala od horního okraje obrazovky k jejímu středu a dále ke spodnímu okraji, a v zorném poli se začala objevovat jižní ledová čepička...
Zčistajasna si vzpomněla na kilrathské stíhače. Přistoupila k přehledovému displeji. Támhle jsou; červené pilové zuby pronásledující zelenou tečku tisíce kilometrů daleko.
Jenže co je tohle? Od křižníku se oddělil větší trojúhelník, přinejmenším bombardér nebo možná menší loď, a rozlétl se za ní!
Srdce jí opět vyskočilo do krku. Nakrčila se, připravená skočit k záznamovému zařízení a klepnout do dotykové plošky, která spustí vyslání zhuštěného shluku všech dosud nashromážděných dat... A postřehla v půlce obrazovky droboučký oválek uprostřed jižní polokoule. Byl příliš pravidelný, než aby to mohl být přírodní útvar.
V žilách jí zahořel oheň triumfu, když tiskla ovladače, aby plošku s oválkem zkopírovala do pomocné paměti, a pak ji zvětšila na celou obrazovku...
Byl to pohádkový hrad.
Byl to pohled z ptačí perspektivy na pohádkový hrad plný věžiček, alabastru a safírové barvy, který se ve slunci třpytil, jako by byl celý postaven z drahokamů.
Všude kolem něj ležela jen poušť, holé skály, holý písek...
Hlavou jí volně táhla slova:
" Ozymandias, král králů je jméno mé. Hle, vy mocní, toť mé dílo, pohleďte a zoufejte! " Je to vše, co zůstalo v okolí trosek, kolosálních, rozpadlých, kolem nichž honí, a pak kdesi v dáli mizí jen bezútěšný písek.
To je ono. Netušila, jak nebo proč to ví, netušila, co to je, ani proč je to tak významné - ale bylo to ono. Kvůli tomuhle byl Vukar Tag tak přísně střežen, proto byl tak důležitý. Nějaký pradávný kilrathský poklad, pramen rasové hrdosti, citové pouto, obřadní místo - ať už to bylo cokoliv, bylo to pro ně významné, obrovsky důležité.
Na hlídkovém stanovišti pípl displej. Obrátila se a hleděla na červený trojúhelník, který se blížil k zelené tečce uprostřed obrazovky, jež znázorňovala její vrak.
Skočila k tlačítku "Vysílání" a stiskla je.
Nad ní na hřbetě trupu mikrovlnná anténa vyslala půlsekundový balík kódovaných dat, který se řítil k Johnnymu Greenovi rychlostí stonásobně vyšší, než jakou letěl on...
Ramona cítila závěrečný příval vítězné euforie. Stála u svého záznamového zařízení, dívala se, jak pod ní ubíhá pustý písek, a málem slyšela vítězné fanfáry, ale pod tím se plížila děsivá hrůza, vědomí jisté záhuby.
Nemohla nic dělat. Loď neměla hlavní ani manévrovací motory a nedala se vůbec řídit, ani nebylo jak uprchnout.
Mohla jenom čekat, jenom spoléhat na slepou štěstěnu, jenom doufat, že se dožije konce obletu, že ještě uvidí Joh...

* * *
Z paluby Johnnyho Greena spatřil Billy záblesk a zakvílel.
"Dostali ji," ztuhla Grounderová.
"Zničili ji," zasténal Billy. "Zbyly z ní jen atomy! Odvážná ženská! Statečná bojovnice!"
"Nezemřela zbytečně?" houkla Corianderová.
"Ne," řekl Billy. "Zachytil jsem shluk údajů pět vteřin před zábleskem. Jsou uložené na krystalu a právě jsem nakopíroval i záložní. Nebesa vědí, co to bylo!" Klesl hlasem, který nabyl tragického tónu. "Panebože, doufám, že to stálo za její život!"
Grounderová si ho užasle prohlížela a uvědomila si, že Ramona na Billyho učinila větší dojem, než kdokoliv z nich tušil - včetně jeho samého. Měl pro ni slabost. l když to byla taková rachejtle, byl v tom až po uši.
"Doufám, že to stojí za naše životy!" vytrhl je z rozjímání Harcourtův hlas. "Teď už nemá smysl se pro ni vracet. Jste si jistý, že je mrtvá, Billy? Ani ta nejnepatrnější šance?"
Billy zavrtěl hlavou, ponořený do hlubokého smutku. "Když modrá tečka zežloutne a takhle se rozleze po obrazovce, kapitáne, tak už nezůstalo nic než ionty. Nevím, čím ji to trefili, ale odvedli důkladnou práci."
"Tak kašleme na Vukar Tag i na pás asteroidů," štěkl Harcourt. "Když doručíme ty údaje Admiralitě, můžeme dát její smrti nějaký smysl."
Loď se začala otřásat, třebaže zatím jen nepatrně.
"Jak dlouho ještě sneseme zatížení plným tahem, seržante?" otázal se úsečně Harcourt.
"Půl hodiny určitě, tři čtvrtě možná." Corianderová hypnotizované sledovala bojový displej.
"Jak dlouho touhle rychlostí poletíme k přeskokovému bodu, Barneyi?" vyzvídal Harcourt.
"Pětadvacet minut, pokud nás dřív nedostanou stíhačky od plynného obra," odpověděl Barney.
"Jsou na dostřel!" zařval Billy s tváří náhle zdivočelou. "Střelci, roztrhejte je na kusy!"
"Palte," řekl rychle Harcourt, aby Billy nevydával rozkaz, který jeho postavení nepřísluší.
Interkomem se rozlehlo Harryho zavýsknutí, těsně následované Raplovým indiánským pokřikem. Kanóny byly sfázované, takže nebylo nic cítit ani slyšet - avšak bojový displej ukazoval modré tečky zametající řadu červených šipek. Modrá se dotkla červené, a ta zežloutla a zvětšila se.
Ale za nimi přilétalo něco většího - torpédoborec.
"Připravit střely!" štěkl Harcourt. "Odpálit jedničku! Dvojku!"
Od Johnnyho Greena vylétly větší modré tečky a zamířily mezi červené šipky - avšak šipky se na ně vrhly jako včely na medvěda. Jeden modrý kroužek zežloutl spolu s tuctem šipek, které jej obklopily - avšak druhý pronikl.
Některé z červených šipek se octly za malými modrými tečkami.
"Dostaňte je, Harry!" vykřikl Harcourt.
Harry odpověděl kovbojským zajucháním a červené šipky opepřily nové modré tečky. Jedna šipka zanikla ve žlutém záblesku, pak další a další...
Poslední šipka sama vyplivla červenou tečku.
Johnny Greene se zakymácel a jeho trupem se rozlehl zvuk výbuchu.
"Harry!" křikl Harcourt.
"Nic mi nejni,'" zavrčel Harry znechucené. "Tumáš! A tumáš!"
Červená tečka zežloutla a rozprskla se.
"Přeskokový bod před námi!" vyhrkla Grounderová.
"A za námi tři Kočičáci!" křikl Billy.
Jolie v interkomu zavýskla.
Na bojovém displeji za Johnnym Greenem naskočila další série modrých teček.
"Nepotřebujete mrtvýho Kočičáka?" zaječela Jolie. "Pár vám jich dodám!"
Jedna ze šipek na obrazovce se proměnila v rozpínající se žlutý záblesk - avšak zbylé prolétly obloukem modrých teček a dotahovaly se na zelený kroužek, který představoval jejich loď, blížily se a blížily...
Loď poskočila jako škuner, který právě přejel přes podmořskou písčinu a zase letěla dál. Hvězdy na přehledovém displeji se prudce proměnily ve zcela jinou oblohu.
Harcourt ochabl. Stejně tak celá posádka na můstku - až na Billyho. "Přeskok dokončen!" zvolal. "V dohledu žádní bubáci a vůbec žádní nepřátelé!"
"Jsme z toho venku," zašeptala Grounderová.
"Jenom na chvilku." Harcourt věděl, že musí posádku udržovat v pohybu. Kočičáci je jen tak nenechají - ne nadlouho.
"Barney, zjistěte kurs k příštímu přeskokovému bodu. Mohou nám sedět přímo za ocasem."
"Kurs zjištěn a už ho zadávám!"
"Mohl jsem to vědět. Seržante! Škody?"
"Přeskok nezpůsobil žádnou,'" přehlížela Corianderová svůj panel. "Jenom ten jeden průstřel - netěsnost ve střední části lodě."
"Hodila jsem tam provizorní záplatu," ozvala se v interkomu Lorraine. "Ale nevydrží dlouho."
"Není třeba." Corianderová popadla svou brašnu s nářadím. "Už jsem skoro tam."
Sebrala se překvapivě rychle, pomyslel si Harcourt, když sledoval, jak její štíhlá postava mizí v průchodu, postava, kterou si spíš pamatoval než viděl. "Pátrejte v okolí dál, Billy. Není důvod čekat, že by tu měli rozmístěné záchytné stíhače, ale člověk nikdy neví."
"Vsadím se, že od teďka už je tu mít budou." Billy upíral oči na obrazovku.
"Nemyslíte si opravdu, že by je tady měli, že, kapitáne?" zeptala se Grounderová.

Harcourt pokrčil rameny. "Vždycky předpokládáte, že nepřítel udělá to nejhorší - a nejneočekávanější, poručíku. To přece víte."
A kromě toho potřebuje odvést jejich myšlenky od té odvážné ženy, která zemřela při plnění svých povinností a ke které se skutečně měli chovat mnohem laskavěji...
Cítil, jak ho zaplavuje pocit viny, a bojoval s ním, protože věděl, že i on jen konal svou povinnost. Nicméně nyní bylo na něm, aby zajistil, že nezemřela nadarmo. Ať už Kočičáci na Vukar Tagu hlídají tak zuřivě cokoliv, Admiralita nejde způsob, jak to využít proti nim.
V hlavě mu zněly Kiplingovy verše:
Kdyby tisíc mečů mělo kdovíkam roznést moje kosti, snad za tu hostinu pro šakaly lupiči zaplatí víc než dosti.
Ano, Kilrathové jsou lupiči - velmi zlí, ale také velmi schopní lupiči - a odveta za Ramonu přijde. Ano, odveta přijde.

kapitola první

Když komandér-poručík Jason Bondarevskij, řečený "Medvěd", dostal povolení k přistání, navedl svou Fretku na závěrečné přiblížení. Letounová loď po jeho levé straně byla nejnovějším přírůstkem flotily. Na opancéřované přídi nesla jako erb hrdé jméno CVE-8 Tarawa - a pohled na ni na Jasona neudělal ani ten nejmenší dojem.
Jeho představa o letounové lodi se nesla více ve znamení Concordie, na kterou ho po tom incidentu se vzpourou na Gettysburgu vzal najeden turnus admirál Tolwyn. S ohledem na ztráty z posledních dvou tažení povyšoval rychle a nikdy se mu ani nesnilo, že ve zralém věku pětadvaceti let bude skutečně velet celému wingu na letounové lodi... jenže na jaké letounové lodi. Znechuceně zavrtěl hlavou.
Maniak doslova zařval sardonickým potěšením, když se doslechl o Jasonově povýšení a přeložení na tuto novou loď. "Letounová loď? To si děláš srandu, ne? Dyť to je mizerná transportní rachotina a vražedná past." zhodnotil to Maniak a Jason nemohl než s ním souhlasit.
Třída CVE byla v hotovostní místnosti pilotů na Concordii námětem rozsáhlých debat. Nová třída lodí byla narychlo splácaná, aby se pokusili zacpat díry po těžkých ztrátách z posledního válečného tažení. Devět transportních lodí, ze tří čtvrtin hotových, bylo staženo z dopravnich loděnic a přestavěno na letounové lodě; a jediný pohled přesvědčil Jasona o pošetilosti celého toho zatraceného nápadu.
Loď měla jedinou vzletovou a přistávací palubu. Žádná záloha pro případ, že by byla zasažena. To byla taktika, kterou měli Kilrathové nejraději, a Jason vzpomínal na jejich překvapivý útok na Concordii, při kterém zničili oba vzletové doky a málem vyřídili celou loď, kdyby na poslední chvíli nepřišla pomoc v podobě Phoenixe a jeho čísla*, kteří vzlétli z blízké základny. Nová konstrukční doktrína požadovala tři nebo čtyři vzletové doky, a teď nějaký pitomec od zeleného stolu na velitelství přijde s tímhle.
(* Stíhači operují ve dvojicích složených z velitele dvojice a z letounu na druhé pozici, slangově nazývaného ..číslo" -pozn. překl.)
Když míjel příď, letmo zdvihl zrak od ukazatele přibližovacího vektoru, aby se podíval na příďovou obranu. Na čelní nástavbě, očividně přiflikované trochou lepidla a pár plivanci k přepážce transportní lodě, bylo umístěno těžké čtyřhlavňové neutronové dělo. Po obou stranách přibližovací dráhy se nacházelo po dvou kanónech na bázi hmotnostních urychlovačů, nejméně střední ráže. Když slétl níž, postřehl ještě dvě paprskové zbraně a podél spodku lodi několik odpalovacích zařízení pro řízené střely. Mohl jen doufat, že to je nový typ výmetnic na bázi Gatlingova systému, který dokázal vychrlit dávku deseti nových protitorpédových střel za necelé dvě vteřiny.
Jason zlehka pohnul připustí brzdicích motorů a maličko opravil příčný náklon doprava. Ten zatracený vletový otvor byl úzký jako oko jehly a Jason se za tu opravu na poslední chvíli zastyděl. Přistávání na mateřských letounových lodích ho zhýčkalo; zde nebyl sebemenší prostor po chybu.
Nebylo to právě přistání, jakým by se měl představit nový velitel wingu. Jasonem projel záchvěv vzteku na sebe samého, protože porušil vlastní zásadu - akce neskončila, dokud není po ní, a tak nemysli na nic jiného, dokud není práce hotová.
Prolétl uzávěrovým silovým polem vletového otvoru a ucítil zpomalující odpor vzduchu na křídle. Uvnitř hangáru bylo sotva třicet metrů manévrovacího prostoru a paluba byla zaplněná. Po levé straně parkovala peruť strojů F-54 Rapier. Po pravé straně stála peruť úderných stíhacích bombardérů F-57B Sabre v nové úpravě s druhým letcem na stísněném zadním sedadle, který měl obsluhovat výzbroj, zatímco pilot se věnoval řízení. Tahle hybridní konstrukce byla navržena speciálně pro třídu CVE, když se zjistilo, že pro v boji osvědčené Broadswordy v hangáru nezbude místo, a Jason si stále nebyl jistý, jestli se mu líbí. Pilot a zbraňový operátor vmáčknutí do prostoru původně určeného pro jednu osobu se musí hodně tísnit. Napadlo ho, jestli to konstruktéři domysleli až do konce. Takové věci mu vždycky dělaly starosti -jediný přístroj umístěný ve špatné poloze znamenal, že může přehlédnout cenný bit informací - anebo že si ve vteřině, promarněné pohledem na něj, nevšimne výstřelu, který mu míří přímo do obličeje.
Paluba byla příliš úzká, než aby stihl poslední zášleh brzdicích motorů, a tak stroj posadil tvrdě na podlahu a zaťal zuby, když uslyšel skřípění podvozkových lyží. Koutkem oka zahlédl, jak palubní personál uskakuje před sprškou jisker. Klouzal kus po palubě a příď jeho letounu se s trhnutím zastavila sotva několik palců před záchrannou záchytnou sítí. Se zaklením se na sedadle opřel a rychle prošel předepsaný sled úkonů, nevšímaje si bouchnutí žebříku a stínu vrchního mechanika, který po něm vylezl, aby počkal u kabiny.
Jason vypnul čerpadla motoru, důkladně zkontroloval, zda jsou všechny zbraně zajištěné, a potom se natáhl, aby zapnul pojistku vystřelovacího sedadla. Když se ujistil, že je všechno zabezpečené, konečně vypnul motor a systém štítů. Nejeden pilot se rozmázl o strop hangárové paluby, když před vypnutím motoru nezkontroloval pojistku sedadla,

protože vysazení pohonu a štítů automaticky spustilo sekvenci katapultáže, pokud ji pilot během pěti sekund nezrušil. Letová příručka sice tvrdila, že by k tomu nemělo dojít, když bude kosmoplán vypnut v prostředí atmosférického tlaku, jenže pár pilotů už zjistilo, že příručka není stoprocentně spolehlivá. Stiskl tlačítko ovládání překrytu kabiny, a ten se otevřel.
"Vítejte na palubě, pane!"
"Ať se propadnu, jestli to není Sparksová."
Vrchní mechanik na něj shlížela dolů a široce se zubila.
"Takže vás taky poslali na tuhle plechovku," řekl Jason, rád, že vidí známou a přitažlivou tvář nejlepšího vrchního mechanika, s jakým kdy spolupracoval.
"Tady najdete hezkých pár lidí ze staré party," opáčila Sparksová. "Jsme jediní zkušení mazáci na téhle lodi. Admirál nás posbíral pár tuctů, abychom tuhle loď pomohli vycepovat. Zbytek jsou bažanti přímo z výcvikových středisek."
Jason vzdychl a zavrtěl hlavou.
"Zajímalo by mě, komu jsme šlápli na kuří oko, že nás přidělili sem," povzdechl si.
"Ona to zase podle všeho nebude tak špatná loď," ohradila se Sparksová a Jason na jejím hlase postřehl, že pochvalný tón jen předstírá.
"Přál bych si, abych vám mohl věřit, Sparksová."
"Kapitán na vás čeká, pane, takže si myslím, že byste sebou měl hodit."
"Jaký je?"
"To budete muset posoudit sám, pane," odvětila s prastarou diplomacií poddůstojníka, který nechce vyšší hodnosti říci, co doopravdy cítí.
Jason si rozepnul postroj a vstal, aby se rozhlédl. Cítil, že všechny oči na palubě se upírají na něj. Konec konců je novým velitelem všech letounů umístěných na Tarawě. Těch pohledů si nevšímal, protože jeho pozornost se v té chvíli soustředila výhradně na lesknoucí se řadu bojových strojů, kterým bude velet. Všechny alespoň vypadaly jako nové; to byla výhoda i prokletí zároveň, protože v prvních několika stovkách letových hodin bylo třeba u každého stroje vychytat nějaké mouchy. Za Sabry se krčila peruť průzkumných a výzvědných Fretek. To se bude muset hned změnit. Odsun těžšího letounu z cesty by je mohl stát několik drahocenných minut, kdyby v rozhodujícím okamžiku potřebovali vyslat bleskový průzkumný let.
Byl v pokušení se o tom zmínit Sparksové, ale nechal to plavat. Později si zjistí, kdo je velitelem letové paluby, a zadá to jemu.
Sparksová slezla s žebříku a on ji následoval. Když se dotkl podrážkou paluby, prořízlo vzduch tak ostré zaječení píšťalky, až mu z toho projel mraz po zádech. Sakra, vždyť on má po posledním povýšení hodnost, která vyžaduje při prvním ohlášení na palubě rituál formálního přivítání.
Odvrátil se od své Fretky a spatřil půl tuctu členů posádky v zářivých modrých uniformách, vyrovnaných v řadě a stojících v pozoru. Vypjal se do pozoru sám, zasalutoval vlajce Konfederace, která visela na přepážce, a pak zasalutoval mladičkému podporučíkovi, která této epizodě velela.
"Žádám o povolení vstoupit na palubu," řekl Jason úsečně a snažil se, aby se mu v hlase neprojevilo, že je z té pompéznosti otrávený.
"Povolení uděleno, pane." Hlas se jí zlomil a skončilo to vysokým pisklavým tónem.
Několik vteřin zůstal stát, protože nevěděl, co má dělat dál, ale potom zahlédl vysokou tmavou postavu, která se hlavními vraty vklátila na hangárovou palubu.
Stíhací pilot, který se k němu blížil, se vypjal do pozoru, a nato Doomsday svým obvyklým, téměř ochablým způsobem, ze kterého čišela deprese a marnost, zasalutoval.
"Kapitán na vás čeká, pane."
Jason se při opětování pozdravu zazubil a rychle se zařadil starému kamarádovi po bok. Oba opustili palubu a zamířili do úzké chodby.
"Takže moje žádost prošla," poznamenal Jason, který se sotva zdržoval úsměvu.
"Jaká žádost?"
"Když mi admirál Tolwyn oznámil povýšení na komandér-poručíka a přeložení na tuhle plechovku, řekl, že si mohu vybrat své velitele perutí."
"Tak to ty jsi ten mizerný cvok, který mě vytáhl z rekreace a poslal zpátky sem?" zasténal Doomsday a ohlédl se na Jasona.
"Potřeboval jsem někoho, na koho se mohu spolehnout, a chtěl jsem, aby ses ujal perutě stíhacích bombardérů."
"Já jsem cítil v kostech, že brzo bude po mne, a tys to ještě pojistil."
"Hele, vymohl jsem ti další proužek, co ještě chceš?"
Doomsday si dopřál ten nejprchavější záblesk úsměvu.
"Díky, aspoň po mně moje rodina dostane větší penzi, až se ti povede mě zničit."
"Co je kapitán zač?"
"To si posuď sám," opáčil Doomsday a ukázal ke dveřím důstojnických ubikací. "Čeká na tebe tam, Jasone."
Doomsday ani nenabídl Jasonovi, že ho doprovodí; obrátil se a zmizel zpátky v chodbě.
Jason přistoupil ke dveřím a zaklepal.
Dlouho se nic nedělo a on už byl v pokušení zaklepat znovu, když zaslechl tiché, téměř neslyšitelné "Vstupte."
Otevřel dveře a vešel dovnitř.
Kapitán lodi stál zády ke dveřím, zaměřený na trojrozměrnou holomapu sektoru. Stál s maličko svěšenými rameny, jako by byl hluboce pohroužen v myšlenkách, a soutředil se na mapu, jako kdyby se z ní pokoušel vyvěstit nějaký skrytý

význam.
Jasona ta póza zneklidňovala a jeho nejistota se ještě zvýšila, když si všiml, že kožené čalounění kapitánova křesla se postupně vyrovnává; neklamné znamení, že velitel seděl, když Jason zaklepal, a vstal a obrátil se k mapě teprve po zaklepání, než ho pozval dovnitř.
Kapitán si dlouze prohlížel mapu, jako by Jason ani nebyl v místnosti. Nakonec se pomalu obrátil, když se nejdřív na Jasona podíval přes rameno. Jeho tvář protínaly hluboké rýhy vrásek, až to vypadalo, že se mu kůže postupně uvolňuje od lebky. Oči měl tmavé a pronikavé. Na temeni plešatěl a vlasy měl z jedné strany sčesané přes řídnoucí plochu, patrně proto, aby se tu ztrátu pokusil zakrýt. Nos měl baňatý, mohutně protkaný žilkami a tmavočervený. Opilecký nos. uvědomil si Jason.
"Komandér poručík Jason Bondarevskij?"
Jason zasalutoval.
Kapitán si ho hodnou chvíli prohlížel, než pozdrav opětoval.
"Sledoval jsem na obrazovce vaše přistání a připadalo mi notně otřesné. Ano, notně otřesné."
Jason neříkal nic. Musel připustit, že to přistání nebylo zvlášť skvělé, ale do otřesnosti mělo daleko. Nicméně nehodlal se nechat strhnout k nějakým odpovědím na svou obranu.
Kapitán na něho hleděl s nehybnými rysy a nakonec se koutky jeho úst zakřivily vzhůru.
"Jak se má můj dobrý přítel admirál Tolwyn?"
"Když jsem od něho odcházel, těšil se skvělému zdraví, pane."
Kapitán vážně přikývl, jako by to byla ta nejdůležitější zpráva ve vesmíru.
"Díval jsem se do vašich záznamů, Bondarevskij. Před rokem, nebo tak nějak, jste byl součástí té aféry se vzpourou na Gettysburgu."
"To jsem byl, pane," odvětil Jason klidně a snažil se, aby to neznělo defenzivně.
"Ošklivá věc, opravdu ošklivá věc."
"V jakém smyslu?" zeptal se Jason opatrně.
Vyšetřovací soud ho plně očistil, posoudil jednání bývalého kapitána jako zločinné a vyslovil souhlas s rozhodnutím posádky zbavit ho velení. Jason z toho vyšel nejen s plným zproštěním viny, nýbrž dokonce s vyznamenáním, a navíc získal důvěru admirála Tolwyna.
"Nic víc, Bonevský. Ošklivá věc."
"Jmenuji se Bondarevskij," opravil ho Jason.
"Ano, jistě."
Přistoupil zpátky k mapě, na okamžik se otočil k Jasonovi zády a zaujal postoj, jako kdyby měl právě učinit nějaké hluboké dalekosáhlé rozhodnutí. Konečné se obrátil s rysy pomačkanými úsměvem.
"Jsem komodor Thaddeus O'Brian, vítejte na palubě."
Jason uchopil jeho ruku a zjistil, že stisk je chabý a dlaně vlhké. Uvědomil si, že se v něm vzmáhá okamžitá nechuť a potlačil ji. Znal příliš mnoho lidí, kteří si o druhých dělali ukvapené úsudky, což byla povahová vlastnost, kterou tak docela neschvaloval. Tohle navíc je jeho první skutečné velení a další konflikt s nadřízeným důstojníkem by mu vůbec neprospěl.
"Jste poprvé na palubě CVE?"
"Ano, pane."
"Nu, co si o ní myslíte?"
Kapitán se na něj díval pohledem, který si téměř říkal o nějakou pochvalu.
"Ještě jsem neměl příležitost utvořit si názor, pane. Teprve jsem přiletěl."
"Nu tak se po mé lodi porozhlédneme."
Thaddeus zamířil do zadní části pracovny, otevřel jiné dveře, kývl na Jasona, aby šel za ním, a oba vykročili krátkou chodbou.
"Sám jsem se na její konstrukci podílel," oznámil.O'Brian s očividnou pýchou.
"Skutečně, pane?"
"Zajisté. Pracoval jsem v konstrukci transportních lodí a pomáhal jsem při přeměně tohoto modelu na lehkou letounovou loď. Protože znám transportní lodě skrz naskrz, rozhodl se úřad admirality svěřit tuhle loď mne."
"V konstrukci transportních lodí?"
"Žádné zvláštní vzrušení, to ne," opáčil O'Brian náhle chladným hlasem. "Kapitánoval jsem transportním lodím dvacet let, než mě poslali zpátky na Zemi do kanceláře. Jenže bez nás byste se vy poletuchy nedostaly ani za výletový otvor. My vás udržujeme v chodu dodávkami zbraní, jídla a všeho, co flotila potřebuje, a dočkáme se za to jen malého vděku, opravdu malého."
Jason si všiml nádechu hořkosti v O'Brianově hlasu. Rivalita mezi těmi, kdo se nacházeli na ostří války, a těmi vzadu pro něj nebyla nic nového; věděl, že je stejně stará jako válka sama a na dovolené ji zažil dost často. Občas narostla do takových rozměrů, že se ti z fronty a ti v týle dokázali nenávidět víc, než nenáviděli společného nepřítele.
"Tady máme můstek," řekl O'Brian a vedl Jasona do pološeré místnosti.
Můstek byl umístěn nehluboko pod hřbetem lodi, těsně před sálem přeskokového pohonu. Rozmanité pulty s displeji a přístroji obsluhovala malá skupina palubních důstojníků a poddůstojníků.
"Skoro všechno to jsou noví lidé, trochu pomalí, ale jednou se do toho vpraví," oznámil O'Brian.
Jason se rozhlédl kolem sebe a všiml si, že nejeden z členů posádky se při kapitánových sarkastických slovech přikrčil.
"Když admiralita dokončovala koncepční návrh projektu lehké doprovodné letounové lodi, měla na paměti čtyři úlohy," prohlásil kapitán.

"Návrh určení požaduje, aby sloužil k přepravě stíhacích, průzkumných a bombardovacích kosmoplánů, a tím udržoval těžké letounové lodě stále čerstvě zásobené. Dopravíme je na místo a ony přeletí vlastními silami do svých nových domovů, připravené k nasazení."
"Letouny nám nejednou docházely," odvětil Jason, "takže to je dobrý nápad, lepší než přebírat je z trasportních lodí v bednách a strávit několik set normohodin jejich montáží a zkouškami."
"Jak to? Měli jste snad nějaké problémy s tím, jak vám je naše transportní lodě dodávaly?"
Jason se rozhlédl po místnosti a postřehl, že několik důstojníků hlídky se na něj zvědavě dívá. jako by je zajímalo, jak odpoví.
"Ne, pane, šlo jenom o čas, to je všechno."
O'Brian se široce usmál.
"Tak pojďte, prohlédneme si zbytek lodi.
Opustili můstek, sešli do spodního podlaží a zamířili k zádi. Jason se na chviličku zastavil, aby si prohlédl jedno střeliště částicového kanónu. Palebný systém i zaměřovací jednotka byly zapuštěné do trupu, místo aby vyčnívaly ven ve věži. Takové uspořádání omezovalo schopnost zbraně střílet souběžně s trupem. Jestli si to někdy některý kilrathský stíhač uvědomí, může se ve slepém úhlu přiblížit až k lodi.
Zklamalo ho také, že nenašel žádnou novou výmetnici řízených střel Gatlingova systému, jen standardní jednohlavňové odpalovací zařízení. Byl v pokušení pronést na toto téma nějakou poznámku, ale způsob, jakým se kapitán nad konstrukcí nafukoval, mu napovídal, že nejlepší bude neříkat nic.
"Myslím, že už jsem vám říkal o možných určeních této třídy lodí, je to tak?"
Jason přikývl a uvědomil si, že O'Brian přeskakuje od jednoho tématu k druhému a že je stále obtížnější udržet si přehled, o čem tento člověk v daném okamžiku vlastně mluví.
"Zmiňoval jsem se vám o tom, že má sloužit jako transportní?"
"Zmiňoval, pane." odvětil Jason klidné.
"Eh, ovšem, asi ano. Člověk musí mít na paměti tolik věcí, víte?"
Jason neříkal nic.
"Máme také sloužit jako doprovod konvojů, což je akce, kterou jsme pověřeni právě teď. Budeme krýt devět transportních lodí námořní pěchoty na cestě do sektoru Uruk, kde budou cvičit útok na planetu. Vinou příležitostných kilrathských záškodníků, pirátů a podobných jsme ztráceli až příliš mnoho lodí. Ale nemá smysl v takových operacích vázat drahocenné těžké letounové lodě a té jedné nebo dvěma zvenčí neseným stíhačkám, které zavěšujeme na transportní lodě, trvá celou věčnost, než vzletí nebo přistanou."
Jason zjistil, že s tímto bodem musí souhlasit. Zmíněným nájezdům padalo neustále za oběť značné množství transportních lodí. Vyzkoušeli nápad s prostým zavěšením stíhacího kosmoplánu na povrchu lodě, který vzlétal, když bylo zapotřebí. Byla to noční můra a sebevražedná práce. Pilot se musel navléci do skafandru a vystoupit do vesmírného prostoru i s pozemním personálem. Pokud se nacházeli uprostřed boje a transportní loď provedla jakýkoliv manévr dokud byli venku, setřásla je a byli ztraceni.
"Dále máme sloužit jako bitevní podpora při druhořadých operacích a výsadcích. Od toho jsou odvozena jména lodí této třídy, všechny po vyloďovacích operacích *."
(* Tarawa je nejvýznamnější atol Gilbertových ostrovů. Za 2. světové války obsazen Japonci, 20. listopadu 1943 se na něm úspěšně vylodily americké síly - pozn. překl.)
"Nějaká šance na tento druh operace?" vyzvídal Jason, který sám za sebe pocítil rychlý záchvěv naděje, mírněný obavami o jeho perutě. Několika takových operací se zúčastnil; přechod od vesmírného letu k boji v atmosféře, a pak zase zpátky do vesmíru byl náročný a pro nové piloty bez zkušeností smrtonosný.
"Vy poletuchy pořád toužíte po krvi, co?"
"Jsme k téhle práci vycvičení, pokud myslíte tohle, pane," opáčil Jason chladně.
"Nu, o tom pochybuji," řekl O'Brian, "dostali jsme rozkaz pouze chránit konvoj a nic jiného. Tahle loď se bude držet v závětří a nepůjde do opravdu ostrých akcí. Mám to neoficiálně slíbeno, takže mi to můžete věřit." A Jason v O'Brianově hlase postřehl tón úlevy.
Došli na zad lodi a O'Brian vedl Jasona k jádru motoru. V té chvíli se ploužili volným tempem sto km/s a výsuvné lapače zachytávaly z kosmického prostoru volné atomy vodíku, které pak sloužily jako palivo. Jason letmo přejel pohledem ovládací prvky a přístroje motoru a uznale přikývl.
"Kruci, to je přece motor třídy Gilgameš," prohlásil.
Vrchní inženýr se po Jasonovi ohlédla a usmála se.
"Špičková konstrukce tento motor je, pane." Pak se postavila do pozoru a zasalutovala.
"Inženýr lodního pohonu Mašumi."
"Máte tady solidní pohonnou soustavu, Mašumi."
"My vymontovali transportní motory Mark 33 a místo nich my dali jedno tohle žihadlo," vysvětlovala Mašumi. "My dokázali s lapači naplno otevřenými vytáhnout něco přes 247 km.s'1. Zavřete lapače, přejděte na hladkou konfiguraci a vyždímáme zrychlení deset g a za třicet minut děláte přes deset tisíc km.s'1."
"Sakra, aspoň něco tady vypadá dobře," vyhrkl Jason a vzápětí sám sebe proklel. Mluvit dřív, než si uvědomil, kdo je v doslechu, byl zvyk, který ho nejednou dostal do průšvihu.
O'Brian, který se na Mašumi ani neobtěžoval podívat, se obrátil k Jasonovi.
"Mark 33 sloužily dost dobře."
"Pane, jestli se někdy dostaneme do úzkých, tenhle motor nás požene dvakrát rychleji, než dokáží motory transportních lodí. Já se na to dívám tak, že se rychleji dostaneme na místo boje, a pokud bude třeba, dokážeme se zase rychle

stáhnout. S takovouhle necháme i torpédoborec třídy Ralatha daleko za sebou."
"Při tom, kam letíme a co budeme mít na práci, pochybuji, že takovou loď vůbec někdy uvidíme," odpověděl O'Brian ostře. "Naše hlavní práce je hlídat konvoje a já nevidím žádný smysl v tom cpát sem motor, který stojí skoro stejně jako zbytek lodi. Finanční odpovědnost, synu. Vy hoši od stíhačů na ni nemyslíte, ale finanční odpovědnost je důležitá."
"Jestli se někdy dostaneme do šlamastyky, pane uvidíte, co mám na mysli, a díky Bohu, že tuhle pohonnou jednotku máme."
"To mluvíte o čtvrté koncepci určení CVE, že?" řekl O'Brian hlasem, který nyní prozrazoval vyloženou úzkost.
Jason se po O'Brianovi ohlédl.
"Studoval jsem údaje o téhle lodi těch několik hodin mezi rozkazem o přeložení a odletem."
Jason se rozhlédl po Mašumi a po ostatních přítomných ve strojovně. Nemělo smysl jim přidělávat starosti a nechtěl, aby O'Brian začal toto téma rozebírat před posádkou. Ona koncepce byla očividná. CVE byla laciná loď a dala se rychle postavit. Na rozdíl od drahocenných těžkých a středních letounových lodí hlavní flotily byla navržena jako snadno nahraditelná. Ideálně se tudíž hodila k velmi riskantním útokům na cíle v hloubi prostoru Říše, ke klamným útokům nebo dokonce pro roli obětované zdržovací jednotky, která bude krýt ústup cennějších lodí. Stavěla se proto, aby byla v případě potřeby hozena přes palubu.
"Na žádný sebevražedný nálet nás nepošlou, Bonevský. Ne při mé hlídce," řekl O'Brian, oči mu neklidně těkaly sem a tam a slova ze sebe spěšně sypal, jako by se pokoušel přesvědčit sám sebe. "Mám doma přátele a známé na vysokých místech. Dokud jsem tady, tak se to nikdy nestane."
Jason pohlédl na Mašumi a náhle se zastyděl za kapitánovo roztřesené chování,
"Měl bych se také sejít s piloty, pane," připomněl Jason tónem, který dával najevo, že konverzaci bude lépe ukončit.
"Ach ano, jistě, samozřejmě. To ode mne bylo nedomyšlené," řekl O'Brian. "Co kdybyste přišel na večeři? Podařilo se mi sem dostat jednoho z mých starých kuchařů. Umí vynikající višňový koláč a také jeho ostatní pečivo je skvělé. Myslím, že bych dokonce našel i trochu klaretu, podařilo se mi přibalit pár láhví dobré odrůdy."
Takové návrhy byly přirozeně rozkazy, třebaže by Jason raději strávil čas s Doomsdayem nad osobními hodnoceními pilotů, důstojníků letové paluby a velitelů mechaniků.
"Rád, pane."
"Tak dobrá." O'Brian se otočil a odešel ze strojovny.
Jason se ohlédl po Mašumi, která mu věnovala zvláštní rezignovaný úsměv a vrátila se ke kontrole motorů.
* * *
Jason vešel do pohotovostní místnosti pilotů a neubránil se lehkému spokojenému rozechvění, když piloti vyskočili do pozoru. Byl nyní velitelem všech letových operací z paluby této lodi a byl odpovědný pouze kapitánovi. Sloužil už pod několika zatraceně dobrými muži a ženami a také pod nejedním hlupákem - ale tady teď velí on.
Svižně došel k přední stěně a zastavil se před brífingovou holomapou.
"Pohov, sednout." řekl stroze a muži a ženy, kteří nyní spadali pod jeho velení, se usadili. Rozhlédl se po místnosti. Jediné známé tváře byli Doomsday a Janice "Hvězdná zář" Parkerová. S Janice se poprvé setkal, když spolu studovali v letecké škole, pak se jejich cesty rozešly a znovu se setkaly na Concordii. Byla ideální člověk pro řízení průzkumné perutě - zatraceně dobrý pilot, rychlá, agresivní a učiněný mistr v boji na Fretce. Zadíval se na ni a ona po něm bleskla pokřiveným kyselým úsklebkem. Bylo těžké se neusmát. Věděl, že pro něj měla vždycky určitou slabost, ale nikdy to nezašlo daleko, hlavně kvůli Světlaně, její spolubydlící ze školy. Odsunul tu myšlenku stranou.
Všichni ostatní vyhlíželi až příliš mladě a měli onen otevřený nevinný pohled. Po jednom bojovém turnusu se to změní. Když jste se podívali pilotovi do očí, okamžitě jste poznali, jestli už tím prošel nebo ne. Boj o život, ve kterém zlomek vteřiny rozhodoval o tom. jestli jste ještě v jednom kuse, nebo rozprášení do několika set krychlových kilometrů vesmírného prostoru, vás docela rychle změnil. Bojovat, vidět přátele umírat, a potom v noci tiše ležet na propocené palandě a čekat na další akci - to vás pomalu užíralo a tyhle mladé piloty pohled do chřtánu vražedné mašinérie teprve čekal.
"Chci vám říci jenom pár věcí," spustil, když si všiml, že ho nervózně sledují. S největší pravděpodobností byli napůl vyděšení k smrti. Instruktoři v leteckých akademiích do něj před tolika lety vtloukli stejnou poučku - po měsíci od příchodu na frontu je z vás buď veterán nebo mrtvola, přičemž sázky stojí vysoko ve prospěch méně příjemné varianty. Pokud Tarawa zůstane stranou většího divadla, uvědomil si, budou mít aspoň šanci; bude čas je naučit všechny triky, které zná on sám.
"Někteří z vás si možná myslí, že teď, když jste dostali nový lesklý odznáček s křidélky, jsou z vás nepřekonatelní borci. Pokud se na to díváte takhle, věřte mi, že před sebou máte velice krátký život. Ti z vás, kdo jsou vyděšení, mají napůl vyhráno. Zůstaňte vyděšení. Já jsem vyděšeny pokaždé, když lezu do kabiny. To mě drží na nohou a to mě, Doomsdaye a Hvězdu udrželo naživu, když jsme narazili na něco z toho nejlepšího, co má Kilrathská říše k dispozici. Ale jestli někdy připustíte, aby vás strach úplně ovládl, zabijete sebe, svoje číslo a možná celou svou peruť.
Počínaje zítřejší první hlídkou začneme výcvik v plném rozsahu. Začneme od první lekce základním létáním ve formaci, přistáním, obraty, bojovým mezipřistáním, standardními taktickými manévry, a až budu mít za to, že jste připraveni, přejdeme k pokročilé taktice v rámci jednotky. Budeme drilovat, drilovat a drilovat, a potom ještě chvíli drilovat. Během příštích pár týdnů toho nalétáte víc než za posledního půl roku. Chci, abyste byli připravení na cokoliv, co nás může potkat, a povedeme tenhle wing tak, jako by byl přímo na ostří fronty.
Pokud vím, měli jste cestou ze Země sem havaj; berte na vědomí, že to skončilo."
Rozhlédl se po místnosti. Tvářili se strnule a nedávali najevo ani souhlas, ani nesouhlas. Byli opatrní a on to schvaloval.
"Doomsday bude velitel perutě stíhacích bombardérů Sabre, Hvězdná zář bude velet průzkumným a hlídkovým

Přetkám. Já osobné přebírám velení perutě Rapieru. Nějaké dotazy?"
V místnosti panovalo ticho.
"Pane, my jsme slyšeli, že tahle CVE nikdy nepůjde na frontu."
Jason se rozhlédl.
"Pokud má někdo připomínku, vstane a předloží ji."
Zvedl se vysoký hubený pilot se zrzavými vlasy, které se tak tak vešly do předpisové délky. Šířil kolem sebe povznesené, téměř pohrdavé ovzduší, jako by tohle shromáždění byla jen jakási nudná záležitost, kterou musí přetrpět mezi jinými rozptýleními.
"Jak se jmenujete, poručíku?"
"Kevin Tolwyn," na chvíli se odmlčel, "pane."
Překvapenému Jasonovi chviličku trvalo, než se vzpamatoval. Ano, zdálo se, že podoba tu je, ty pronikavé oči, ten orlí nos.
"Ano, admirál je můj strýc," dodal Kevin konečně.
Jason si nemohl pomoci, aby nestřelil letmým pohledem po Doomsdayovi. O admirálově osobním životě toho bylo známo málo, s výjimkou skutečnosti, že jeho manželka a tři synové zahynuli při kilrathském nájezdu brzy po začátku války.
"Podle způsobu, jakým to říkáte, se zdá, že na něco čekáte," řekl nakonec Jason úsečně.
"Ale ne, nečekám nic od vás, ani od téhle lodi, pane. I když bych mohl dodat, že na nás váš záznam z Gettysburgu udělal velký dojem."
V místnosti se rozhostilo zaražené ticho a všichni se ohlíželi z Kevina na Jasona.
"Poslouchejte mě, pane, a poslouchejte opravdu dobře," štěkl Jason. "To, co je dneska zadní linie, může být zítra dobyto. Válka se nevyvíjí dobře. Nevím, jaké bulíky věší na nos vám a civilistům tam doma, ale držíme se už jen nehtíčky. Za poslední tři standardní měsíce jsme ztratili třetinu letounových lodí a za posledních devět měsíců polovinu flotily. Já vím, že to je tajná informace, ale stejně dobře můžete pravdu znát už teď. Dělá to tři letounové lodě jenom za poslední dvě akce, s kompletním stavem pěti set kosmoplánů, šesti set pilotů a deseti tisíc členů posádek. Za pilu momentálně tahají Kilrathové a zařezávají nám ji do živého. Takže si, sakra, zapište za uši tohle: I kdybyste byl synovec samotného Boha, na téhle lodi pod mým velením hejbnete zadkem, nebo vás vykopnu až do kanceláře vašeho strýčka a budou vás skládat dohromady několik roků. Rozuměl jste, pane?"
Kevin zrudl vztekem. Otevřel ústa, jako by chtěl promluvit, ale pilot, který sedel vedle něj, ho stáhl dolů na sedadlo.
"Nuže dobrá. Jděte se trochu vyspat. Chci vás všechny mít v hangáru zítra v 04:00 a očekávám, že všechny vaše stroje budou připravené k odletu v 04:45. Rozchod."
Piloti vstali a začali se trousit ven. Koutkem oka Jason zahlédl, že v otevřených dveřích stojí O'Brian, jako by za nimi předtím poslouchal.
Když piloti vyšli ven, postřehl, jak se O'Brian přidružil ke Kevinovi, oba si navzájem zběžně zasalutovali a přátelsky si podali ruce.
"Kapitán ví, na které straně je chleba namazaný."
Jason se otočil a spatřil vedle sebe Janice.
"Slyšela jsem, že leze tomu Tolwynovic fakanovi do zadku od chvíle, kdy opustili oběžnou dráhu kolem Země. Jmenoval ho úřadujícím velitelem wingu, dokud jsme na loď včera nepřišli Doomsday a já. Doomsday má na tohohle kapitána opravdu pifku," dodala Janice.
"To nerad slyším, Janice," řekl Jason unaveně.
"No dobře. Ale je to análně alpinista, jakého jsme už dlouho neviděli. Nikdy neměl bojové velení. Hned po absolvování Akademie rozbil při dokování torpédoborec a oni ho šoupli k transportnímu velitelství, kde od té doby zůstal. Ten parchant se dral o tohle převelení jenom proto, že si myslí, že tenhle bojový turnus je zašívárna, že dostane do záznamů červenou bojovou visačku, čímž mu štípnou jízdenku zpátky na štáb flotily a na vyšší místo."
"Říkal jsem, že to nechci slyšet."
"No tak dobře, Medvěde, dobře," řekla s úsměvem. "Ale bude zajímavé vidět, jak bude reagovat, až opravdu začnou lítat chlupy."
"Jestli začnou lítat chlupy, budeme mít daleko víc starostí s tím, jak udržet naše štěňata naživu, aniž by přitom zabili nás," prohlásil Doomsday, který se ke skupince připojil a přinesl s sebou kalíšek kávy, husté, černé a se čtyřmi kostkami cukru, jak to měl Jason rád.
Pak Doomsday usrkl ze svého nápoje a s povzdechem se opřel o přepážku.
"Průměrný zdejší pilot má nalétáno necelých tři sta hodin a některé sem poslali i s pouhými dvěma sty padesáti hodinami bojového letového výcviku."
Jason přikývl. Tlak na přísun posil byl tak velký, že se výcvik u loďstva musel urychlit. Jenže to bylo ošidné: méně výcviku sice znamenalo, že se piloti dostali do akce rychleji, ale také rychleji umírali a současně přitom braly za své i jejich drahocenné kosmoplány.
"Jak vypadají jejich záznamy?"
"Jako obvykle," řekla Janice. "Všechno odfajfkované na správných místech, ale zatraceně málo informací, na kterých by se dalo stavět."
"No tak to zjistíme zítra ráno," řekl Jason klidně.

kapitola druhá

"Uvolněte letovou palubu pro bojové vzlety. Opakuji, uvolněte letovou palubu..."
Jason stál bokem a sledoval každou podrobnost. Lyford Beverage, důstojník letové paluby, který vypadal skutečně slibně, pobíhal po celé délce paluby a vykřikoval povely. Mladý poručík byl s největší pravděpodobností vyčerpaný. Jason se jednoduše zmínil o svém přání mít průzkumné letouny uložené před stíhacími bombardéry a Lyford zůstal vzhůru celou noc, aby dohlédl na to, že stěhování bude řádně provedeno. Jasonovi však stále připadalo, že se zde odehrává spousta zbytečných pohybů a scházela mu klidná, téměř taneční choreografie vzletů, na kterou byl zvyklý na Concordii.
Jeho piloti už byli v kabinách. Alespoň poprvé jim poskytl tuto výhodu. Kvůli bezpečnosti chtěl nejdřív vidět, jak létají, než je vytáhne na plný bojový poplach, při kterém budou muset vzlétnout do čtyř minut po vyhnání z paland.
První měla vzlétnout Janice. Beverage zaujal místo ve velínu letové paluby umístěném na vyvýšené plošině naproti výletovému otvoru, naposledy přejel palubu pohledem, a pak zdvihl ruku se vztyčeným palcem, aby signalizoval řídícímu důstojníkovi letového provozu, že všechno je připraveno. Řídící letového provozu měl od této chvíle pod svou vládou palubu a vlastně celou loď, protože i kapitán lodi si nyní musel vyžádat jeho souhlas s veškerými změnami kursu nebo rychlosti.
Nad výletovým otvorem se rozsvítilo zelené světlo. Za Janiciným letounem se zdvihl odrážeč výstupních plynů, Janice přidala tah a zdviženými palci ukázala, že všechny systémy fungují. Seržant signalista dole na palubě gesto zopakoval, zasalutoval a přikrčil se s paží nataženou kupředu. Řídící důstojník vzletů ve velínu stiskl tlačítko katapultu. Janicin letoun vystřelil z doku ven, a jakmile se octl ve vesmírném prostoru, zatočil ostře doprava.
Pozemní personál spěšně dopravoval do pozice druhý průzkumný kosmoplán a Jason se přitom díval na hodinky. Uplynula téměř minuta, než se znovu rozsvítil zelený signál a druhý stroj vzlétl. Tentokrát zabočil doleva kolébavou zatáčkou, která svědčila o příliš velkém tahu a mnoha zásazích do řízení.
"Kruci, to bude ale dlouhý den," vzdychl a Doomsday mu dal kývnutím hlavy za pravdu.
Jeden letoun po druhém odlétal, po šesti průzkumných strojích první tři stíhací Rapiery a po nich dalších šest průzkumných Fretek. Následovalo šest dalších Rapieru, které měly utvořit sevřenou bojovou hlídku, a tou dobou už uplynula téměř půlhodina. Operaci prodloužilo přerušení dvou vzletů, jednoho kvůli přehřívání motoru a druhého kvůli vysazení motoru při plném tahu, kdy všechno ještě zhoršila několikavteřinová panika pilota, který si nebyl jistý, jestli vystřelovací systém sedadla zapnul nebo zajistil v poloze "vypnuto".
Oba letouny musely být odtaženy z prahu vzletové dráhy a Doomsday zoufale zakvílel:
"Concordia by touhle dobou vypustila už osmdesát strojů. Jestli na nás chlupáči skočí, bude z nás sekaná."
"Budeme muset venku nepřetržitě mít čtyři průzkumné lodě," řekl Jason. "Chci mít včasnou výstrahu čtyřiadvacet hodin denně. Přiblíží se jediný útočník opatřený technologií Stealth, a než ho zachytí pátrací systémy naší lodě, je po nás."
"Méli bychom udržovat ve vzletové pohotovosti jeden Sabre naložený stíhací výzbrojí a protitorpédovou výstrojí a připravený zasáhnout do minuty po výstraze," dodal Doomsday a Jason přikývl na souhlas. To bude znamenat, že Janicini lidé budou létat každý osm hodin denně, zatímco všichni bombardovací piloti a střelci budou sedět dvě a půl hodiny denně v kabinách na hotovostní stojánce. Takový trénink pro ně přinejmenším bude dobrý, nicméně si dokázal dobře představit, jak bude kapitán kňučet, až uslyší, kolik provozní doby motory Fretek odpracují.
Vzletový cyklus pokračoval a Jason nadiktoval pár posledních pozámek do svého náramkového záznamníku, odtrhl se od Doomsdaye, přešel ke svému Rapieru a vyšplhal se do kabiny.
"Sama jsem je všechny kontrolovala," řekla Sparksová, zatímco šplhala na křídlo, aby pomohla Jasonovi dovnitř. "Tenhle je z celého stavu nejlepší, tak jsem zajistila, aby ho přidělili vám, pane."
"Díky, Sparksová."
"Ta mládež se to naučí, jen jim dejte trochu času, pane."
"Doufejme, že ten čas budeme mít."
Slezla z křídla a mávla rukou na ostatní mechaniky, aby udělali cestu. Vlečný traktůrek se zapřáhl k příďovému podvozku a začal Jasona odtahovat na vzletovou rampu. Sabre, který byl ve frontě před ním, prosvištěl výletovým otvorem, a jakmile se octl mimo bok Tarawy, spustil naplno přídavné spalováni. Ten pilot působil dobře; možná se trochu předváděl, to však nasvědčovalo určité zdravé výbojnosti.
Jason dal motorům plný plyn a provedl závěrečnou kontrolu přístrojů. Všechno ukazovalo zelenou. Jason ucítil škubnutí, jak se za příďový podvozek zachytilo rameno katapultu. Podíval se na signalistu a zdvihl palce. Signa-lista zdvihl palce v odpověď, zasalutoval, skrčil se a ukázal rukou kupředu. Katapult Jasona přirazil k sedadlu. Pocítil lehké zachvění, jak se stroj prodíral uzávěrovým silovým polem ve výletovém otvoru, a pak už byl ve volném prostoru, nahodil přídavné spalování a přitáhl letoun přímo vzhůru. Bojový vzlet pro něj znamenal vzrušení, které miloval téměř tolik jako samotné létání, mnohem dráždivější než plouživý běžný vzlet, při kterém letoun prostě vlastní silou klouže ven rychlostí pár metrů za sekundu.
Bylo to nádherné ráno. Tři sta miliónů kiláků po levé straně jeho přídě se nacházel kypící červený obr soustavy Oberan, slunce, které zabíralo na obloze téměř deset stupňů. Jak pokračoval v přemetu, spatřil hvězdokupu Caldargar, která visela v prostoru jako hrst diamantů, a kolem něj, roztroušené po prostoru ve všech směrech, kroužily v padesátikilometrové vzdálenosti od Tarawy jeho ovečky.
"Jdeme na to, lidi. Modrý velitel Modré, Červené a Zelené peruti. Je čas, aby se kuřata seběhla ke kohoutovi. Nařiďte si své navigační systémy na mne a utvořte po perutích standardní klínové formace."
Dril začal. Věděl, že není vhodné seřvat pilota prostřednictvím komunikátoru, kde ho může každý slyšet, ale ke konci první hodiny měl pocit, jako by měl vybuchnout. Jestli tomuhle Akademie a letecké výcvikové školy říkají bojeschopní

piloti, je Konfederace v hajzlu.
Několik stíhacích pilotů melo dobrý smysl pro udržování formace a dokázalo ho následovat při základní sestavě překrutů, zvratů, zatáček smykem s využitím přídavného spalování a rozchodů z kosočtverečné formace proti útokům zezadu. Mladý pilot jménem Chamberlain s volacím znakem Okrouhlík a další s volacím znakem Mongol měli podle všeho přirozené nadání. Také Tolwyn, který používal volací znak "Vlk samotář", byl šikovný. Ale ostatní ho přiměli zoufale vrtět hlavou. Jedna pilotka se odpoutala doleva a klesala, zatímco ostatní se odpoutali doprava a stoupali, protože letěla vůči zbytku perutě hlavou dolů, a v důsledku toho málem zabila sebe a dva další.
Po třech hodinách cvičení s sebou Jason vzal Mongola a Chamberlaina, se spuštěným přídavným spalováním se vzdálili na deset tisíc kilometrů a obloukem se vrátili, aby simulovali útok. Jediný pokus ho přesvědčil, že s takovými manévry má ještě několik dní počkat: rozpoutalo se boží dopuštění a třem lodím scházelo sotva několik metrů do srážky.
V Tolwynovi se Jason nedokázal vyznat. Cítil, že v mladíkovi by se mohl skrývat zatraceně dobrý pilot, ale i v provádění základních obratů se u něj projevoval jakýsi vzdor. Jason ten typ znal; pilot, který chtěl bojovat stejným způsobem jako Maniak nebo další osamělí střelci.
"Dobře, lidi," oznámil Jason nakonec. "Hvězdná záři, vyčleňte čtyři z vašich pilotů k nepřetržitému průzkumu. Za další hodinu bychom se na odvrácené straně téhle hvězdy měli setkat s transportními loděmi. Chamberlaine, vy máte bojovou hlídku; přiblížíte se k Tarawě a budete kolem ní kroužit ve vzdálenosti dvě stě kilometrů. Ostatní jeden po druhém zahájí přiblížení na přistání, a to pěkně svižně. Já půjdu první."
Srovnal se s Tarawou, požádal o povolení k přistání a vzburcoval důstojníka letové paluby, aby se připravil na přistání celého wingu. Dokázal si představit ten ruch, který dole zavládl, když se chystali na přijetí dvaačtyřiceti letounů ve třicetisekundových intervalech. Jedna chyba, kterou najisto očekával, a návrat zbylých letounů se opozdí o celé hodiny.
Tentokrát si Jason nevšímal vyhlídky, které se věnoval minule, zamířil do úzkého přibližovacího koridoru a zručně do něj nalétl. Poslední zášleh zpětného tahu nasadil těsně před přídí Tarawy, ostře doplachtil dovnitř a po dokluzu zastavil tucet metrů před záchytnou sítí.
Sparksová ještě během dojezdu vyběhla s partou mechaniků za ním a zapřáhli elektrický vlečný vozík, který ho odvlekl ze vzletové rampy. Při pohledu do zpětného zrcátka viděl, jak dovnitř prudce vlétla další stíhačka, sklouzla po palubě a zastavila se tak, že se přídí dotýkala sítě. Nebylo to tak špatné, donutil se připustit, stále na rozpacích ze svého vlastního včerejšího přistání.
Otevřel překryt kabiny a vylezl ze stíhačky.
"Připravte ji na další let," křikl Jason, seskočil z žebříku a přeběhl přes celou délku paluby, aby se připojil k řídícímu letového provozu. Zachvěl se, když spatřil, že ve velínu stojí O'Brian. Musel si připomenout, že právě tam má kapitán během vzletů a přistání být, ačkoli by ho měl raději na hlavním můstku.
Dovnitř vlétl poslední stíhací stroj, ale to už se řadily Sabry. Jako první dokonale dosedl Doomsday.
Třetí bombardér přistál poněkud nejistě a zapletl se do záchytné sítě, čímž přinutil další bombardér v řadě přerušit přiblížení a opakovat okruh. Mechanici se snažili Sabre vyplést, to způsobilo další zdržení a další odklad přistání onoho bombardéru, jehož pilot ohlásil, že se mu pravý motor přehřívá a že jej musí vypnout.
"Zelený tři," ozval se Jason, který se vmísil do komunikačního okruhu řídícího letového provozu, "chcete vyhlásit stav tísně?"
"Negativní, Modrý veliteli."
"Kdo je tam?"
"Rodriguez, pane."
"Přistát s tímhle děťátkem na takhle malé lodi je dost těžké, sedněte s ním pomalu a zvolna, nebojově. Rušíme bojová přistání, dokud nebudete na palubě."
"Rozumím, Modrý veliteli, žádný problém."
Zelený tři zabočil na závěrečné přiblížení a Jason ho sledoval na holoobrazovce. Letoun klesl nízko, červená tečka laserového paprsku sestupového návěstidla zářila teď tucet metrů nad ním. Jason mlčel. V takové chvíli měla mluvit jenom jedna osoba, a to byl řídící letového provozu.
"Zvedni ho, synu. zvedni ho. Tohle není bojové přistání, synu, tak ho netlač tak nízko."
Jason přihlížel a napětí v něm rostlo. Ten kluk se snaží předvést, ukázat se před starým.
"Přerušit přistání," skočil Jason úsečně do řeči řídícímu důstojníkovi.
"Mám to, mám to v ruce. Mám..."
Sabre ostře zvedl příď, pak opět klesl dolů a několikrát se zhoupl. Jason se zděšeně díval, jak letoun začíná bočit. Rodriguez se v poslední vteřině paniky rozhodl přece jen přistání přerušit, dorazil plyn naplno a zapomněl, že jeden motor už předtím vypnul.
Asymetrický tah Sabre stočil, příď letounu narazila do boční zárubně vletového otvoru a ulomila se těsně před kabinou.
Bezpečnostní důstojník, stojící za Jasonem, uhodil do knoflíku havarijního poplachu, rozezněla se houkačka a trysky u stropu hangáru začaly po palubě rozprašovat hasicí prostředky. Letoun vytáčel po vzletové dráze hodiny, z podlahy paluby vystřelovaly záchytné sítě jako pavučiny a mechanici se střemhlav vrhali do nouzových krytů.
Jason zatajil dech. Jestli prasknou palivové nádrže, změní se paluba v peklo. Letoun se zastavil a během několika vteřin u něj stál havarijní vůz a rozstřikoval závoj pěny. Jason pozoroval záchranné a bezpečnostní týmy s neskrývaným obdivem. Zatímco všichni ostatní prchali, jejich úkolem bylo vrhnout se do toho nejhoršího. Bez ohledu na předepsané postupy otevřel dveře velína a rozběhl se na letovou palubu. Na kluzké pěně málem ztratil rovnováhu. Záchranný tým

už byl nahoře na letounu a Jason změtí pěnově tříště a dýmu zahlédl v kabině jasný záblesk plamene, a pak zaslechl křik. Zaraženě zůstal stát jako přibitý, protože věděl, že nemůže nic udělat.
Záchranná četa zuřivě pracovala a jeden z nich konečně vytáhl laserový nůž, aby kabinu rozřízl. Překryt odlétl nazpět, plamen vyšlehl vzhůru, záchranáři strčili hadici přímo dovnitř a jeden z nich vlezl dovnitř, nedbaje ohně, ani rizika možného usmažení, kdyby spustil vystřelovací systém sedadla. Vytáhl ven zmítající se zčernalou postavu a po letové palubě se rozlehly ječivé výkřiky. Pak vytáhli další tělo a zděšený Jason odvrátil pohled; tenhle pilot však už byl naštěstí po smrti. Pohled na zadní střeleckou věž, rozdrcenou zlomenou podvozkovou nohou, dával očividně znát. že ani tam nikdo nepřežil.
Obrátil se k odchodu a před ním stál O'Brian s rukama v bok.
"Spokojený, komandére?" zavrčel O'Brian.
"Co tím, sakra, myslíte, pane?"
"Jdete na ně moc tvrdě. Jdete na ně moc tvrdě od prvního dne a už jste zabil jednu osádku, zničil Sabre v ceně deseti miliónů a jen o zatraceně mrňavý chloupek jste nevyhodil do povětří celou tuhle loď. Jak si, sakra, myslíte, že to bude v mém hlášení vypadat?"
"Pane, možná jste zapomněl, že je válka,'" odvětil Jason chladně, "a ve válce lidé umírají. Ten kluk to pokazil, neuposlechl mých rozkazů a zahynul. Je to tragické, ale, krucinál, stává se to, pane. Tahle mládež se musí naučit létat v boji a někteří z nich během učení zahynou, ale lépe teď, než až to bude doopravdy."
"Vy chladnokrevný parchante," štěkl O'Brian a hlas se mu málem zlomil.
Jason mu ani nemohl náležitě odpovědět, protože si všiml, že tu výměnu názorů sledují všichni, kdo byli na palubě.
"Je to všechno, pane?" zeptal se Jason a sotva dokázal ovládnout vztek ve svém hlase.
"Ne, pane, to není všechno. Dám vás do hlášení. Vy horkokrevné poletuchy jste mi šly vždycky na nervy, a teď vidím proč."
"Mohu se tedy zeptat, pane, proč velíte letounové lodi, když nemáte rád piloty?"
O'Brian zrudl, zvedl výhružně prst a namířil jej Jasonovi do tváře.
"Postarám se, abyste si to zodpověděl," zařval konečně a odkvapil pryč.
"To ten kluk to pokazil, ne vy."
Jason se obrátil, aby se podíval na řídícího letového provozu.
"Nežádal jsem vás o přispění, pane," prohlásil Jason stroze a odvrátil se.
* * *
"Takže, lidi, chci, abyste se pořádně podívali." Jason stál před vrakem Sabru, ruce v bok a hleděl na shromážděné piloty. Ve vzduchu se vznášel výrazný pach, který přerážel zápach seškvařené izolace vodičů, spáleného kovu a hasicího prostředku. Jeden z pilotů průzkumných strojů náhle odběhl do kouta letové paluby a dost hlasitě zvracel. Jason se snažil nevšímat si zvuků dávení a nasládlého pachu spáleného masa.
"Rodriguez je mrtvý, střelecký seržant Singh je mrtvý a druhý pilot Emilia zemřel před hodinou. Chci, abyste se všichni sakra dobře podívali na jejich letoun. Když nebudete dělat chyby, můžete tuhle válku přežít; když chyby dělat budete, skončíte jako oni. Nařídil jsem Rodriguezovi, aby přistání přerušil, jenže on si myslel, že se v tom vyzná líp, a teď je mrtvý. Teď si zapište za uši tohle, lidi. Když já nebo řídící létání řekneme přerušit, tak přistání, sakra, přerušíte a strčíte si svou hrdost někam.
Za dvě hodiny jdeme ven znovu, tak se připravte, ale předtím chci, abyste všichni vylezli na to, co zbylo z Rodriguezova letounu a zatraceně dobře se podívali dovnitř. Rozchod."
Obrátil se a odešel.
"Chladnokrevný parchant."
Ta slova stěží zaslechl, nicméně poznal Tolwynův hlas. Šel dál a zapadl do své pracovny.
Přitáhl si křeslo a usadil se. Po dlouhé chvíli konečně otevřel zásuvku stolu a vytáhl dopisní papír a pero. Bylo to staromódní gesto, ale u loďstva mělo dávnou tradici. S pocitem jisté neobratnosti přiložil pero na papír a začal malovat slova.
Drahá paní Rodriguezová...
Měl jsem tu čest být velícím důstojníkem Vašeho syna...
Přestal psát. Zabil jsem jejího kluka? uvažoval. Bůh mi pomoz, zabil jsem jejího kluka? Co jsem mohl udělat lépe? Pocítil záblesk pochybností, pocit, o kterém věděl, že bude osudný, když mu dovolí uchytit se v mysli natrvalo. Panebože, moje první velení a dělám to špatně?
Shlédl dolů na papír a v bolestné vzpomínce se vrátil k onomu dni, kdy jeho matka otevřela podobný dopis, který jí pověděl o smrti jejího manžela. Týden nato Jason zfalšoval svůj rodný list na formuláři, který ukradl úřednici v městské matrice, odešel do náborové kanceláře a v šestnácti letech se přihlásil k vojsku. O čtyři roky později jeho matka obdržela další dopis, tentokrát o Jasonovu bratrovi, který zahynul při obraně Chósanu. Dokázal si představit, jak Rodriguezova matka stojí ve dveřích svého domu s roztřesenýma rukama, čte to, co se on nyní pokouší sesmolit, a vyměňuje zlatou hvězdu v okně za modrou. "K čertu s touhle válkou," vzdychl Jason.

kapitola třetí

Doomsday vešel do Jasonovy pracovny se třemi kalíšky sirupovité kávy, jeden postavil na Jasonův stůl, a další potom předal Janice.
"Myslím, že je na nich vidět určité zlepšení," řekl Doomsday. "Noragami dneska při simulovaném útoku střel dosáhl

dvaceti zásahů z jedenadvaceti. Zatím nejlepší skóre."
"Totéž u mne," vmísila se do hovoru Janice. "Tři lidi sice stále hodnotím jako neuspokojivé, ale je to lepší než všech čtrnáct ze stavu před třemi týdny."
Jason přikývl a opřel se. Cítil, jak má ztuhlý zátylek od toho, že z posledních čtyřiadvaceti hodin jich deset strávil létáním.
Jejich cesta už trvala tři týdny a ještě týden zbýval do chvíle, kdy devět transportních lodí námořní pěchoty, které doprovázeli, zakotví u stanice Chartúm a vyloží vojáky k nácviku pozemního útoku. Jenže přesun několika nejlepších pluků námořní pěchoty celé flotily do klidného sektoru jenom kvůli cvičení nevypadal úplně normálně a Jason se nemohl zbavit podezření, že takzvané "cvičení" je zástěrkou pro něco jiného. Taková akce ponechávala úderné pluky na frontě příliš řídce rozmístěné, než aby velení mohlo znenadání stáhnout z bojové linie nově posílenou divizi. Cesta sama probíhala bez mimořádných událostí, až na skutečnost, že je poslední dva přeskoky zavedly docela blízko míst, kde bylo živo. Ale jejich konečný cíl, ať už byl jakýkoliv, Jasonovi v dané chvíli nedělal starosti. Ať už šlo o zástěrku pro bojovou operaci nebo ne, soustředil se pouze na výcvik, ke kterému mu tato poklidná akce poskytla čas. Na výcvik a na pokračující svár s O'Brianem.
"Ale do bojeschopnosti mají ještě hodně daleko," prohlásil Jason, zvedl kelímek s kávou, dlouze usrkl a těšil se na působení kofeinu.
"To celá tahle loď," opáčil Doomsday. "Morálka je níž než řiť hada v díře."
"Kdyby tak chtěl někdo vykopnout do kosmu toho blbce na můstku," poznamenala Janice.
"Tak dost, lidi, to stačí," zavrčel Jason.
Bylo pro něj těžké velet; ještě před několika týdny by se k jejich reptání proti kapitánovi ochotně přidal. Ten člověk se choval šílené nedůsledně. Jednu chvíli byl ke svým podřízeným téměř přátelský a v příští minutě se po nich vozil a hulákal na ně. Bylo zřejmé, že nemá ani ponětí o průběhu letových operací a při jedné příležitosti se dokonce pokusil zmocnit se práce řídícího letového provozu uprostřed rychlého přijímání bombardérů v bojových podmínkách, při kterém simulovali mezipřistání, doplnění paliva a výzbroje a nový vzlet. Řídící letového provozu trval na tom, aby kapitán opustil velín, na což měl plné právo, a nyní měl na krku žalobu k polnímu soudu. Šířily se také zvěsti, že se při několika příležitostech z O'Briana na můstku až příliš silně táhl jeho drahocenný klaret. Postoj loďstva k alkoholu byl přísný a jednoznačný. Jediné místo, kde bylo dovoleno popíjet, byla vyhlídková místnost. Personál přitom musel být mimo službu a na lodi nesměl být vyhlášen poplach ani pohotovost. Na ubikacích byly alkoholické nápoje povoleny pouze tehdy, když je předepsal zdravotnický důstojník jako "vzpruhu" po obzvlášť tvrdém zážitku, anebo u kapitánova stolu při formální příležitosti. Na O'Brianově činnosti se alkohol dosud neprojevoval, ale Jasonovi to dělalo starosti. Pití bylo jedním z příznaků potíží také u velitele Gettysburgu. Nakrátko zapřemítal, co provedl v minulém životě zlého, že měl kliku na dva takové za sebou.
Kapitán byl také postrach, pokud šlo o papírování. Vyžadoval, aby mu do velitelského počítače byla každých dvanáct hodin dodávána obšírná písemná hlášení, která vracel se sžíravými poznámkami o gramatických chybách. Pro Jasona angličtina, oficiální jazyk loďstva, nebyla mateřská řeč. Jeho matka sice byla Australanka, ale jeho otec byl Rus a Jason sám vyrostl v ruské kolonii u Alfy Centauri. Jason zjistil, že se nechal dotlačit k tomu, že svá hlášení diktuje, zatímco je venku na manévrech, a pomalu ho to dohánělo k šílenství. Věděl, že O'Brian z toho má potěšení. Ještě horší ovšem bylo O'Brianovo neskrývané dolézání za Kevinem Tolwynem. Zval ho do své jídelny na večeři, snažil se mu vlichotit a tahal z něj informace.
Janice dopila kávu, odebrala se ke stolku u stěny a nalila si další dávku.
"Jo, mimochodem, slyšela jsem, že v tomhle konvoji má námořní pěchota i První prapor zvláštního určení - staré dobré Kočičí řezníky." oznámila Janice nedbalým tónem a střelila přitom po Jasonovi postranním pohledem.
"No a?" podotkl Doomsday. "Tihle planetoskoci jsou všichni blázni; mají ještě kratší životy než letci. My aspoň spíme v čistém povlečení, a když umřeme, posbírají nás do slušného pytle, pokud naše kousky najdou. Oni jsou pohřbení ve stovkách tisíc neoznačených hrobů na stovkách planet, na jejichž jména si sotva vzpomeneme."
"Opravdu povznášející výhoda," podotkla Janice. "Takhle jsem na to nikdy nemyslela."
"Tak proč ten zájem o První speciální?" otázal se Doomsday.
"Ale, je u nich jedna dávná kamarádka, to je všechno," odvětila Janice.
Doomsday postřehl, že se Janice dívá na Jasona, obrátil se a všiml si výrazu Jasonovy tváře.
"Co je s těmi Prvními speciálními, Jasone?"
Jason měl pocit, jako by ho kopli do břicha, a byl v pokušení vyletět a Janice seřvat, jak tu tak před ním stála a tvářila se samolibě.
"Tohle jsem opravdu potřeboval slyšet, Janice, díky moc."
"Rádo se stalo, šéfe."
Usadila se zpátky do křesla, dívala se na něj, čekala a neřekla ani slovo.
"Něco mi tu uniká," ozval se Doomsday.
"Jenom kamarádka z doby, kdy jsme Jason a já byli v letecké škole."
"Z těch významných pohledů soudím, že to byla blízká kamarádka," podotkl Doomsday a ohlédl se zase po Jasonovi.
Jason pouze přikývl a stále neříkal nic.
"Myslíš, že ví, že jsem v konvoji?" zeptal se Jason nakonec.
"Jak to mám vědět?" opáčila Janice nevinně.
"Snažíš se jí jít z cesty?" otázal se Doomsday.
Jason cítil, že rudne. Už je to pryč, skončilo to už tehdy, když vypadla od těžké pozemní zkoušky a záchvatu uražené hrdosti utekla k námořní pěchotě. Odmítla požádat o přidělení na Gettysburg s ním, kde mohli být spolu a možná se i

vzít. Krucinál, už to přece skončilo – ale přestože se pokoušel sám sebe o tom přesvědčit, stále tu ránu cítil.
Doomsday se tiše zahihňal.
"Pamatuješ tu holku, o které jsem ti vyprávěl, jak jsem se s ní seznámil na poslední rekreaci? Gloria se jmenovala. Gloria s nádher..."
"Zmlkni." okřikl ho Jason, "tohle bylo něco úplně jiného."
"Víš, mohl by sis za ní zaletět popovídat. Potřebuješ na jedno odpoledne vysadit," řekla Janice s předstíranou upejpavostí. "Její jednotka letí na Bangoru. Doomsday a já to vezmeme za tebe. Vezmi si jednu z Fretek."
"Nejspíš mi zlomí ruku nebo něco takového."
"O tom pochybuji," pravila Janice s úsměvem."
* * *
"Medvěde, máte povolení přistát na vnějším portu."
"Děkuji, Bangore. Zahajuji dosednutí."
Jason, který se vznášel nad přistávací plochou na hřbetě lodi, zlehka pohladil připusť řídicího motoru a ucítil, jak se Fretka snáší na palubu transportní lodi. Pak se k němu doneslo skřípavé cvaknutí, jak se kotevní zámky Bangoru sevřely kolem podvozkových lyží jeho letounu.
Vypnul sytémy letounu, vypustil vzduch z kabiny a otevřel překryt. Zvolna vstal a přejel pohledem širé panoráma vesmíru. Na levoboku byla vidět nádherná dvojhvězda, rudý obr s maličkým bílým trpaslíkem nad sebou, a z povrchu rudého obra se k zářícímu bílému trpaslíkovi táhla vlečka žhavého plynu. Mléčná dráha se klenula nebem jako stamilióny světelných drahokamů a on na chviličku znehybněl, aby ten pohled obdivoval. Bylo těžké si představit, že zde skutečně zuří válka. Všechno zahalovalo vesmírné ticho, celou tu věčnost, kterou zbývalo prozkoumat, a on opět cítil zázrak toho všeho a také ironii skutečnosti, že ani zde venku lidstvo není s to uniknout hořkostem války.
Zároveň si uvědomil, že ztrácí rovnováhu. Opatrně se zachytil překrytu, vysoukal se z kabiny a seskočil, aniž se letounu pustil. Kdyby se neprichytil k palubě Bangoru a odlétl do prostoru, musel by s ostudou volat záchranný tým, který by ho vyzvedl. Z toho důvodu odjakživa nesnášel přistávání na vnějších portech. Bangor, stejně jako všechny výsadkové transportní lodě námořní pěchoty, byl sice opatřen hangárem, ten však byl jenom tak velký, aby pojal výsadkové čluny, a nezbýval v něm ani palec místa pro něco jiného.
Dopadl na nohy na palubu Bangoru a ucítil, jak k ní jeho boty magneticky přilnuly. Pomalu přešel po palubě k přechodové komoře, stisknutím tlačítka otevřel její dveře a vstoupil dovnitř. Dveře se zavřely a on ucítil, jak se ho zmocňuje gravitační pole lodi a stahuje ho ze stavu beztíže k podlaze silou jednotkové gravitace, a zároveň ho zaplavil proud vzduchu. O několik vteřin později se otevřely vnitřní dveře a před ním stál ve strnulém pozoru desátník námořní pěchoty v modré služební kombinéze.
"Žádám o povolení vstoupit na palubu," řekl Jason.
Strážný mu zasalutoval, Jason pozdrav opětoval, a potom zasalutoval barvám lodi namalovaným na protilehlé stěně chodby.
Vkročil do chodby a okamžitě postřehl rozdíl mezi touto lodí a lodí, ze které před chvilkou odlétl. Transportní plavidla námořní pěchoty byla kompromisem mezi minimálním pohodlím a schopností přepravit co nejvíc vojáků a jejich výstroje. Chodba byla úzká, natřená standardní zelení loďstva a po celé její délce se táhly podél stěn naskládané bedny se zásobami.
"Hledám štábní četu Prvního speciálního praporu," řekl Jason.
Desátník mu ukázal směr a Jason se jím vydal, proplétal se chodbami a krčil se, když prolézal nízkými nouzovými uzávěry. Loď byla lehce načichlá živočišným pachem, což ho přivedlo k poznání, jak přepychový je život pilota se třemi teplými jídly denně místo standardních lodních zásob a s luxusem nejluxusovatějším - teplou sprchou, kdykoliv ji potřeboval, místo jedenkrát za týden, jak bylo povoleno na vojenských transportních lodích.
Několikrát ztratil cestu a také vpadl do tělocvičny, kde stovka námořních pěšáků nacvičovala boj zblízka. Myšlenka zabíjet nepřítele rukama mu připadala jako anachronismus. On sám jen vzácně pomyslel na svého protivníka v jiném letounu; spíš to pro něj byl stroj, který se ho snaží zabít a který on proto musí dřív zničit.
Námořní pěšáci byli houževnatí, mnohem víc, než co byl zvyklý vidět on. Zdálo se, že ztělesňují kočičí půvab, těla měli štíhlá, zocelená a nejeden měl jizvy po popáleninách od laserové pušky. Zeptal se na smér a většina skupiny zůstala stát a hledět na něj, dokud seržant nezahulákal pár vybraných slov a dril nezačal znovu. Uvědomil si, že ve svém bojovém skafandru a s přilbou pod paží se zde musí vyjímat jako vzácná kuriozita.
Dospěl na spodní palubu lodi a nad jedním nouzovým uzávěrem spatřil znak Prvního speciálního, zkřížené nože nad kilrathskou lebkou a pod tím nápis "Kočičí řezníci" vyvedeným frakturovým písmem.
Prošel otevřeným průchodem. Chodba byla přecpaná výstrojí a námořními pěšáky, kteří posedávali kolem, mluvili, smáli se, hráli karty, hádali se a čistili a kontrolovali zbraně. Jeden z nich vzhlédl s chladným úšklebkem, aniž by přestal brousit duraocelový nůž.
"Hledám kapitána Světlanu Ivanovovou."
"Hlásného najdete na konci chodby, třetí dveře vpravo."
Jason vykročil dál a snažil se potlačit nejistotu pramenící ze zjištění, že veškerý hovor na chodbě úplně ustal.
Došel ke dveřím a tam ho přepadla náhlá touha zapomenout na to a co nejrychleji vypadnout z téhle lodi. Začal se obracet, a pak si uvědomil, že ho všichni námořní pěšáci v chodbě pozorují.
Zaklepal na dveře.
"Vstupte."
Stiskl tlačítko otevírání a vešel dovnitř.
"Hned se vám budu věnovat."

Byla k němu zády, nakláněla se k holoobrazovce, prohlížela si jakousi mapu a vyznačovala na ní cosi, v čem Jason poznal profily leteckých útoků na pozemní cil.
l zezadu ji okamžitě poznal. Vlasy měla podle předpisů námořní pěchoty ostříhané nakrátko, avšak stále zlaté s lehkým nádechem jahodové. Krk měla útlý a opálený a zbytek postavy - nu, třebaže byla Světlana dobře fyzicky vytrénovaná, její ženská stránka byla stále velmi patrná.
"Co si přejete?"
"Nazdar, Světlano."
Její záda ztuhla a rozhostilo se dlouhé ticho. Pomalu se obrátila a podívala se na něj.
"Jasone?"
Nervózně se usmál a cítil, jak mu buší srdce. Modré oči měla dokořán údivem. Ústa se jí překvapeně pootevřela. Zestárla: o to se postaralo sedm roků války. Kolem vnějších koutků očí se jí začaly objevovat jemné vrásky a od pravého spánku sejí dozadu k uchu táhla tenká jizva. Ale stále si byla hodně podobná a on ji na chvíli viděl pouze takovou, jaká byla před tolika lety - Světlana tam u nich doma, o dva roky starší než on, která odešla, aby nastoupila k loďstvu.
Celé roky pro ni plál bláznivou klukovskou láskou, přičemž ji zároveň pokládal za nedosažitelnou, protože to byla konec konců "starší žena". Jeho starší bratr Joshua se o ni pokoušel, jenže její přezdívka Ledová princezna měla základ v trpké zkušenosti nejednoho mládence s očima jako hvězdy, kterého její krása uhranula. Potom se s ní Jason nádhernou náhodou znovu sešel v kadetní letecké škole. Jemu bylo osmnáct a jí dvacet. Odtud se nadále všechno odvíjelo; zprvu k sobě byli přitahováni jako krajané, avšak jejich vztah rychle přerostl v něco většího.
"Jsi to ty," zašeptala.
"Jsem to já."
Přikývla a z toho, jak se jí zalesklo v očích, si na okamžik myslel, zejí vytrysknou slzy. Sklonila hlavu, a znovu vzhlédla.
"Ty mizerný parchante, co tě sem teď přivedlo?"
"Světlano..."
"Nech si ty svoje Světlany pro sebe. ty grázle. Celý roky jsem tě neviděla, neslyšela o tobě a najednou se zjevíš jako kus smůly a myslíš si, že mi tím svým cukrblikem a klukovským šarmem přirosteš zase k srdci, co?"
Při řeči vstala a blížila se k němu jako tygr připravený ke skoku. Přistoupila až k němu a namířila mu prstem do obličeje.
"Tak počkej," ohradil se Jason. "Já přece nemůžu za to, že tě vylili od té zkoušky. To sakra určitě nebyla moje chyba. Já jsem se nenechal nalejt k námořní pěchotě a nezmizel. Takže nesvaluj všechnu vinu na mne!"
"Za všechno tedy můžu já, ne?" houkla. "Nastup k loďstvu, možná se jednou po válce vezmeme," to jsi říkal.
Kecy. Tahle válka nikdy neskončí. A když jsem nemohla létat, chtěla jsem být někde v akci, ne za tebou pobíhat a přicmrndovat ti jako tvoje druhé housle; trčet někde na zemi, zatímco ty shrábneš veškerou slávu."
Odvrátila se a on pocítil prchavý záchvěv úlevy, protože už si skutečně myslel, že se chystá do něj pustit. Zpola měl podezření, že ve své kondici a se svým speciálním výcvikem by ho dokázala zabít holýma rukama a ani se přitom nezapotit.
"Praxe loďstva by nám dovolila vzít se a zůstat na stejné lodi," řekl Jason tiše.
"Ale ne jako piloti," odsekla, stále zády k němu a hlas zabarvený emocemi. "Tys to jenom nikdy nepochopil. Chtěla jsem létat víc než cokoliv jiného. Tvůj táta byl pilot stejně jako můj. Nemohla jsem se po tom všem vrátit domů, sedět v kuchyni a čekat a čekat, až od tvého velitele přijde dopis, jak statečně jsi zahynul."
Začal se jí lámat hlas a chvíli se dívala kamsi stranou.
"Tebe chytil amok z uražené hrdosti," odsekl Jason. "Ty ses nechala přeložit k námořní pěchotě a řekla ‚dej o sobě někdy vědět, zlato'. Přece nebudu nečinně čekat, až skončíš první pětiletý služební turnus!"
Ohlédla se po něm.
"Chtěla jsem se také dostat do akce," opakovala. "Nejsi jediný, koho tahle zatracená válka postihla, přinejmenším tvoje máma a brácha to nekoupili tak jako polovička mé rodiny."
"Joshua zahynul při obraně Chósanu," řekl Jason tiše.
"Panebože, Jasone, promiň," zašeptala, hněv z ní vyprchal, přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno.
"Nevědělas to," vzdychl. "To je v pořádku."
"A jak se má tvoje máma?"
"Hádám, že dobře. Myslel jsem si, že ji o dovolené navštívím, ale přemluvili mě, abych šel jako velitel wingu na Tarawu."
"Ty sloužíš na Tarawě?"
"Díky tomu jsem tady. Mimochodem, Janice tam slouží taky jako jedna z mých velitelů perutí,"
"Takže ty jsi velitel wingu?"
Jason přikývl, téměř s obavou to přiznat, protože by si to mohla vykládat jako chvástání. Připomněl si ji ve škole, než vyhořela z obávané fyziky vesmírného letu a přeskokových bodů. Než přišel tento předmět, všichni si mysleli, že se Světlana stane dalším pilotním esem. hned jak přijde na frontu. Věděl, že touha něco dokázat pramení z toho, co se stalo jejímu otci. To byla tragédie, na kterou se jí Jason nikdy neodvážil zeptat, protože jeho otec mu vyprávěl, jak Světlanin táta v jednom z prvních válečných střetů zpanikařil, zabil se a způsobil ztrátu celé letounové lodi. Často uvažoval, jestli Světlana zná skutečnou pravdu, která se kvůli veřejné morálce utajovala.
"Jak se má Janice?" zeptala se Světlana a v jejím hlase byla patrná stopa náklonnosti.
"Stejná jako dřív. Dvaatřicet sestřelů na kontě a velí peruti."
"Pořád na tebe bere?"
"Pochybuji."

"Lháři."
"Každopádně z toho nikdy nic nebylo."
"To se vsadím." Postřehl v jejím hlase žárlivost.
Vrátila se ke stolu, znovu se posadila a pokynula Jasonovi, ať se posadí na její palandu.
Usadil se, odložil přilbu a rukavice a rozepnul si límec skafandru.
"Něco k pití?"
"Za chvilku zase letím. Musím se dostat zpátky na svou loď před příštím přeskokem."
Přikývla, sáhla do zásuvky stolu a vylovila stříbrnou pleskačku. Nalila si plný uzávěr, obrátila jej do sebe jediným douškem a pleskačku zase uklidila. Tento čin Jasona poněkud šokoval, neboť ta Světlana, kterou si pamatoval, by se alkoholu nikdy nedotkla.
"Tak proč ses mi teď zase vetřel do života?"
"Janice mi řekla, že jsi v tomhle konvoji. Nemohl jsem to vydržet. Co jsem naposled slyšel, byli jste kdovíkde za úsekem Nivenu,"
"Stahují nás z fronty."
"Abyste se s tímhle konvojem vrátili do týlu cvičit?"
"Ty lovíš informace, Jasone," řekla a rysy jí rozzářil úsměv.
Jasona píchlo u srdce, protože z jejího úsměvu byl vždycky naměkko.
"Vypadá to přece dost divně, Světlano. Stahovat devět pluků námořní pěchoty a prapor commandos k nácviku výsadků. Kruci, vaše divize provedla pět bojových seskoků jenom za poslední rok. Nacvičovat přistání ve skleníkových podmínkách je až to poslední, co potřebujete."
"Takže ty jsi náš postup sledoval, co?" podívala se na něj zvědavě.
"A kdo ne?" Uvědomil si, že zase řekl něco špatně. "A kromě toho," dodal spěšně, "jsem věděl, že u jednotky jsi ty."
"Jo, jistě, byl jsi plný starostí,"
Sklonil hlavu.
"Každopádně stahovat veterány z frontové linie vypadá trochu divně, zvlášť když se šíří ty pověstí o kilrathských přípravách na další ofenzívu."
Chvilku váhala.
"To jsou kecy. Jenom zástěrka kvůli utajení."
Znovu zaváhala.
"Už byla spousta úniků informací. Slyšela jsem, že s tím měli velké potíže na Concordii."
"Ten zrádce málem zabil všechny na palubě. Stalo se to ještě předtím, než mě tam přeložili, ale pořád se o tom ještě mluvilo."
"Mimochodem, doslechla jsem se, co jsi provedl na Gettysburgu. Takhle se vzbouřit, to chce kuráž."
"Neměl jsem chuť zabíjet neozbrojená civilisty, kteří žádali o útočiště, i když to byli Kilrathové."
"Buď si sakra jistý, že oni to dělali na Chósanu a na stovkách dalších světů, Jasone. Viděla jsem následky."
"To, že bojujeme v žumpě, ještě neznamená, že se do ní musíme ponořit celí a rochnit se v ní jako Kočičáci."
Smutně se usmála a pokývala hlavou, jako by byl ještě dítě, které teprve musí vyrůst.
"Myslím, že ti to můžu říct," prohlásila nakonec a ztišila hlas téměř do šepotu. "Váš kapitán nejspíš právě dostává brífing od velitele konvoje. Můj velitel plukovník Merritt a já jsme prošli brífingem před hodinou. Příští přeskok se mění. Obracíme se a rychle prolétneme sektorem nazpátek. Za tři standardní dny přeskočíme k Vukar Tagu a obsadíme planetu."
"Vukar Tag? To jsem v životě neslyšel."
"Podívej se." Obrátila se zpátky ke stolu a vyvolala holomapu sektoru.
Jason se díval, jak nejdřív projíždí strategickou mapu, a pak se soustředí na planetu. Na obrazovce zasvítily údaje o rozměrech planety a síle obrany.
"To nechápu," ozval se Jason tiše, "žádné strategické materiály, žádný přeskokový bod pro významnější přeskoky, jenom zapadlý kus šutru uprostřed ničeho."
"Jo, já vím. Je to bezcenný kus kamene v bezcenném koutu Kilrathské říše, ale něco se za tím skrývá. Máme dobýt planetu drtivým výsadkovým útokem s rozkazem rozbít na padrť všechno, co na ní je. Naše jednotky obdržely zvláštní úkol vyhodit do povětří palácový komplex, i když je mimo mé chápání, proč tam musí poslat nás, když to můžeme zničit ze vzduchu. Místo není opevněné a štíty má minimální."
"Obrana?"
"Podle našich informací tam jsou usídlené nejméně dva pluky kilrathské Císařské gardy z 23. divize Dráp."
"Císařská garda? Proboha, proč? Ta planeta vypadá jako smetiště, které nestojí ani za jediný život."
"Nenám tušení, Jasone, ale chtěls sólokapra, tak tady ho máš."
Světlana stiskla klávesu a obraz holomapy se rozplynul, aby udělal místo plánu útoku, na kterém pracovala. Jason se naklonil blíž a mapu si upřeně prohlížel.
"Jo, pořád u praporu dělám koordinátora s leteckou podporou."
"To musí bolet," řekl tiše.
"Měli za to, že se svou leteckou průpravou jsem pro tuhle práci nejlepší, a tak dělám hlásného, tedy koordinátora součinnosti praporu commandos s leteckou podporou, od chvíle, kdy jsem nastoupila. Při téhle operaci spolupracuji s velitelem celé téhle parády, protože on jde s námi."
Zaváhala.
"Byla bych dobrý pilot. Zabíjí mě, když se musím dívat, jak si vy poletuchy podnikáte nálety, a ještě s vámi mluvit."

"Promiň."
"Nemusíš se omlouvat. Dělám svou práci dobře. Zachraňuji spoustu bigošů před usmažením a letecké údery nasměruji tam, kde je jich potřeba. Hádám, že vám budu dělat spojku při bitevních akcích. Vy konkrétně totiž budete krýt ze vzduchu náš úsek přistání. Sedáme rovnou do oblasti kasáren Císařské gardy vedle paláce."
"Takže my do toho jdeme s vámi?"
"Takový je plán."
"Krucinál. Sotva jsem svoje vyžlata naučil správně létat ve vesmíru. A ty mi teď říkáš, že budou létat v atmosféře a podnikat útoky na pozemní cíle?"
"Během letu tam se k nám sice má přidat ještě jeden CVE, ale pokud vím, bitevní akce dostane na triko posádka Taraivy,"
"Asi bych se měl raději vrátit," řekl Jason tiše.
"Asi bys měl."
Vstal, ale nebyl si jistý, co má udělat. Ona vstala také a oba se na sebe rozpačitě dívali.
"Kdybys zůstala u loďstva, nebo prostě nešla k vojsku, byl bych se s tebou oženil." ozval se Jason. "Ale takhle to nemělo smysl. Trvalo by celé roky, než bychom se zase uviděli."
"Také to trvalo celé roky." povzdychla si.
Vykročil k ní, připravený ji obejmout, ale ona ustoupila.
"Už je po všem, Jasone."
"Takže někdo jiný?" zeptal se náhle studeným hlasem.
"To není tvoje starost. A co ty, Jasone? S tím tvým klukovským úsměvem se vsadím, že nejedná podporučice roztála, když měla šanci ulovit stíhacího pilota."
"To zase není tvoje starost."
Střelila po něm chladným pohledem.
"Vypadni z mého kvartýru a už se nevracej."

kapitola čtvrtá

"To je tedy naše akce. Nějaké dotazy?"
Jason se rozhlédl po místnosti se silným pocitem neklidu. Jeho piloti pochopitelné dávali najevo očekávané vzrušení, přece jen to byla první ostrá akce pro všechny přítomné s výjimkou Doomsdaye, Janice a jeho samého - a přesně z toho měl obavy. Byl by dal přednost ještě jednomu nebo dvěma měsícům výcviku, několika dalším klidným cestám s konvojem, aby vybrousil jejich dovednosti, ale jednoduše tomu tak být nemělo. Zdálo se, že nikdy nebudou mít dost času na přípravu, když je válka v plném proudu.
Světlana se přesně trefila. Ani ne za hodinu po jeho návratu na Tarawu svolal O'Brian poradu štábu, aby je seznámil s novým úkolem. Kapitán sotva dokázal zakrýt své rozčarování a nejednou utrousil poznámku o nedotažených zbrklých nápadech, avšak Jason okamžitě vystihl, že O'Briana hněte, že nebyl zasvěcen do skutečnosti, že historka o výcvikové akci je pouhou zástěrkou pro tento úkol.
Tři přeskoky na okraj kilrathského sektoru provedli, aniž by byli odhaleni, a další přeskok měli zahájit za necelých osm hodin.
Osm hodin. Rozhlédl se po místnosti. Jeho piloti se tvářili tak, jak si představovali náležitý postoj někoho, kdo se zanedlouho střetne s nepřítelem - okázalá lhostejnost, ba dokonce neskrývaný výraz dychtivosti, ale on už věděl své. Dnes už pro něj bylo téměř obtížné vzpomenout si na svůj první bojový let a na tu ostudu, když se pozvracel jen několik minut předtím, než se měl hlásit na stojánce.
"Tak dobrá. Dejte si pohov, a jestli to dokážete, zkuste si trochu zdřímnout. Hlaste se na stojánce v 04:15. Vylétáme v okamžiku, kdy dokončíme přeskok do soustavy Vukar Tag."
"Odpočet zahájení přeskoku probíhá plně automatizovaně, zbývá deset, devět..."
Jason se v kabině svého Rapieru opřel a zavřel oči. Bez ohledu na dosavadních několik set prodělaných přeskoků se mu z nich stále trochu zvedal žaludek.
"Tři, dva, jedna..."
Vesmír na druhé straně výletového otvoru náhle mrkl. Na okamžik spatřil cosi jako zrnění a zmocnil se ho lehký pocit, že padá, a pak přišlo další mrknutí. Jako by někdo přepnul kanál holovize a v mžiku nahradil výhled najeden sektor jiným.
Následovala chvilková přestávka, vyčkávavě ticho, zatímco automatický navigační systém Tarawy se zaměřoval na význačné hvězdy v novém systému a kontroloval, zda dorazili tam, kam měli. Přeskok nebyl nikdy stoprocentně jistý. Přeskokový bod mohl změnit vlastnosti, někdy se mohl dokonce zavřít, anebo se mohl splést navigační důstojník. Existovala také nepatrná pravděpodobnost, že dvě lodě přeskočí na stejné místo v přesně stejném okamžiku, nicméně Jasonovi bylo jasné, že pokud by mělo k něčemu takovému dojít, nebudou mít ani zlomek vteřiny na to, aby si to uvědomili dřív, než obě lodě zmizí v oslnivém záblesku úplné zkázy.
"Navigační soustava Tarawy potvrzuje polohu," zašeptal mu do sluchátek počítačový hlas. Jason sklonil pohled k navigační obrazovce své stíhačky a o vteřinku později spatřil, že navigační informace proudí do jeho palubního počítače.
Ťukl do spínače komunikátoru.
"Zahájit vzlet celého wingu."

Zdvihl hlavu a spatřil, jak výletovým otvorem zmizel ven Janicin letoun a třicet sekund po něm další průzkumný stroj. Traktor zapřáhnutý k přídi Jasonova Rapieru se dal do pohybu a vlekl ho na vzletovou rampu, zatímco ven vylétla třetí a čtvrtá Fretka. Dotáhli ho na místo a zaklesli do katapultu. Předepsaný sled úkonů, palce vzhůru, zapřít se - a o dvě vteřiny později už byl ve vesmírném prostoru a se zapnutým přídavným spalováním se řítil přímo kupředu.
Dvacet kilometrů na pravoboku viděl CVE-4 Sevastopol a na kanálu této letounové lodi slyšel hovor jejích pilotů. Loď provedla přeskok pět minut před nimi a většina její stíhací perutě už byla venku.
"Tmavomodrý veliteli, slyšíte mě? Tady je velitel Jasného wingu."
"Tady Tmavomodrý velitel," odpověděl Jason.
"Kilrathské bojové hlídky negativní. Opakuji, zatím žádní bandité."
"To jsou dobré zprávy, Jasný. Moji lidé se formují k úderu, podávejte mi průběžně informace. Modrý velitel konec."
Na levoboku se zablýsklo a Jason se ohlédl právě v okamžiku, kdy se v sektoru zhmotnila první transportní loď námořní pěchoty. O deset vteřin později se objevila druhá a během další minuty jich bylo na místě všech devět a nabíraly plnou rychlost. Z jejich příďových hangárů se vynořily první výsadkové čluny.
Špinavě rudohnědý srpek Vukar Tagu třicet miliónů kilometrů před nimi byl sotva viditelný. Jason si dokázal barvitě představit, jaký se tam dole asi rozpoutává rumraj, když systém planetární obrany zachytil nečekané návštěvníky. Jeho letounům, když budou doprovázet výsadkové čluny, cesta k planetě potrvá tři hodiny, stíhači Jasného jim zatím vyčistí cestu, a až s tím budou hotovi, budou zajišťovat hlídku kolem flotily a sloužit jako záloha. Než se tam stíhači Jasného dostanou, budou Kočičáci připravení.
Stáhl plyn, kroužil kolem Tarawy ve vzdálenosti deseti kilometrů a čekal, až se jeho vyžlata zformují.
"Tmavomodrý veliteli, tady je velitel Jasného wingu. Zahajujeme vyčišťovací akci, budeme vás průběžně informovat."
Jason se v sedadle uvelebil a naslouchal kanálu řídícího letového provozu Sevastopolu, zatímco se svaz průzkumných a stíhacích letounů vydal prověřit obranu planety. Ve vesmíru začala být tlačenice, neboť každá transportní loď vyvrhla dvacet výsadkových člunů, každý obsazený rotou bigošů o počtu sto mužů, a za nimi ještě člun s těžkou výzbrojí. První peruť Sevastopolu už směřovala k planetě, zatímco druhá vytvořila kolem flotily sevřenou bojovou hlídku a útočný svaz z Tarau-V se formoval kolem výsadku.
"Tmavomodrý veliteli, tady je Bílý jezdec, řízení vzdušné podpory námořní pěchoty."
Při zvuku Svétlanina hlasu ztěžka polkl.
"Pokračujte, Bílý jezdce."
"Všechny výsadkové čluny jsou venku, zahajujeme útok."
Jason pohlédl na hodinky. Dvacet sedm minut; sakra, ti jsou ale dobří. Přepnul zpátky na Tarawu a tiše zakvílel, když se dozvěděl, že šest stíhaček a tři bombardéry dosud čekají na vzlet. Budou muset ostatní dohonit, útok nemůže počkat.
"Pokračujte, Bílý jezdce, letíme s vámi."
Svaz výsadkových člunů, rozptýlený po tisíci krychlových kilometrech prostoru, se dal do pohybu k planetě a Jason udržoval svou formaci před ním. Tříhodinová cesta proběhla až příliš klidně, jediný střet přinesla osamělá průzkumná loď Drachi, kterou rychle vyřídil přední voj ze Sevastopolu. Planeta brzy vyplňovala větší část prostoru před nimi a překročili oběžnou dráhu jediného měsíce Vukar Tagu.
Kilrathové konečně zareagovali. Z pustého a vzduchoprázdného povrchu měsíce náhle vylétla salva řízených střel a vysoké vrnění jejich naváděcích systémů zabzučelo Jasonovi ve sluchátkách.
"Tmavomodrý velitel Modré peruti, tady máme první práci. Za mnou."
Odvalil se ostře doprava; s použitím přídavného spalování smykem zabočil a zvratem se snesl pod výsadkové čluny. Zaměřovací počítač roztřídil zuřivý příval údajů a ukázal padesát odpálených střel, zrychlujících a namířených do jádra útočného svazu.
"Rozejděte se a vyberte si cíle."
Zaslechl, jak jeden z pilotů vydal jásavé zaječení, a pokusil se zapamatovat si, kdo to byl, aby ho později sjel. Ostře se rozlétl přímo doprostřed salvy, zamířil laserové kanóny, z voleje vypálil a zničil první cíl. Vybuchující střely se trhaly na kusy za naprostého ticha. Naváděcí systém jedné střely "zapomněl", že je naprogramován na výsadkový člun, střela opsala oblouk a vydala se za Jasonem. Ten trhl spínačem výmetnice klamných cílů a vystřihl rychlý výkrut. Střela, na okamžik zmatená klamným cílem, se znovu zaměřila.
Stále se blížila.
"Jdu po ní, pane."
To byl Chamberlain a Jason pohlédl do zpětného zrcátka, aby spatřil záblesk tucet kilometrů za sebou, když střela vybuchla.
"Díky, Okrouhlíku."
Pokračoval v letu k planetě a jeho operační počítač zatím provedl rozbor drah střel a vystopoval jejich zdroj. Jason tu informaci předal Doomsdayovi a ten vyčlenil jeden úderný bombardér, aby podnikl útok na určené místo a skrytou nepřátelskou základnu zlikvidoval. O necelou minutu později Jason zahlédl na povrchu planety výbuch, po kterém o vteřinku později následovala řada sekundárních explozí. Bombardér, který zde odhodil náklad, vybral klesavý let a zamířil kvůli přezbrojení zpět k Tarawě, která zpovzdálí následovala výsadkovou formaci.
"Tři pronikají k transportérům, Modrý veliteli."
"Jdeme po nich, Bílý jezdče."
Jason rychle zkontroloval svou peruť. Letouny se mezitím rozlétly do prostoru několika set krychlových kilometrů, zaměřovaly své cíle, likvidovaly je, a pronásledovaly zase další. Jeho lidé byli příliš rozptýlení.
Laserová děla a minikanóny s hmotnostními urychlovači na výsadkových člunech zahájily bodovou obranu v okamžiku, kdy zatočil zpátky k lodím námořní pěchoty. Vesmírem křižovaly záblesky světla a vybuchující bojové

hlavice, a potom náhle všude byla zase jen temnota.
"Bílý jezdče, jaké je skóre?"
"Jedna loď poškozená, ale výsadek dokončí. Ztráty nepatrné. Díky za krytí. Modrý veliteli."
"Je to naše práce, Bílý jezdče."
Bylo pro něj těžké uvěřit, že na druhém konci spojení je
Světlana. Byla teď tak chladně profesionální a hlas měla klidný, téměř nezúčastněný.
"Modrý veliteli, zahajte plán Bravo."
"Zahajuji plán Bravo," a předal povel svým Rapierům a Doomsdayovým Sabrům, kdežto Hvězdná zář stáhla své Fretky zpátky, aby poskytly obranu výsadkovým člunům, kdyby se něco pokazilo.
"Zformujte se, cíle znáte."
Zhluboka se nadechl a rozlétl se klesavým letem po dráze naprogramované automatickým navigačním systémem k cíli na planetě, k areálu kilrathské přistávací plochy a kasáren, o němž se předpokládalo, že je to středisko planetární obrany, a který měly obsadit První a Pátý pluk námořní pěchoty, posílené speciálním praporem. Budou to mít hodně tvrdé.
Obě perutě se řítily k povrchu. Planetární obrana už ožila; orbitální stanici napadly stíhací bombardéry Sevastopolu, pozemní obranná zařízení spustila rušičky a pokoušela se zaměřovat přilétající lodě Konfederace. Jason na okamžik přepnul komunikátor na kilrathský kanál a skrz proměnlivý bzukot dekódovacího přístroje dokázal rozeznat rozčilené brebentění a vykřikované rokazy. Vyštěkl krátkou rtadávku, třebaže si nebyl docela jistý přesnou kilrathskou výslovností výrazu pro jistý anatomicky neproveditelný počin, a se smíchem přepnul zpátky na vlastní hlavní komunikační kanál.
"Oukej. Tmavé perutě, nevrhejte se do atmosféry moc prudce, nebo toho budete litovat."
Neměl rád boj v atmosféře, kde doslova každý zlomek vteřiny byl příliš dlouhý. Nechal opadnout rychlost a sledoval navigační obrazovku, na kterou se vykreslovala dráha jeho letu a na které tenká modrá čára u spodního okraje vyznačovala hranici atmosférického obalu. Cítil, že řídidla začala klást odpor, jak počítač Rapieru automaticky přešel z manévrovacích motorů na aerodynamické řídicí plochy. Bude teď neustále muset dávat pozor na palivo; při létání v atmosféře vyvozovaly lapače vodíku příliš velký odpor. Zasunul je a vnořil se do atmosféry.
Za ním letěl zbytek perutě Rapieru a peruť Sabrů. Doomsday se oddělil a odvedl s sebou dva další letouny, aby napadli předpokládané komunikační a řídicí zařízení několik set kilometrů od oblastí výsadků. O několik vteřin později se rozešly za přidělenými cíli i ostatní stíhačky a bombardéry.
Před nimi vysoko v atmosféře byla lehká oblačná pokrývka. Prolétl jí a pod ním, zřetelný v chvějivém horku pouště, se objevil jeho cíl, základna jasně viditelná uprostřed vysoko položené náhorní plošiny. Planeta byla vyprahlá koule pouští s hustotou atmosféry o třetinu vyšší. než činil pozemský standard, a s gravitací o 20 procent vyšší než byla na Zemi. Jediná obyvatelná místa se nacházela na náhorních plošinách a vrcholcích hor, kde byl vzduch řidší a teplota snesitelných osmatřicet stupňů Celsia.
Spatřil záblesky světla - laserové hnízdo bodové obrany - a zášleh baterie pozemních protivzdušnych střel. Střemhlavým letem zamířil do kaňonu, který se zařezával do úbočí náhorní plošiny. Právě v okamžiku, kdy do něj vlétl, se mu nad hlavou mihla střela a roztříštila se o protilehlou stěnu rokle. Jeho letounem otřásla tlaková vlna. Proplétal se kaňonem asi půl tuctu kilometrů a odhadoval správný okamžik, potom se vyhoupl zase vzhůru a zamířil přímo k základně. Odpálil střelu, která ho svižně předletla a o několik vteřin později se rozdělila na padesát kusů submunice o délce paže. Každý z nich zaměřil jeden radar nebo komunikační zařízení a rozlétl se k němu. Kilrathové soustavu pozemní obrany vypnuli, ale už bylo pozdě; střely už byly zaměřené. Jason klouzal nízko, necelých padesát stop nad zemí, a pozoroval, jak se hejno střel řítí kupředu. Několik vteřin nato dopadla první z nich a zvedl se hřib výbuchu antihmotové hlavice. A potom jako by celý střed plošiny povyskočil do vzduchu, jak všech padesát bojových hlavic našlo cíl a explodovalo. Jason letoun přitáhl, převrátil se na záda a střemhlav zaútočil neutronovými kanóny na skupinu staveb, která vypadala jako kasárna. Střely dopadaly s takovou silou, že se budovy mohutnými výboji uvolněné energie rozlétaly na kusy.
Z komunikátoru slyšel pokřikování svých pilotů, jejich výkřiky vzrušení a strachu a hlášení o úspěšně provedených ztečích. Jeden z nich oznámil, že je zasažen a vrací se, a Jason se přepojil na Hvězdu a řekl jí, aby sem poslala tři průzkumné Fretky, které by cíl svými kanóny na bázi hmotnostních urychlovačů vyřídily definitivně.
"Modrý veliteli, tady Bílý jezdec, jak to jde?"
"Hlavní oblast výsadku je vybílená, pošlete mládence dolů. budeme vás krýt."
"Dobrá práce, Modrý veliteli."
Jason se vyšplhal do výšky dvaceti kilometrů, neustále sledoval hlavní obrazovku a čekal na první záblesk nepřátelského radaru. Ale jejich systém byl buď úplně zničen anebo vypnut kvůli ochraně. Daleko nad obzorem, kde Doomsday a dva z jeho Sabrů zpracovávali dobře zakopanou obranu v oblasti, kterou měly obsadit tři pluky, byly patrné poslední křeče aktivity. Vylétlo odsud půl tuctu střel jenom proto, aby je zase sundaly Fretky, které přilétaly s výsadkovými čluny.
Jason na chvíli přepnul hlavní obrazovku a sledoval hlavní útočnou vlnu. Obrazovka ožila modrými tečkami prolétajícími atmosférou. Po pravé straně se rozžehl oslnivý záblesk a Jason obrátil pohled k vesmíru. Rozzářila se tam světlice stejně jasná jako horké žluté slunce nad planetou a vrhala na povrch planety druhou řadu stínů. Na hlavním komunikačním kanálu zaslechl vítězoslavné hlášení velitele Jasného wingu, že vybuchl hlavní reaktor kilrathské vesmírné obranné stanice, buď proto, že byl zasažen, anebo v důsledku sebevražedného činu obránců, kteří chtěli uniknout zajetí.
Kolem prolétl první výsadkový člun námořní pěchoty, o vteřinku později se jich objevilo dalších čtyřicet a jejich

laserové kanóny zasypávaly palbou hořící trosky kilrathské základny. Z podvěsů pod všemi čluny se oddělilo hejno střel pro plošné bombardování a za několik vteřin se celá plošina proměnila v ohnivý kotel. Jason hleděl jako hypnotizovaný tou naprostou zkázou, jakou dokázal rozsévat výsadek námořní pěchoty, když ze svých člunů zahájil bombardovací přípravu.
Půlvýkrutem se převrátil na záda, půlpřemetem dokončil zvrat a klesavým letem následoval výsadkové čluny.
Na jeho obrazovce se objevilo pět červených skvrnek.
"Pospěšte s nimi na zem, Bílý jezdce, máme společnost!" křikl Jason.
Znovu obrátil letoun a pátral po nich zrakem. Uviděl je. Čtyři Sarthy a jeden Krant, které vzlétly ze skryté základny na vrcholku hory, tyčící se nad plošinou. Kilrathové se drželi nízko a čekali, až se výsadkové čluny přiblíží.
"Mongole a Okrouhlíku, sleťte fofrem dolů za mnou!"
Jason zapnul přídavné spalování, ucítil, že se mu řídidla v rukách začínají chvět, jak se prodírá hustým ovzduším, a napadlo ho, že se mu třením nejspíš rozžhaví koncové oblouky křídla.
Srovnal let s vedoucí Sarthou, prošpikoval ji svými kanóny a letoun vybuchl v planoucí ohnivou kouli. Výsadkové čluny námořní pěchoty začaly s úhybnými manévry, ale pro obratné lehké stíhačky to byly sedící kachny. Kilrathové se řítili přímo na ne, nevšímali si Jasonova útoku a místo toho se snažili zničit část výsadkových sil. Jason se na ně ostře dotahoval, výstřelem s předstihem sundal druhou Sarthu a pak srovnal let s Krantem, který provedl překrut a rozlétl se čelně proti němu.
Obě lodě se zasypávaly výstřely a jejich vzdálenost se každou vteřinou zkracovala o několik kilometrů. Jasona přepadlo nutkání zavřít oči, když tak oba hráli onu hru na to, komu prvnímu povolí nervy a odpoutá se. Kabinou se rozlehlo zapraskání elektrických výbojů po přímém zásahu do čelního štítu, který v atmosféře žhnul bílým žárem.
Přepnul na střelu vybavenou naváděním na identifikační vysílač cíle, jedinou zbraň, kterou se mohl odvážit odpálit, když se kolem motalo tolik výsadkových člunů námořní pěchoty, a vypustil ji. Kilrath, který si s takovými starostmi nemusel lámat hlavu, vypálil v odpověď dvě řízené střely současně a Jason se v posledním okamžiku postavil čtvrtvýkrutem na bok a nastavil jim čelní průřez. Střely prosvištěly kolem něj a vybuchly kdesi vzadu, zatímco ta jeho cíl neminula a zaryla se do levého boku nepřítele. Letoun se roztočil kolem svislé osy a odpor vzduchu převážil.
Nepřátelský pilot mohl být ve vesmírném prostoru dobrý, uvědomil si Jason, rozhodně měl dost odvahy, ale když vás něco srazí do vývrtky v atmosféře, obvykle to pro vás končí sešupem bez návratu. Pilot přehnal opravný zásah do řízení, ve vysoké rychlosti stroj přetáhl a ten se zřítil ve spirále na povrch planety, kde vybuchl a vyslal do vzduchu špinavý sloup mastného kouře.
Jason obrátil letoun, aby pronásledoval zbývající dvě Sarthy a ucítil, jak mu srdce kleslo. Dva výsadkové čluny námořní pěchoty se řítily k zemi s ohnivým chvostem, lámaly se na kusy a těsně před dopadem Jason kolem nich na kratičký okamžik zahlédl bezmocně padající lidské postavy. Další dva těžce poškozené čluny také klesaly, alespoň se však pokoušely o řízené přistání.
"Modrý veliteli, jdeme po nich."
Spatřil, jak se přihnaly dvě modré skvrnky, představující Mongola a Okrouhlíka. Létali křečovitě, do řízení v atmosféře zasahovali necitlivě a Jason zadržel dech, když se už už zdálo, že Mongol při pronásledování oběti narazí přímo do úbočí hory. Pilot Sarthy byl také zatraceně dobrý a Jason si uvědomil, že Kilrath střemhlavý let vybral tak nízko záměrně, v naději, že svého pronásledovatele vláká do země. Chamberlain, který letěl nad Mongolem, odřízl Kilrathovi cestu, když se pokoušel uniknout svíčkou. Jeho první dávka minula, avšak druhá zasáhla kilrathský letoun přímo do kabiny. Stroj se převrátil a zřítil se na zem.
Poslední Sartha byla pryč; slétla pod okraj náhorní plošiny a zmizela ve spleti kaňonů. Jason zavolal průzkumnou Fretku, která hlídkovala na hranici atmosféry nad oblastí přistání, aby mu posloužila jako svislý radar, požádal o vyhledání nepřítele a několik vteřin nato dostal jeho polohu.
"Mongole a Okrouhlíku, kryjte tento sektor. Já jdu za tou Sarthou."
Jason spustil přídavné spalování a naváděn z Fretky klouzal přes plošinu do bludiště vrcholků a roklí.
"Modrý veliteli, teď ho máte před přídí na pravoboku, odměr vůči vám čtyřicet tři stupňů, kurs šedesát osm stupňů."
"Jdu po něm."
"Teď zatáčí, odměr nula tři stupně, kurs tři dva osm stupňů."
Jason se řídil pokyny, které se každých několik vteřin měnily. Postřehl spršku prachu a kamení, valící se z úbočí hory, a uvědomil si, že ji musel uvolnit těsný průlet Sarthy.
Vyrazil do úzkého údolí, proplétal se jím, často prolétl jen o vlásek, přetížení v zatáčkách ho tisklo do sedadla a způsobovalo, že mu svět šedl před očima. Sartha byla mnohem obratnější, a to byla při tomhle létání uchem jehly mezi horami a roklemi výhoda.
"Dotahujete se na něj. Modrý veliteli," oznámila mu Fretka.
Byl v pokušení zvednout stroj nad kaňon a klouzat nad ním, ale mel strach, že ztratí z dohledu kořist, jejíž cestu nyní prozrazovaly prašné víry a řítící se kameny, uvolněné nadzvukovým průletem. Jen tak tak vybral vlásenkovou zatáčku a na kratičký okamžik spatřil ocas nepřátelského letounu.
Přidal plyn a ucítil, jak se mu při tom závodu kaňonem potí dlaně. Střihl zatáčku tak ostře, že kompenzátor přestával stačit vyrovnávat přetížení a Jason už si málem myslel, že ztratí vědomí. Další letmé zahlédnutí nepřítele, prakticky na stejnou vzdálenost. Ten Kilrath byl dobrý a jeho letoun byl pro tuhle práci lépe stavěný. Jason odjistil svou jedinou zbývající střelu, obyčejnou neřízenou raketu, a vyčkával. Protáhl se další zatáčkou a letounem projelo zachvění, jak se jej štíty snažily odpudit od stěny kaňonu. Támhle je. Jason odpálil střelu a ta se vyřítila kaňonem kupředu a prolétla těsně nad hřbetem Sarthy.
Zaryla, se do stěny kaňonu v další zatáčce právě v okamžiku, kdy Sartha začala zatáčet. Ze stěny vytryskla sprška

kamení, a pak tam náhle nebylo nic víc než oheň a dým. Jason přitáhl letoun, vylétl vzhůru z kaňonu a jeho strojem otřásla rázová vlna výbuchu.
"Červená značka zmizela, Modrý veliteli," ohlásila shora pozorovací Fretka.
Jason stáhl připusť paliva a několik set metrů nad záhybem kaňonu naklonil letoun. Na skalní stěně se rozplizla ošklivá červená skvrna ohně a trosek. Střela odvedla svou práci; vyrazila ze stěny gejzír kamení a štěrku, který kilrathský letoun smetl.
"Potvrzený sestřel," oznámil Jason, když se obrátil zase směrem k hlavnímu dějišti.
"Dobrá střelba, pane."
"Dobrá práce, průzkume, jen tak dál."
"Děkuji, pane." Jak pilotka promluvila, Jason si uvědomil, že je to jedna z pilotů, které Hvězdná zář označila za neuspokojivé a rozhodla se je držet stranou hlavní akce. Ta ženská přece jen odvedla dobrou práci.
Vystoupal sto merů nad plošinu a rozlétl se přes ni. Mongol a Chamberlain se nacházeli o něco níž, opisovali esovité zatáčky sem a tam a čekali, zda se vynoří další cíle. Uprostřed prachu a zmatku viděl, jak bigoši vyskakují ze svých člunů a utíkají mezi troskami, jak se z příďových vrat valí ven bojová vznášedla, chvilku visí ve vzduchu, a pak se rozlétají pryč. Dosedly už i transportéry těžkých zbraní a vyvrhovaly obrovské "kráčivce", které dokázaly překonat jakýkoliv terén a nesly stejné množství výzbroje jako lehká korveta. Rozpoutala se krátká přestřelka laserovými puškami a jeden z výsadkových člunů, které nyní sloužily jako obvaziště, už vzlétal a mířil zpátky do vesmíru.
"Bílý jezdče, jaká je situace?" Zadržoval dech, protože si stále nebyl jistý, jestli Světlanin člun nepatřil ke ztrátám při útoku.
"Modrý velitel?"
"Osobně," opáčil a potichu vydechl úlevou.
"Oblast přistání zajištěna. Moc nám toho po vás na úklid nezůstalo."
"Za to jsme placení."
"Já vím." Postřehl v jejím hlase nádech ironie.
"Budeme nad vámi hlídkovat, dokud Tarawa nepřejde na parkovací dráhu a nevrátíme se doplnit palivo a střelivo."
"Rozumím, Modrý veliteli. Speciální prapor se nyní rozvíjí k úderu na hlavní pozemní cíl. Když budeme potřebovat pomoc, dáme vám vědět."
"Dejte na sebe pozor, Jezdče, a hvízdněte, kdyby vám tam pro nás zůstalo něco na práci."
Sklouzl níž, svištěl si to nad zemí rychlostí čtvrt kilometru za vteřinu a celé divadlo měl jako na dlani. Bigoši se po něm ohlíželi vzhůru, když prolétal nad nimi, a zvedali do vzduchu triumfálně zaťaté pěsti. Hnízdo odporu u komplexu kilrathských bunkrů vyžadovalo nějaký zásah, a tak Jason přivolal jeden z Doomsdayových strojů, který po splnění hlavního úkolu vyčkával ve vesmíru, aby shodil náklad, jenž několik čtverečních akrů země proměnil v kráter. Útok se valil kupředu a Jason se do něj také zapojil, když neutronovými kanóny vyřadil kilrathský střední útočný tank.
Světlanina jednotka byla přivolána blíž bojišti, aby zajišťovala týl, a Jason se s Mongolem na čísle propletl přes kouřem ztemnělou náhorní plošinu a za minutu dosáhl oblasti cíle. Ten ho překvapil. Byla to krásná stavba, téměř jako pohádkový středověký hrad z leštěného vápence včetně věží zakončených minaretovými nástavbami. Její vojenský význam mu připadal pochybný, avšak z hovorů na pozemním spojovém kanálu vyplynulo zcela zřetelně, že jeho dobytím je pověřen celý speciální prapor. Vznášel se nad palácem téměř hodinu, střílel neutronové náboje, potlačoval hnízda odporu a schytal půl tuctu ošklivých zásahů z pozemních kanónů, které mu málem vyřadily spodní štíty.
Speciální prapor však měl drtivou převahu a na kanálu pozemního velení Jason zaslechl hlášení, že palác byl zajištěn. Když jej nyní měli, Jason přemítal, co je tak významného na té prastaré stavbě, kterou bylo možné právě tak snadno srovnat se zemí antihmotovou hlavicí.
Do jeho myšlenek náhle pronikl Světlanin hlas.
"Modrý veliteli, vykliďte oblast, opakuji, vykliďte oblast a vzdalte se nejméně na tři kilometry."
Jason se stáhl, třebaže si nebyl úplně jistý logikou toho příkazu. Ze strany průčelí budovy viděl, jak se z ní vynořují stovky commandos a pádí ke svým bojovým vozidlům. Transportéry ožily, vznesly se a klouzaly pryč.
Palác náhle zmizel ve žhavém bílém záblesku antihmotového výbuchu, který vymrštil sloup kouře a trosek do výšky několika tisíc metrů, kde se rozšířil do ošklivého houbovitého oblaku, který prosvětlovaly blesky.
Ta zkáza v Jasonovi vzbudila údiv. Na jednu stranu sice existovala téměř dětinská radost z ničení, zvlášť když člověk ničil majetek nepřítele, který si zasluhoval nenávist, na druhou stranu však tu explozi sledoval s neurčitým pocitem ztráty. Ta stavba byla podle všeho historická, byl to poklad, který měl zůstat uchován, a jeho vojenská hodnota mu byla záhadou.
O několik sekund později zachytil kilrathský kódovaný zhuštěný signál. Trval jen vteřinku a hned skončil, ale změřovací systém jeho letounu jej zachytil a zaměřil. Jason obrátil Rapier, aby se vydal ke zdroji vysílání.
"Modrý veliteli, volá Bílý jezdec."
"Tady Modrý velitel. Jdu po zdroji vysílání vycházejícího z hory dvacet kiláků odsud, hned se vrátím."
"Ten útok zrušit, Modrý veliteli, opakuji, zrušil útok, vaši lidé nesmějí ten zdroj napadnout, dokud k tomu nedostanou rozkaz."
"Co se děje, Bílý jezdče? Je to hrozba, může přivolat protiútok a předávat informace. Jdu po něm."
"Modrý veliteli, to je přímý rozkaz od Velkého Duka."
"Rozumím," odpověděl Jason, nyní naprosto zmatený. Velký Duke byl generál námořní pěchoty, který velel celému útoku. Takže velitel se rozhodl jít do akce se speciálním praporem a řídit akci ze země. To mu bylo podobné, uvědomil si Jason. Ale to, že šel do onoho již zničeného paláce, muselo mít nějaký důvod, a proč, ksakru, chtějí, aby uprostřed invaze dál vysílala kilrathská stanice?

Jasonovi už téměř docházelo palivo, a tak konečně zamířil vzhůru a přivolal si i Mongola a Okrouhlíka, aby zamířili k Tarawě kvůli doplnění paliva a střeliva.
Přepínal mezi komunikačními kanály, kontroloval svá ostatní vyžlata, požadoval od nich, aby mu zaslali údaje o stavu, a na obrazovce zjišťoval, jaké škody utrpěli. Většina jeho lidí měla nebezpečně málo paliva, několik z nich sotva na to. aby se vrátili do vesmíru, a tak nařídil svým perutím, aby se stáhly, nechal Doomsdaye a Janice viset nad oblastí výsadku pro případ, že by ještě bylo zapotřebí letecké podpory, a požádal o roj stíhačů ze Sevastopolu, který by sloužil jako záloha pro bitevní akce, když nyní již byla potlačena veškerá obrana rozmístěná v meziplanetárním prostoru.
"Dostal jsem to, jsem zasažen, ztrácím výkon."
Chvilku mu trvalo, než ten signál zaměřil. Byl to jeden ze Sabrů, který hlídkoval nad jediným kilrathským městem na planetě. Levý motor letounu zasáhla malá teplem naváděná střela a podle všeho mu vysadily i všechny štíty.
"Zamiř do vesmíru, Zelený čtyři," nařídil Jason a přejel pohledem navigační obrazovku, aby určil nejbližší stroj jako doprovod.
"Mory pět, ohlaste se."
"Tady Vlk samotář."
"Kevine, doprovod" Zeleného čtyři zpátky k Tarawě.
Ztratil všechny štíty a jeden motor; potřebuje krýt, kdyby se někdo ukázal."
"Rozumím."
Jason sledoval na obrazovce, jak se Tolwyn zařadil za poškozeného Sabra. Ochromená loď opustila atmosféru a on vydechl úlevou. I kdyby teď ztratili veškerý výkon, mohou je stále přitáhnout k opravám na Tarawu vlečným paprskem.
"Tady operační středisko Tarawa, zachytili jsme bandity vzlétající z povrchu měsíce."
"Sakra!"
Jason zkonstroloval svou zásobu paliva. Měl ho právě tak na návrat na Tarawu a ještě je mohl cestou čekat bojový zavař.
"Zachytili jsme osamělého Sarthu, který míří k Zelenému čtyři a Modrému pět."
"Kevine, slyšel jste to?"
"Zaměřil jsem ho, Modrý veliteli," vykřikl Kevin vzrušeným hlasem. Jeho signál praskal a ztrácel se.
"Pokusí se dostat toho zmrzačeného Sabra. Zůstaňte u něj a kryjte ho."
Neozvala se žádná odpověď a Jason pocítil prudký osten úzkosti.
"Modrý veliteli, Modrý veliteli, Vlk samotář se odděluje a pronásleduje toho Sarthu, který se vrací směrem k měsíci."
"Vlku samotáři, ozvěte se!" vyštěkl Jason.
Žádná odpověď.
Jason spustil přídavné spalování a už na cestě k ochromenému Sabru, který právě oznámil, že vypíná druhý motor, vyzval Mongola a Okrouhlíka, aby se k němu připojili.
Mongol zanedlouho musel odstoupit, protože spotřeboval všechno palivo pro přídavné spalování a už se mohl jen doploužit k Tarawě.
Spojení s Tarawou znovu ožilo. "Zachytili jsme tři, opakuji tři přilétající bandity, kteří míří k Zelenému čtyři."
"Modrý veliteli, oni nás usmaží, jsme jako sedící kachny!" zněl pilotův hlas na pokraji paniky.
Jason si dokázal dobře představit ten narůstající strach, když tam bez možnosti pohybu seděli a sledovali, jak se červené tečky blíží ke zteči.
Jemu stále ještě zbývalo deset tisíc kilometrů. Otevřel připusť paliva na doraz a řítil se kupředu. Obrazovka zvětšeného výhledu před ním ukazovala, jak se tři kilrathské kosmoplány blíží, aby oběť dorazili. Ochromený Sabre zasáhla dávka výstřelů.
"Vystřelte se, katapultujte se, hned teď!" zaječel Jason.
Sabre bez jediného zvuku vybuchl: krátký záblesk v temnotě vesmíru. Jason se přiblížil na dostřel k prvnímu kilrathskému letounu, nemodernímu Salthi, který se právě otáčel na útěk. Jason vyždímal z přídavného spalování poslední zášleh, zaměřil spodek zádi kosmoplánu a vypálil několik dávek rychle po sobě. Nepřátelský stroj se rozlétl na kusy. Okrouhlík se prosmýkl kolem, aby zaznamenal své druhé vítězství toho dne, zatímco třetí letoun uháněl pryč, aby se schoval za odvrácenou stranou měsíce.
"Přerušit útok," zavolal Jason a se vzteklou ironií dal Sevastopolu vědět, že ještě nezlikvidovali všechnu vesmírnou aktivitu nepřítele v soustavě.
Obrátil zpátky ke stále se rozlétajícím troskám Sabru, zachytil dva nouzové odpovídače a ohlásil jejich polohu.
S přetékající, stěží potlačovanou zuřivostí Jason srovnal svůj stroj s Tarawou a přistál.
Na letové palubě panoval téměř chaos, jak mechanici pobíhali sem a tam, aby doplnili přilétajícím strojům palivo a výzbroj pro další bojové vzlety. Když Jasona odtáhli ze vzletové rampy, opřel se v sedadle, zatímco Sparksová přistavovala ke kabině žebřík. Vyšplhala po něm nahoru a hodila Jasonovi ručník, aby si otřel pot z tváře. On vstal, protáhl se, vylezl z kosmoplánu a odkráčel do hotovostní místnosti. Když tam vešel, piloti se po něm napjatě ohlédli. Zhluboka se nadechl.
"To nebylo špatné, to vůbec nebylo špatné," řekl konečně a kolem něj zasvítil kruh širokých úsměvů.
Přešel k přehledu akce, a potom se ohlédl zpět po situační mapě, na kterou se promítal obraz taktické situace na povrchu. Naslouchal situačním hlášením, která se ozývala z reproduktoru komunikační sítě. a opět se obrátil k pilotům.
"Třetí roj Modré perutě znovu vzlétne. Mongole, vy tomu roji velíte, ohlaste se na pozemním spojovacím kanálu Bílému jezdci, ona vám přidělí úkoly."
"Děkuji, pane!" zašklebil se Mongol a vyběhl z místnosti, následován třemi dalšími piloty.

Do místnosti vešel Okrouhlík a Jason k němu přistoupil a potřásl mu rukou.
"Zatraceně dobrá práce, Okrouhlíku, ještě pár akcí a bude z vás eso."
"Byl jsem celou tu dobu vyděšený k smrti," ozval se Okrouhlík ostýchavě.
"Dobře, prostě zůstaňte vyděšený a dál takhle přesně střílejte."
Jason se odvrátil a sotva si všiml, že mu jeden z pilotů vtiskl do ruky kalíšek kávy, zatímco si na holoobrazovce vyťukával situační přehled, aby zkontroloval stav všech kosmoplánu. Tři stíhačky, jeden průzkumný stroj a jeden stíhací bombardér Sabre byly odsouzeny k opravám a nebyly už pro tuto akci použitelné.
Do místnosti vešel Doomsday a vztekle odhodil přilbu do křesla.
"Právě sbírají Griffina a jeho ocasního střelce. Ten kluk mluví pěkně otřeseně."
"Mně se po první katapultáži přestala klepat kolena až za týden," poznamenal Jason.
"Jeho druhý pilot, Jim Conklin, je mrtvý."
Jason přikývl; předpokládal, že jeden člen osádky zahynul.
"Ten rozmazlenej spratek to podělal."
Jason neřekl nic, jen se zase podíval na přehled stavu, Kevin se nacházel na závěrečném přiblížení na přistání.
Jason vyšel z místnosti a zamířil zpátky na letovou palubu. Tolwynovu stíhačku právě odtahovali z letové čáry. Pak se zastavila. Překryt se rozlétl a rozjásaný pilot vstal, vylezl z letounu a poplácal svého vrchního mechanika po zádech.
"Jednoho jsem dostal. Dostal jsem Drakhri," hlásil Kevin, když zamířil k Jasonovi.
Jason neřekl nic, jen na Kevina chladně hleděl.
"Neslyšíte, pane? Dostal jsem Drakhri."
"Za prvé to byla Sartha, takže si zopakujte rozpoznávání letounů."
"Promiňte, pane. To bude nejspíš tím vzrušením."
"Ten Sabre, kterého jste měl chránit," spustil Jason chladným hlasem.
"Ta Sartha letěla přímo na nás," skočil mu Kevin do řeči. "Vyrazil jsem jí tisíc kiláků naproti a chlupáč se obrátil a utíkal zpátky na měsíc. Říkal jsem si, že když ho pořádně neosolím, tak se vrátí a bude dělat další potíže, možná by mohl zasáhnout některý z vracejících se zdravotnických transportů. A tak jsem po něm šel a dostal jsem ho."
Jason neodpověděl.
"Ten Sabre se dostal v pořádku zpátky?" vyzvídal Kevin náhle nervózním hlasem.
"Skočil jste na nejstarší trik v učebnici. Odlákat doprovod, a pak se vrhnout na bombardéry. Jakmile jste byl z cesty, zaútočili tři Kilrathové a ten letoun dostali."
Kevin sklopil pohled k palubě.
"Osádka?"
"Pamatujete si na Jima Conklina?"
"Jo."
"Tak si ho zapamatujte dobře, protože je mrtvý."
"Co Griffin a Tarku?" zašeptal Kevin s hlavou svěšenou.
"Záchranný tým je právě vyzvedává."
Kevin stál beze slova.
"Zabil jste Jima Conklina, protože jste se rozběhl za slávou. Chtěl jste mít sestřel a neuposlechl jste mého rozkazu zůstat u ochromeného stroje."
"Ale, pane..."
"Nechte si to "alepánování" pro sebe," řekl Jason tiše. Téměř nezdvihl hlas a mechanici vzdálení možná necelých dvacet stop ani netušili, že se tu podává horká držková.
"Já jsem ten rozkaz neslyšel," řekl Kevin tiše.
"Budu hádat: nefungovala vám vysílačka."
Kevin přikývl.
"Přismahli mě dole na planetě, signál se střídavě ztrácel."
"To jsou kecy. Tahle výmluva se používá od chvíle, kdy se začalo létat a pilotům se zachtělo neuposlechnout rozkazu. Tak mi tady nevěste bulíky na nos, pane."
Kevin se na něj vzdorně díval.
"Myslel jsem, že dělám správnou věc."
"Máte zákaz létání, pane. Váš letoun předávám Nově, její dostal zásah."
"Ta přece neumí létat, co by stálo za řeč."
"Mně je úplně jedno, jestli nedokáže ani s otevřenýma očima proletět středem prstencové mlhoviny. Raději bych měl na čísle ji než vás," zavrčel Jason a poprvé zvýšil hlas. "Neopustíte ubikaci."
Kevin se obrátil a s bledým obličejem odkráčel, zatímco Jason se vrátil do hotovostní místnosti.
Přistoupil k němu Doomsday.
"Takže co uděláš s Tolwynem?"
"Do konce téhle akce jsem ho uzemnil."
"Uzemnil? Tomu mizernému spratkovi by měli natrvalo ustřihnout křídla. Kvůli němu jsme ztratili Sabre a zatraceně slibného druhého pilota."
Jason přikývl.
Všiml si stranou stojící Sparksové.
"Co se zase, sakra, děje, Sparksová?"
"Pane, náčelník mechaniků Vlka samotáře mi ohlásil, že ten kluk má úplně vyřazené spodní štíty a duraocelové

pancéřování zeslabené na pouhých dvacet milimetrů. Málem to koupil."
"A jeho vysílačka?"
"Rozstřílená, pane."
"Díky. Sparksová a promiňte, že jsem tak vyjel."
"To je v pořádku, pane," blýskla po něm znovu svým zářivým úsměvem a odpochodovala dohlížet na své mechaniky.
Jason vzdychl a obrátil se zpátky k Doomsdayovi.
"Řekl bych, že si představoval, že bude nejlepší toho Kilratha sejmout dřív, než se dostane pryč. Až na to, že měl špatný odhad. Porušil standardní operační postupy, protože nezůstal u poškozeného letounu. Kdyby se nic nestalo, trochu bych ho sjel a poslal ho, ať si jde po svých. A pokud jde o vysílačku... Možná mu vysadila předtím, možná až potom, ale přece víš, že jsme se takhle vymlouvali všichni, když jsme šli za sestřelem, který jsme si nechtěli nechat uniknout."
Doomsday se uchechtl a přikývl.
"Myslím, že u něj převážil zabijácký instinkt," pokračoval Jason. "A ten je to, co z nás dělá stíhací piloty, místo abychom rajtovali na mizerné transportní lodi někde v týlu nebo v pozemní škole učili bandu uhrovitých děcek. On ten zabijácký instinkt má a my potřebujeme víc takových, jako je on. Jenom ho napřed musíme zlomit, sedřít z něj tu snobskou skořápku vyšších vrstev, naučit ho pravidla hry a naučit ho myslet hlavou, aby nelétal jako další Maniak."
"A co Conklin?"
"Válka zkrátka zabíjí lidi." řekl Jason tiše. "Další dopis, co mě čeká napsat. Ale na bandu dětských amatérů jsme z toho vyšli suchou nohou. Čekal jsem pětkrát větší ztráty."
"Stejně si pořád myslím, že ten kluk je rozmazlený spratek a velká osina v řiti."
"V tom s tebou plně souhlasím," opáčil Jason, "ale jednou z něj může být sakra dobrý stíhací pilot."
* * *
"Můj pane Thrakhathe."
Otočil křeslo, aby pohlédl na posla. Něco bylo v nepořádku; mladému válečníkovi to bylo vidět ve tváři. Nedokáže skrýt své emoce, a to u štábního důstojníka není dobré. I v nejhorších okamžicích očekával Thrakhath absolutní klid.
"Spusťte."
"Právě jsme z velení Říšské flotily obdrželi tuto depeši."
Důstojník položil na Thrakhathův stůl složený list papíru, jehož horní plocha nesla značku červeného trojúhelníku na znamení, že zpráva je přísně tajná.
"Četl jste ji?"
"Já sám jsem ji přepisoval, sire, když procházela dekódováním."
"Nyní mi povězte toto, Džamuko," pravil Thrakhath klidně s pohledem upřeným na posla. "Šel jste z komunikačního střediska krokem, nebo jste běžel?"
"Šel jsem krokem, pane."
"Lžete, jste zadýchaný."
Na to důstojník nedokázal odpovědět.
"Uvažte, co se nyní na mé lodi děje. Viděli vás utíkat se vzrušeným výrazem, tedy něco není v pořádku. V ruce držíte depeši se značkou přísného utajení a já se odvažuji tvrdit, že jste ji nesl tak, aby značka byla hodně nápadná, protože jste chtěl, aby ostatní viděli, jak jste důležitý, když nesete tajnou zprávu do mé pracovny. Nemám pravdu?"
Důstojník váhal.
"Nemám pravdu?" zavrčel Thrakhath.
"Máte pravdu, můj pane."
"Skvělé. Uvědomujete si, co se nyní na palubě této lodi odehrává? Už se šíří pověsti, že se stalo něco zlého, že jsem obdržel přísně tajnou zprávu a ta že obsahuje špatné zvěsti. Než skončí tato hlídka, rozšíří se tato vědomost mezi všech dva tisíce členů posádky. Z dohadů se stanou skutečnosti, spekulace o tom, jaká katastrofa potkala naši Říši, budou stále barvitější, morálka upadne a bojová výkonnost poklesne."
Na okamžik se odmlčel a sjel pohledem na depeši.
"A to všechno jen kvůli vašemu hloupému, dětinskému vzrušení,"
Posel zahanbeně sklopil hlavu.
"O čem depeše hovoří?"
"Nejspíš byste si ji měl přečíst, pane."
"Znáte její obsah. Troufám si hádat, že v okamžiku, kdy opustíte mou ubikaci, vás zasypou dotazy na toto téma. Vy dáte najevo svou úzkost a odvážím se tvrdit, že jim pošeptáte, co je na tomhle cáru papíru napsáno, abyste předvedl svou důležitost, zejména abyste udělal dojem na některé samice, se kterými se chcete spářit."
"Nikdy jsem neřekl ani slovo o tom, co přepisuji," ohradil se důstojník nedůtklivě.
"Ani nemusíte mluvit; vaše tvář to prozrazuje," odvětil Thrakhath chladným hlasem. "Nyní mi to povězte."
"Sire. Zachytili jsme zhuštěný signál z planety Vukar Tag. Zaútočilo na ni devět výsadkových lodí Konfederace, doprovázených dvěma lehkými letounovými loděmi nové konstrukce."
Thrakhatha zamrazilo, ale nedával nic najevo a rysy mel nehybné.
"Pokračujte."
"Ta chátra na planetě vysadila plný úderný svaz a zničila dům předků císařovny matky. S depeší byl vyslán i holozáznam útoku a je připojen ke svodce."
Thrakhath chvíli mlčel a hleděl na posla.
"Svým vzrušeným chováním jste se zneuctil. Až ode mne odejdete, s nikým nepromluvíte ani slovo a odeberete se do

své kabiny. Myslím, že víte o oné jediné možnosti, jak můžete opět nabýt cti. Nyní odejděte."
Důstojníkovy oči se rozšířily úžasem a strachem z toho, co mu bylo právě nařízeno.
"Ale, sire..."
"Víte přece, co musíte udělat." pravil Thrakhath chladné.
"Ale, sire, moje rodina, jsem jediný syn..." a jeho hlas vyzněl do ztracena.
"Pak nezneuctěte konec svého rodokmenu tím, že byste se ponižoval." vyštěkl Thrakhath a odvrátil se, jako by důstojník už vůbec neexistoval.
Mladý bojovník se pokusil nasadit opět vyrovnaný výraz a hluboce se uklonil. Pomalu vyšel z místnosti.
Thrakhath uchopil depeši a otevřel ji. K papíru byl připojen malý holodisk a on jej vsunul do svého počítače. Obraz byl neostrý, což byl obvyklý problém zhuštěného vysílání, při němž se velký objem dat stlačoval do extrémně krátkého signálu v naději, že se tak při vysílání vyhnou odhalení.
Kameraman, snímající scénu z velké dálky, se zaměřil na dům předků. Thrakhatha bodlo u srdce, když si vzpomněl na onen dávný čas, kdy tam navštívil svou prababičku, která byla navzdory svému věku stále čilá a plná života. Vzala ho na lov do kaňonů a on tam poprvé zabil létajícího hada Urgaku. Letmo se usmál při vzpomínce na to, jak zářila pýchou nad jeho úspěchem.
Alespoň že byla v bezpečí v císařském paláci. Po vypuknutí války její syn císař trval na to, aby se odstěhovala z oblasti, ke které se mohla přiblížit fronta.
Sledoval mihotavý obraz na obrazovce. Bylo zřejmé, po čem ti zatracení pozemšťané jdou. Byl to pokus o vraždu, pokus o útok ne na válečníka, nýbrž o zbabělý útok na starou ženu. Mohli celý palác zničit ze vzduchu, ale když studoval údery nepřátelských bombardérů a stíhaček, viděl, že žádný z nich se paláci ani nepřiblížil. Ne, chtěli to udělat vlastnoručně, aby palác znesvětili a ubezpečili se, že ona je opravdu mrtvá.
Lidští výsadkáři vtrhli dovnitř. Thrakhath zastavil obraz a zvětšil si jedno z pozemních bojových vznášedel. Na jeho boku se jasně skvěly zkřížené dýky a lebka. Poslali své nejlepší. První speciální oddíl námořní pěchoty. Dobří vojáci, rovnocenný soupeř i pro Císařskou gardu. Tak oni kvůli tomuto znesvěcení poslali své nejlepší a on nyní cítil, jak se v něm vzdouvá hněv, když svou nechutně páchnoucí přítomností poskvrňovali císařský majetek. Pustil záznam dál, aby jej sotva o několik vteřin později opět zastavil. Najel vlasovým křížem na jednoho z lidí a nařídil počítači, aby mu zvětšil výřez a porovnal jej se soubory dat o lidech. O několik vteřin později na obrazovce naskočil malý obrázek a pod ním životopisné údaje získané zpravodajskou službou. Takže tam byl i nejlepší velitel divize lidských výsadkových vojsk. Rozhodně tam poslali svoji elitu a onen velitel jim velel osobně v poli. Thrakhath nechal záznam běžet dál a sledoval, jak velitel stojí s rukama v bok, a posléze se podle všeho dává do smíchu, když se vracejí první commandos s kořistí.
Velitel pak přistoupil k pobořené bráně paláce. Princ Thrakhath se s nevěřícnou hrůzou díval, jak si ten nečistý pozemšťan ulevuje na zeď budovy a jak se ostatní samci smějí a vesele ho napodobují.
"Špinavá lůza," zavrčel princ vztekle.
Vybíhali z budovy a většina z nich nesla kořist. Posvátné rodinné památky a stará umělecká díla - ti smradlaví parchanti - naložili do svých vozidel a odjeli; pak následoval záblesk světla.
Thrakhath na chvilku sklonil hlavu a srdce mu překypovalo zlostí. Ze všech sil se snažil ovládnout, neboť se ho zmocňovala touha udeřit bez rozmýšlení. Ne, musí se ovládnout. Toto bylo provedeno jako urážka, promyšlený pokus o vraždu a mstu, to už není válka.
Znovu nahlédl do depeše. Devět transportních a dvě letounové lodě. Bližší podrobnosti zpráva neuváděla. Snad modifikace typu Concordial. Ne, to by vzdušná podpora byla silnější. Menší letounové lodě. Než sestaví plán, bude potřebovat další údaje, další informace, budou se muset spojit se skrytou pozorovací základnou a získat záběr nepřátelských lodí zblízka. Ale budou muset na tento úder
odpovědět. Vukar Tag musí dobýt zpět, ale jde nejen o to jej znovu získat, nýbrž také dosíci přiměřené krvavé odplaty za toto zneuctění.
Zhluboka se nadechl, zavřel oči a obrátil se do svého nitra, aby dosáhl stavu chladně racionálního myšlení, který mu pomůže při hledání plánu.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
Složil depeši a vypnul holoobrazovku.
"Dále."
Ve dveřích se objevil jiný důstojník, rysy ztuhlé ve výraz chladné neúčasti.
"Sire."
"Co se děje?"
"Právě našli Džamuku v jeho ubikaci."
"A?"
"Prořízl si hrdlo. Je mrtev, sire."
"Já vím."
Důstojník se zatvářil zmateně a potom se mu vrátil nezúčastněný výraz.
"Obraťte loď a vyšlete celé Domovské flotile rozkaz, aby se ihned shromáždila v sektoru Udžarka. Podrobné pokyny ohledně setkání budu mít za hodinu. Také chci otevřít jištěný kanál do císařského paláce. Přeji si okamžitě mluvit se svým dědečkem."
Důstojník, který ani na chvilku nedal najevo žádný záblesk emocí, se uklonil a zavřel za sebou dveře.

kapitola pátá

"Odpočet zahájení přeskoku probíhá plně automatizovaně, zbývá deset, devět..."
Jason si ve své pracovně prohlížel holoobrazovku, na kterou se promítal pohled dopředu z přídě Tarawy. Nastal přeskok a obrazovce vteřinku trvalo, než se znovu zaostřila. Když se octli v sektoru Niven, bodlo ho u srdce. Nepotřeboval, aby mu kontrola navigačního počítače potvrdila, že je zpátky v sektoru, ve kterém nalétal stovky hodin. Minutu nato se v sektoru několik desítek kilometrů za nimi zhmotnila transportní loď námořní pěchoty Bangor a obě plavidla nasadila kurs k místu setkání.
Roj čtyř Rapieru hlídkujících u přeskokového bodu předvedl dokonalý průlet, a když stroje míjely Tarawu, přeskupily se do kosočtverečné formace a provedly výkrut.
"Jenom jedna parta pilotů umí takhle skvěle létat," ozvala se Janice, která právě přišla a usadila se Jasonovi po boku, aby sledovala představení.
Přikývl, aniž cokoliv řekl.
"Máš ponětí, co se vlastně děje?"
Jason se po ní ohlédl, byl v pokušení předstírat, že on něco ví, ale nemohl.
"Asi stejně jako ty."
"Je to krapet divné. Odvelí nás provést překvapivý vysadek. Boje ještě ani neskončily a oni ani ne dvanáct hodin od zahájení útoku stáhnou z boje nejlepší jednotku commandos, nás s nimi, a pošlou nás všechny sem, přímo k našemu hlavnímu bojovému operačnímu svazu."
"Myslíš, že o tom něco ví O'Brian?" zeptala se Janice.
"Pochybuji. Na poradě štábu se tvářil, jako když ho to všechno docela žere. Ten chlap, když ho kvůli utajení nechávají v temnotách, je nevrlý jako kentaurský medvěd. Chová se, jako by to byla urážka jeho osobní důstojnosti."
"Támhle jsou." řekl tiše Doomsday, který během spekulací svých přátel zůstával zticha, a kývl k holoobrazovce.
Jason vzdychl, když na obrazovku pohlédl. Přímo uprostřed se vznášel Vlkodav, sesterská loď dávno ztraceného Tygřího spáru a vlajková loď hlavního operačního svazu Konfederace pod velením admirála Banbridgea. Tomu však věnoval jen letmou pozornost, protože na pravoboku Vlkodava se nacházely dva jeho staré domovy - Gettysburg a Concordia. Vypadalo to, že Concordia nasbírala pár dalších šrámů, z toho nejnovějším přírůstkem bylo podle všeho ožehnutí přímo uprostřed délky lodě. Loď, pokrytá od jednoho konce k druhému jizvami, vyhlížela jako starý otlučený boxer. Už to bylo dávno, co naposledy navštívila suchý dok kvůli opravám a novému nátěru. Na spoustě míst nastavovala vesmíru holou duraocel.
"Kruci, tady je celá flotila," oznámila Janice a ukázala na CVA Trafalgar, který přelétal za zádí vlajkové lodi. Čtyři letounové lodě pak obklopovalo hejno korvet, torpédoborců, křižníku, zásobovacích lodí, minolovek a lehkých bojových fregat.
"Míč už je zaručeně ve vzduchu," řekl Doomsday tiše. "Takovýhle sraz flotily se nekonal dobrých pět roků. Bude hodně mrtvých."
"A někdo pozval k téhle veselicí i Tarawu."
"Musím jít, lidi," prohlásil Jason a oba kamarádi na něj závistivě pohlédli.
"Pozdravuj starou partu," řekl Doomsday, "a řekni jim, že navzdory všem svým proroctvím jsem pořád ještě naživu."
Jason opustil přátele a zamířil na letovou palubu.
Stroje poškozené při útoku na Vukar Tag byly stále v opravě. Spatřil Chamberlaina, který pokryt smírem pomáhal pod svým Rapierem náčelníkovi svých mechaniků. To byl duch, jakého měl u pilotů rád. Takový náčelník skupiny mechaniků věděl o stíhacích letounech první poslední, spíš než kdokoliv jiný na světě, a pomáhat pH opravám pilotům hodně pomohlo. Ostatní piloti měli volno; ti, kteří si mysleli, že už všechno znají, spali a ostatní byli buď zalezlí v letových simulátorech, anebo studovali holozáznamy fotokulometů ze svých ztečí a snažili se vykoumat, jak to příště provést lépe. Ještě na sobě budou muset hodně pracovat, nicméně on musel připustit, že se ztrátami jednoho střelce a jednoho druhého pilota a se dvěma zraněnými při podpoře velkého výsadku jsou jejich záznamy o hodně lepší než průměr, třebaže jim to rozhodně nehodlal říkat.
Kráčel po vzletové dráze a přejížděl pohledem každý letoun, jako by se snažil vycítit, zda je všechno v pořádku. Konečně dospěl k Sabru, který měl toho dne sloužit jako přepravní člun. O'Brian už čekal.
"Jdete o tři minuty později, pane."
Jason, neschopný skrýt svou rostoucí nechuť, okázale pohlédl na hodinky a omluvně kývl hlavou.
"Nemůžeme nechat admirály čekat, pane Bondarevskij."
"Po vás, pane."
O'Brian vyšplhal po žebříku do kabiny stíhacího bombardéru a usadil se na předním sedadle.
"Promiňte, pane, to je pilotní sedadlo," upozornil ho Jason klidně.
O'Brian na něj chladně pohlédl, vylezl ven a přesunul se na zadní sedadlo. Jason také vlezl dovnitř a zacvakl si postroj. Ohlédl se na O'Briana, který tápal mezi popruhy.
"Potřebujete pomoc, pane?"
O'Brian k němu vzhlédl a Jason vůči němu pocítil záblesk soucitu. Ten člověk je úplně mimo svůj obor, a to nejen v kabině tohoto letounu, ale i na můstku doprovodné letounové lodě vůbec. Díval se na O'Briana s přátelským úsměvem, jako by mu chtěl nabídnout mnohem víc než jenom radu, jak se připoutat v pilotní kabině. Krucinál, kdyby ten člověk jen na chvíli chtěl shodit fasádu, klidně přiznat své nedostatky a poučit se od hrstky bojových veteránů na lodi. On sám se to naučil ještě jako mechanik letové paluby druhé třídy na své první bojové cestě - naslouchat zkušeným lidem bez ohledu na jejich hodnost.
"Já to zvládnu sám," odvětil O'Brian úsečně.

"Pane, když tuhle část postroje připnete tímhle způsobem, tak vás to v případě katapultáže cestou ven vyhodí ze sedadla a utrhne vám to nohy."
"Myslíte snad, že to nevím?"
"Upřímně řečeno, pane," přiměl se Jason znovu k přátelskému úsměvu, "myslím, že nevíte, ale to je oukej. Na tom není nic špatného."
"Až budu potřebovat vaši radu, požádám vás o ni."
"Ať je po vašem, pane," opáčil Jason klidně a tvář mu zahořela rozpaky. Zjistil, že je mu toho člověka skutečně líto.
"Jenom ještě jedna věc, pane. Kdyby se něco pokazilo a já třikrát vykřikl vystřelit se, stačí sáhnout dolů mezi nohy, popadnout tu rukojeť tvaru D a trhnout."
O'Brian na něj zůstal hledět široce otevřenýma očima.
"To se snad nestane?"
"Samozřejmě ne, pane, ale standardní postup vyžaduje, abych vás výslovně poučil, jak to funguje."
O'Brian zůstal zticha a nervózně se dotkl zmíněné rukojeti.
"A před odletem se ujistěte, že máte plně utěsněný a natlakovaný skafandr, pane."
Aniž by čekal na odpověď, stáhl Jason čelní štít přilby dolů, prošel závěrečnou kontrolu, podíval se na řídícího letového provozu a zdvihl palce.
Protože nešlo o bojový vzlet, jenom pošťouchl připusť paliva a letoun se zvolna snesl ze vzletové rampy a protlačil se bariérovým polem výletového otvoru rychlostí sotva dvou metrů za sekundu. Letmo se dotkl výškového kormidla a vystoupal nad Tarawu. Když nabral bezpečný odstup, nedokázal odolat pokušení.
"Držte se, pane."
Srazil připusť na doraz a potom, jako by to nestačilo, nahodil i přídavné spalování.
"Krucinálfagot, Jasone!"
"Říkal jste, pane, že máme tři minuty zpoždění. Doháním čas."
Věděl, že je to kruté, ale prostě si nemohl pomoci. Strhl řídicí páku, prohnal Sabre dvěma výkruty, opsal ostrý překrut, pak stroj ostře přitáhl, novým kopaným výkrutem se srovnal s Concordií a požádal o povolení přistát. Let proběhl v necelých třech minutách, a když pojížděli na stojánku a on opět odklopil čelní štít přilby, ucítil v kabině dost nepříjemný nakyslý zápach. Vzhledem ke kapitánově důstojnosti měl za to, že bude nejlepší se neohlížet.
"Už jsme tu včas," řekl klidně, když vstal. Vylezl ze Sabru a rozhlédl se po letové palubě. Bylo to jako vrátit se domů. Po týdnech strávených na Tarawě bylo zatracené dobré octnout se zase na opravdové letové palubě, prostorné a se spoustou přistávacího, parkovacího i pracovního prostoru, kde se všechno pohybovalo v ovzduší klidné účelnosti. Přistávaly další stíhací i přepravní stroje, ze kterých plynul setrvalý proud vysokých šarží, rozhodně si vykračujících po letové palubě.
O'Brian s roztřesenými koleny slezl na palubu a podíval se na Jasona.
"To jste udělal schválně?"
"Vůbec ne, pane. Musel jsem při výletu zkontrolovat motor a řízení; pravidelný pilot letounu si stěžoval, že páka připustí a řídicí páka jdou ztuha. Ujišťuji vás, že to je v takovém případě standardní postup, pane."
"Oh."
"Myslím, že se potřebujete trochu osvěžit, pane. Umývárna je támhle u té vzdálené přepážky. Sejdeme se v brífingové místnosti."
Jason, rád, že se zbavil zapáchajícího O'Briana, se vydal na cestu, kterou znal tak dobře, že by ji dokázal absolvovat se zavázanýma očima. Všude potkával známé tváře a s každým pozdravem pocítil vřelý osten nostalgie. Před vstupem do vojska mnoho rodinného života neužil, protože se většinu času s bratrem o sebe starali sami, zatímco matka byla v práci. Nechal se zverbovat v šestnácti, když zalhal o svém věku, potom se vypracovával po hodnostním žebříčku stále výš a postoupit z mechanika letové paluby 2. třídy na velitele wingu za osm let byl rozhodně husarský kousek. Jenže téměř celou tu dobu strávil buď na Gettysburgu nebo na Concordii, a tak se nyní cítil jako kluk, který našel ve světě štěstí a teď se vrací domů.
Dospěl na hlavní palubu a došel k brífingové místnosti. Na okamžik zaváhal; jen se to tam hemžilo lampasy a on se mezi všemi těmi kapitánskými hvězdami a zlatými výložkami komodorů a kontradmirálů náhle cítil velmi nízko postavený. Zhluboka se nadechl a vrhl se po hlavě dovnitř.
"Jasone."
"Admirále Tolwyne."
Postavil se do pozoru a admirál s úsměvem mávl rukou, ať si dá pohov.
"Na tomhle brífinku jste jako jedna z šarží, tak se uvolněte, synu."
"Děkuji, pane."
"Jak se vám líbí velet?"
"Je to výzva, pane."
"Věděl jsem, že budete nejvhodnější důstojník pro tu práci. Posádka Tarawy je mladá, většinou čerstvě vyškrábnutý dorost na prvním výletu za tím šílenstvím. Myslel jsem si, že bude nejlepší, když je povede někdo mladý jako vy, a podle toho, co se mi doneslo, jsem měl pravdu. Co si myslíte o Tarawě?"
"Je to dobrá loď, pane."
Tolwyn se usmál.
"Poslechněte, synu. První velení občas bývá jako první opravdová láska. Ne takové to přechodné vzplanutí ke krásnému děvčeti, myslím první skutečnou lásku v životě. Zpočátku nedokážete pochopit, co na ní někdo jiný vidí, nemá přece ty správné tvary a kdesi cosi, ale pak vás to jednoho dne praští po hlavě a po zbytek života na ni

nezapomenete. Myslím, že jestli všechno půjde, jak má, budete jednou tohle cítit k Tarawě."
Zaváhal, jako by se nechal strhnout k tomu, že řekl příliš mnoho.
"Promluvím si s vámi později, synu. Teď přichází admirál Banbridge."
"Banbridge?"
Místností se rozlehl povel k pozoru a Jason zůstal ztuhle stát maličko překvapený pohledem na admirála Tolwyna, který stanul stejně prkenně jako ostatní.
Admirál byl starý a řídnoucí vlasy už mu dávno zbělely. Ale nesl se pevně a místností kráčel svižně a vzpřímeně. Když došel na stupínek, usmál se.
"Dobrá, lidi. Pohov a posaďte se."
Hlas měl příjemný, s náznakem amerického jižanského přízvuku, avšak naplněný určitou rozhodností.
Přešel k holoobrazovce, zdvihl malý ovladač a namířil jej na ni. Obrazovka ožila a Jason na ni překvapeně hleděl. Byl to sektor Vukar Tag.
"Pánové, tohle je Vukar Tag," spustil Banbridge. "Před třemi dny na planetu zaútočilo devět pluků námořní pěchoty, podporovaných dvěma našimi novými eskortními letounovými loděmi, a dobylo ji.
To, pánové, je úvodní tah operace Mrtvý chod."
Takže se rozjelo něco většího. Jason se rozhlédl po místnosti a spatřil Velkého Duka, vysokého velitele námořní pěchoty, a po jeho boku Světlanu a plukovníka Jima Merritta, velitele Prvního speciálního praporu námořní pěchoty.
Takže Velký Duke se vrátil s Bangorem. Jestliže opustil vyčišťovací operace na planetě, znamená to, že byl určitě spuštěn nějaký vetší plán. Jason se zase usadil, poslouchal, jak Banbridge podává krátkou zprávu o průběhu výsadku, a maličko se nadmul pýchou, když padla zmínka o vzdušné podpoře, kterou Tarawa poskytla pozemním oddílům.
Koutkem oka zahlédl, jak se na něj Tolwyn ohlíží a uznale pokyvuje hlavou.
"Nyní bych zde měl něco objasnit. Naším cílem není a nikdy nebylo planetu obsadit. Tamní přeskokový bod leží pouze na vedlejší přístupové trase do Kilrathského císařství, což je prostá jedna řada přeskokových bodů bez jakéhokoliv větvení. Postup oním směrem by přinesl zdlouhavý boj, na který prostě nemáme zdroje. Naším hlavním cílem bylo toto."
Obrátil se zpět k holoobrazovce, na níž naskočil obraz onoho starého paláce, jenž byl zničen při útoku.
"Před osmi měsíci rozvědka zjistila, že tato stavba je domem předků císařovy matky, císařovny matky Graknaly. Náš úsek kilrathské psychologie a sociologie uvedl, že taková místa jsou pokládána za posvátná a i v dobách války za nedotknutelná. V Kilrathském císařství zuřila během jeho dějin celá řada občanských válek, avšak podobná historická místa nebyla nikdy předmětem násilí. My jsme tento přístup změnili."
Znovu cvakl ovladačem směrem k obrazovce a stará budova zmizela v ohnivém záblesku.
"Nechali jsme během útoku fungovat kilrathské spojovací středisko a jsme si jistí, že stejný obraz císařovnina domova mizejícího v plamenech viděl i sám císař.
Věděli jsme, že císařovna se nachází v císařském paláci na domovském světě Kilrahu, ale Kilrathové nevěděli, že my to víme. Mohou předpokládat jen tolik, že jsme tam vpadli, abychom zničili ono posvátné místo a snad i zajali nebo zabili císařovnu."
Na chvilku se odmlčel.
"Není snad třeba zdůrazňovat, že císař je momentálně notně nakrknutý."
"Z jeho paláce taky uděláme chudinskou čtvrt, než s nimi skoncujeme," zavrčel zezadu jakýsi kontradmirál a jeho poznámka vyvolala nadšený ohlas.
Banbridge se usmál a přikývl.
"Naše akce způsobila císařské rodině obrovskou ztrátu prestiže a nepochybně ťala do živého. Je to neslýchaná potupa. Naši psychologové mě a můj štáb ujistili, že jediná možná odpověď bude úder celé Domovské flotily, drtivá ukázka síly s cílem znovu dobýt planetu a pobít všechny pozemšťany, kteří se opovážili na planetu vstoupit. Už jsme vysledovali standardní průběh událostí, při kterém jedinou možnou reakcí na významnou urážku je drtivá odveta: zachovat se jinak znamená dávat najevo nedostatek síly a rozhodnosti.
Dálkový průzkum vesmíru už odhalil trojnásobný nárůst podprostorového vysílání na kanálech jejich loďstva. Pánové, kilrathská flotila se dává do do pohybu a přiletí přímo sem."
Odmlčel se a ukázal opět na holoobrazovku. "Přímo k Vukar Tagu."
Mírně se usmál.
"A my tam budeme, abychom se jim postavili s celým operačním svazem."
Ozvalo se nervózní šoupání křesel a tichý šepot.
"Toto tažení jsme plánovali půl roku a dávali jsme přitom pečlivý pozor, aby každý kousek byl na svém místě. Na tomto shromaždišti jsme soustředili největší operační svaz za téměř deset let, čtyři těžké letounové lodě a více než sedmdesát dalších lodí. Rozmístíme se jeden přeskokový bod před Vukar Tagem. Spousta automatických bezpilotních sond a několik korvet už míří k sektoru Enigma, aby vytvořily mohutnou síť falešného vysílání, která má v Kilrathech vyvolat dojem, že naše flotila je týdny letu vzdálená od Vukaru. Udeří vším, co mají. Tam dole budou naše pluky námořní pěchoty, dobře zakopané. Pošleme jim tam spoustu zásobovacích lodí s těžkou pozemní výbrojí, a ženijní prapor, který jim pomůže se stavbou opevnění, abychom vzbudili dojem, že máme v plánu tam zůstat a proměnit planetu ve významnou základnu. Chceme, aby si Kilrathové mysleli, že tam chceme zůstat a že protiúder musí přijít co nejdříve.
Úkolem námořní pěchoty nyní jednoduše je vydržet soustředěný smrtonosný útok nejlepších lodí a vojáků, které proti nim císařství může vrhnout."
"Jen ať si ti parchanti přijdou," ozval se úsečně velitel námořní pěchoty. "Nakopeme je, sakra, do zadku i bez vaší flotily. Za patnáct dní budeme zakopaní tak hluboko, že budou potřebovat deset legií Císařské gardy, aby nám do

opevnění vůbec udělali zub."
"Věřte mi, že přijdou, Duku," řekl Banbridge, "ale o bojování se podělíte i s námi modrokabátníky. Chceme dostat jednou ranou i jejich flotilu. Jakmile Kilrathové vypraví svůj výsadek, kterého, jak očekáváme, se zúčastní značná část jejích císařských legií, celý náš operační svaz vpadne plnou parou do sektoru a napadne nepřítele zblízka s cílem zničit ho. Úspěch útoku bude záviset na momentu překvapení. Jestli všechno půjde dobře, nachytáme je se stíhačkami a bombardéry vystrojenými a vyslanými k útoku proti pozemním cílům a s pozorností zaměřenou na planetu.
Pánové, očekávám, že kilrathskou Domovskou flotilu rozneseme na kopytech, zničíme jejich letounové lodě a rozstříláme jejich výsadkové legie lapené v transportních lodích nebo výsadkových člunech."
Skončil a rozhlédl se po místnosti.
Jason se opřel, ohromený opovážlivostí toho plánu. Konfederace se držela jen tak tak, ztráty za poslední rok narostly do úděsné výše a Banbridge tu najednou mluví o vsazení většiny zbývající flotily na jediný hod kostkou, ve kterém jde o všechno.
"Kolik letounových lodí budeme mít proti sobě?" zeptal se jeden kontradmirál, velitel Trafalgaru.
"Rozvědka to odhaduje na osm, možná až na deset."
"A sakra," zašeptal jakýsi hlas vzadu v místnosti.
Jason se přikrčil, žaludek sevřený. V takovém boji je Tarawa odepsaná. Mlčky poslouchal a cítil, že ačkoliv shromáždění důstojníci jeví pro akci nadšení, v duchu pochybují, že ji někdo z nich přežije. Byl to zoufalý výstřel naslepo, ale tak už se válka vyvíjela, že zoufalých výstřelů naslepo bylo zapotřebí.
Na konci hodinového brífingu Banbridge požádal o poslední otázky. V místnosti bylo ticho.
"Nuže dobrá, pánové. Rozejdeme se na dílčí brífingy podle tříd lodí. Tento útok musí jít jako hodinky; jedno uklouznutí a usmažíme se všichni. Flotila bude na místě připravená k akci přesně za šest dní a osm hodin standardního času. Máme před sebou hodně práce. Hodně štěstí a dobrý lov."
Sestoupil ze stupínku a všichni se postavili do pozoru. Jason se rozhlížel kolem sebe a nebyl si úplně jistý, kam má jít teď. Kapitáni lodí mířili do jednotlivých příslušných brífingových místností, jenže žádní jiní velitelé wingu nebyli přítomni. Jason znenadání zjistil, že se diví, proč sem byl vlastně vůbec pozván.
"Komandér-poručík Bondarevskij?"
Jason se obrátil a zjistil, že před ním stojí přitažlivá mladá štábní důstojnice.
"Ano."
"Jsem ze štábu admirála Banbridge. Šel byste laskavě se mnou?"
"Co to má všechno znamenat, podporučíku?"
"Pane," její hlas byl nyní vážnost sama, "prostě pojďte, prosím, se mnou."
Jason udělal, jak mu bylo řečeno, následoval podporučíka a snažil se nevšímat si dost provokativního způsobu, jakým se při chůzi vlnila. Náhle měl pocit, že i jeho samého někdo pozoruje. Ohlédl se přes rameno a zjistil, že za ním jde Světlana.
Sakra, určitě si všimla, jak jsem si toho podporučíka prohlížel, projelo mu hlavou a cítil, jak se červená studem.
Propletli se lodními chodbami a vešli do úseku hlídaného oddílem námořní pěchoty. Podporučík zastavila u dveří, do kterých blokoval vstup štíhlý svalnatý námořní pěšák v celotělovém pancíři a ozbrojený laserovou puškou. Ukázala identifikační kartu.
"Identifikujte se, pane," vyzval pěšák Jasona pevným a přímočarým hlasem. Jason mu podal svou kartu. Voják porovnal údaje s tištěným seznamem, pak ji zdvihl, upřeně si prohlédl podobenku, přejel pohledem na Jasona a několik vteřin studoval jeho rysy.
"Dívčí jméno vaší matky, pane?"
"Houstonová."
Námořní pěšák znovu nahlédl do seznamu a ustoupil ode dveří.
"Vejděte, pane."
Jason převzal kartu zpět. Dveře se otevřely a zase se za ním s kovovým třeskem zabouchly. Zhluboka se nadechl. V místnosti, což byla holá komora bez jakéhokoliv nátěru, seděli Banbridge a Tolwyn. Všiml si, že na stěně je připevněn zkreslovač hlasu, zařízení, které zachytí každé slovo pronesené v místnosti a vyšle chvění s přesně opačným průběhem fáze a amplitudy, než měl původní zvuk. Kdyby se někdo pokoušel z vedlejší místnosti odposlouchávat pomocí laserového detektoru vibrací, dostal by naprosto rovnou čáru. Tady muselo jít o něco významného, když se podnikala taková krajní opatření.
Dveře se opět hlučně otevřely a vešla Světlana. Po ní přišli ještě dva velitelé lodí. Na jednoho z nich se Jason usmál, protože si ho pamatoval jako velitele torpédoborce, který ho před několika roky zachraňoval, když se musel katapultovat. Velitel, který Jasona také poznal, se usmál v odpověď.
"Blahopřeji k povýšení. Medvěde."
"Děkuji, pane. Kdybyste neriskoval krk, abyste mě vylovil, už bych tu nebyl."
"Vy toho mládence znáte, Griersone?" otázal se Tolwyn.
"Řekněme, že jsme si spolu užívali trochu legrace na opačných koncích tažného paprsku, zatímco jsme měli za ocasem pár kilrathských torpédoorců,"
Do místnosti vstoupil velitel speciálního praporu a nakonec i O'Brian. Ten se nervózně rozhlížel.
"Pánové," oslovil je Banbridge bezbarvým hlasem. "Vzhledem ke zřejmosti podniknutých bezpečnostních opatření vám snad nemusím říkat, že tato naše malá porada podléhá utajení stupně A. Jakékoliv porušení tohoto utajení bude pokládáno za hrdelní zločin podle válečného práva. Rozumíme si?"
Jason postřehl, že O'Brianova tvář, už tak bledá, zbělela ještě víc.

"Slyšeli jste brífing a než budeme pokračovat, chci slyšet, co si o tom plánu myslíte."
V místnosti bylo ticho. Jason se rozhlédl, a třebaže si uvědomoval, že opatrnost je pro nižší důstojníky základním předpokladem přežití, rozhodl se promluvit.
"Odvážný tah, admirále."
Banbridge se usmál.
"Děkuji, komandére."
"Ale upřímně řečeno, pane, myslím si, že vám nakopou zadek."
Banbridge se na Jasona upřeně podíval a v tváři mu to kratičce zaškubalo. Tolwyn se začal usmívat a trochu se odvrátil, aby Banbridge jeho reakci neviděl.
"Chováte se nevhodně, pane," zavrčel O'Brian. "Admirále, chtěl bych se omluvit..."
"Jen pokračujte," řekl Banbridge a zarazil O'Briana. "Bondarevskij, že ano?"
"Pane, říkal jste, že v kilrathské Domovské flotile, která přiletí k Vukar Tagu, bude osm až deset letounových lodí. A nebudou tam druhořadí letci, posbíraní, jak to přijde, z domobrany, pořádně nevycvičení a s pozlacenými pancíři. Budou to jejich elitní síly. K Domovské flotile se v Kilrathském císařství dostávají jen veteráni a služba v ní je pokládána za čest, protože jsou na očích samotnému císaři. Ke kilrathské tradici patří také držet si ty nejlepší v záloze, aby chránili císařský trůn před nepřáteli nejen zvenčí, ale také z vlastních řad. Je to základní součást jejich politického systému. Když nemáte nejlepší letce schované v kapse u vesty, může je mít v kapse některý z vašich potenciálních konkurentů."
"Chcete říci, že naši piloti jim nejsou vyrovnanými soupeři?"
"Na to může admirál Tolwyn odpovědět lépe než já, pane. Concordia se s Císařskou gardou střetla, nakopala jí zadek a já jsem přitom také odvedl kus práce. Jenže, pane, tady mluvíte o jejich převaze v poměru dva a půl ku jedné. Jestli ochromí jedinou naši letounovou loď, poměr okamžitě vyskočí na víc než tři ku jedné. My můžeme sejmout pět jejich lodí a oni pořád budou mít převahu."
Na okamžik zaváhal.
"Nevím, jak vypadá naše výroba, ale nikdy jsem nevěřil všem těm slibům, které pořád slyšíme, kolik nových lodí prý dostaneme. Pokud já vím, pane, už jednoduše žádné zálohy nemáme. Za poslední rok jsme ztratili polovinu těžkých letounových lodí. Když ztratíme při jediné akci ještě čtyři, budeme mít chlupáče přímo před branami Země."
"Nejlepší obranou je podařený útok," podotkl Banbridge klidně.
"Souhlasím, pane. Proto říkám, že to je odvážný tah, ale chtěl jste slyšet názor a já mám za to, že jsem vám jej právě sdělil."
Banbridge se na Jasona upřeně díval a Jason začal uvažovat, jestli právě nespláchl svou kariéru do záchodu a jestli nebude sloužit na pohraniční hlídkové základně v nejzapadlejším konci Konfederace, dokud mu nevypadají zuby i vlasy.
O'Brian se po Jasonovi ohlédl se špatně utajovaným vztekem.
"Pane Bondarevskij," ozval se konečně Banbridge, "před čtyřmi týdny jsem se zúčastnil série počítačových holosimulací bitvy, kterou plánujeme u Vukar Tagu, v plném rozsahu. Ta simulace potvrdila přesně to, co jste právě říkal. Když Kilrathové dorazí s deseti letounovými loděmi, my při prvním úderu zničíme s největší pravděpodobností tři, možná dokonce až pět. Ale i potom jim pět zůstane, přičemž polovina našich úderných stíhaček a bombardérů už bude vyřazena z boje kvůli poškození nebo odepsání."
Jason cítil, jak ho při výrazu, "odepsáni" mrazí. Znamenal totiž, že nejeden z jeho přátel se bude vznášet ve vesmíru roztrhaný na nepatrné kousíčky zmrzlého ožehlého masa.
"Po našem prvním úderu se přeskupí, budou naše letounové lodě pronásledovat a pravděpodobně je zničí. Možná přitom ztratí ještě dvě, tři lodě, pokud se rozhodneme omezit obranný boj a vyslat proti nim přímo druhý ofenzivní úder. Přehrávali jsme tu simulaci ze všech možných úhlů a vycházelo to pořád nastejno.
Upřímně a chladnokrevně řečeno, by takový handl za tu oběť stál, kdybychom je předčili ve stavbě velkých lodí a v počtu vycvičených pilotů, jenže je nepředčíme. Sotva se držíme. Máte pravdu; pokud ztratíme ještě čtyři těžké letounové lodě, je válka prohraná."
Banbridge vzdychl a opřel se v křesle. Jason se ho chtěl zeptat, proč se do toho útoku tedy přesto pouští, avšak věděl, že odpovědi se dočká i tak a že už toho řekl příliš mnoho.
"Z té simulace vyplynul plán. Musíme někam odlákat tři, a ještě lépe čtyři nepřátelské letounové lodě. Když budeme stát proti šesti nebo sedmi místo devíti nebo deseti, můžeme je právě tak zrovna vymydlit. Musíme je ale přimět rozdělit flotilu."
Jason se rozhlédl po místnosti.
"Hádám, že to bude na nás," pravil kapitán Grierson klidně.
Admirál přikývl.
"Od této chvíle Tarawa a doprovodné lodě Intrepid a Kagimaša tvoří úderný svaz Valkýra. První prapor námořní pěchoty je tímto převelen na palubu Tarawy spolu s deseti výsadkovými čluny. Kapitáne O'Briane, tímto jste jmenován úřadujícím komodorem tohoto úderného svazu."
O'Brian se viditelné nafoukl a začal se usmívat.
"A váš úkol je tento, pánové."
Banbridge sáhl do aktovky, vylovil malý přenosný počítač a holoprojektor a otevřel jej. Nad stolem uprostřed místnosti se mžikem objevil třírozměrný obraz vesmírného sektoru.
"Svatá matko," zašeptal Jason a Banbridge se usmál.
"Vaším úkolem je zamířit přímo do srdce Kilrathského císařství a podniknout útok na jejich domovskou soustavu."

O'Brianovy rysy okamžitě splaskly a oči mu naplnil výraz blízký panice. Jason na něho pohlédl a čekal, že se ten člověk každou chvíli zhroutí, O'Brian sklonil hlavu.
"Jestli vůbec něco rozdělí Domovskou flotilu, bude to tato akce. Objevili jsme přístupovou trasu do Říše, která vede po zapadlých obchodních cestách s využitím jednoho nedávno objeveného přeskokového bodu, který vás jediným skokem přenese přes tucet sektorů. Z něj se dostanete do spodní části Říše téměř pět set parseků odsud a na pouhé čtyři přeskoky k jejich domovskému světu Kilrahu. Pak zamíříte přímo vzhůru a budete spoléhat na rychlost a nenápadnost. Klíčovým momentem ovšem je, abyste dali Kilrathům vědět, že se blížíte."
"Dát vědět, že se blížíme?" otázal se O'Brian stěží ovládaným šepotem.
"Přesně tak, to je jádro našeho plánu. Očekáváme, že ve chvíli, kdy provedete ten dlouhý přeskok, bude kilrathské Domovská flotila na půli cesty k Vukar Tagu, a pak najednou vy spustíte poplach u zadních dveří. Tím se octnou mezi dvěma žernovy. Nebudou vědět o pasti nachystané u Vukar Tagu, ale budou vědět o vás. Očekáváme, že jejich týlová obrana zůstane kvůli té ofenzívě obrovsky oslabená. Když vás budou ignorovat, dostane domovská planeta pořádně na frak. Když přeruší útok a budou uhánět zpátky domů, ztratí čest, protože Vukar okamžitě nedobyli nazpátek."
"A tak vyčlení několik letounových lodí, aby se vrátily a postaraly o nás. zatímco zbytek flotily bude mstít čest císařovny matky," ozvala se Světlana tiše.
"Přesně tak,'" přisvědčil Banbridge a tvářil se zachmuřeně, jako by bitva už začala. "Vpochodují do pasti s oslabenou flotilou a my ji rozmašírujeme na kousky. Jestli to vyjde, můžeme dokonce spustit politickou krizi, která může smést samotného císaře, ale přinejmenším je připravíme o půl tuctu nejlepších velkých lodí"
"Je to ohromný plán," řekl Grierson, "ale na rovinu řečeno, pane, co my? Chci říci, že jsem docela počítal s tím, že uvidím vítěznou přehlídku a budu vykládat vnoučatům, jak jsem pomáhal vyhrát kilrathskou vojnu."
Banbridge přikývl a ohlédl se po Tolwynovi, jako by čekal, že se ozve. Tolwyn mlčel a Jason měl pocit, že mezi těmi dvěma to v něčem úplně neklape.
"Jste odkázáni sami na sebe," řekl Banbridge tiše. "Očekávám, že váš operační svaz dosáhne domovské soustavy Kilrathu. Způsobte co největší škody, třebaže bych měl dodat, že z politických důvodů je císařské sídlo zatím zapovězeným cílem. Máme informace, že na vnějším měsíci Kilrahu se nachází velká vojenská výrobní základna a loděnice, a já vám ji navrhuji jako hlavní cíl. Mohli bychom z propagandistických důvodů bombardovat jejich hlavní město, ale já chci hmatatelné výsledky, které pomohou nám tady na frontě."
"Kruci, já jsem chtěl vidět, jak se císař smaží," vyhrkl Jason naštvaně. "Když už budeme tak blízko, tak proč nejít po hlavním chlupáčovi a nevyřídit ho?"
"Snažíme se podnítit občanskou válku, ne svatou válku odplaty, takže císaře bezpodmínečně vynecháte. Kdybychom ho trefili, celá Říše zapomene na spory, sjednotí se pod princem Thrakhathem a bude bojovat jako šílená," prohlásil Banbridge chladně.
"Druhý měsíc domovské planety není nic jiného než jedna obrovská vojenská základna a středisko stavby letounových lodí; to je ideální cíl, který stojí za to napadnout, a já bych jej doporučoval, ale náš průzkum přinesl jen zběžné údaje, takže to není výslovný rozkaz.
Zůstanete v oblasti, dokud se na vás nesesype kilrathská flotila. Očekáváme, že až k tomu dojde, budeme u Vukar Tagu už bojovat. Vytipovali jsme několik únikových a úhybných tras, takže odtamtud fofrem vypadnete."
Jason chtěl poznamenat milión věcí, ale věděl, že to nemá smysl. Hleděl na mapu a sledoval trasy příletu a navrhovaného ústupu. Stejně dobře věděl, že se nikdy nevrati. Tarawa není těžká letounová loď a jednoduše nemá údernou sílu na to, aby si probila cestu zpátky.
Je to loď navržená jako postradatelná.
Banbridge se pevným pohledem rozhlédl po místnosti, jako by chtěl ještě něco říci, ale nemohl.
"Přesně za devadesát minut se na vašich lodích ohlásí tým lidí z tajné služby, aby do navigačních počítačů uložili letový plán spolu s našimi nejnovějšími údaji o polohách přeskokových bodů a tras uvnitř Kilrathské říše. Jedná se o přísně tajné informace a tohle bude poprvé, kdy Kilrathové zjistí, že toho tolik víme. Při průzkumu Vukar Tagu a obrany v kilrathském týlu zahynula řada skvělých lidí. Tímhle náletem prozrazujeme spoustu přísně tajných informací, pánové, takže očekávám, že se přičiníte, aby to bylo k něčemu dobré. Vaše navigační stanoviště budou střežena až do odletu, který je naplánován přesně za sedm a půl hodiny od tohoto okamžiku. Vaše posádky se nesmějí dozvědět plnou pravdu o povaze této akce, dokud nebudete v kilrathském prostoru a neodhalíte svou přítomnost.
Plukovníku Merritte, komandér-poručíku Bondarevskij a kapitáne Ivanovová, vám speciální tým podá přehled o možných lokalitách pro výsadek a o pozemních cílech, založený na tom málu údajů, které nashromáždila rozvědka, a před odletem po vás třech budu chtít hrubý plán útoku."
Jason si uvědomil, že pokud zahynou, nepřijde zpátky žádná informace o tom, čeho docílili. Banbridge chtěl plán útoku před odletem, aby později mohl být proveden hrubý odhad toho, co se stalo, jestliže se jim podaří proniknout až k cíli.
"Plukovníku Merritte, vy přemístíte svůj prapor na palubu Tarawy. Z transportní lodi 12. pluku námořní pěchoty Wiesbaden přiletí nové výsadkové čluny, plně naložené bojovými zásobami. Tyto čluny naloží váš prapor, přepraví jej na Tarawu a vaši lidé budou cestovat touto lodí."
"Pane, naše letová paluba je už teď přecpaná k prasknutí," namítl Jason.
"Tak bude ještě přecpanější," opáčil Banbridge.
Jason střelil pohledem po O'Brianovi. jako by od něho čekal podporu, ale kapitán byl stále v šoku a seděl mlčky se založenýma rukama.
Banbridge se naposledy rozhlédl po místnosti.
"Hodně štěstí, sbohem a dobrý lov," řekl náhle chraplavým hlasem. Vstal, odešel a Tolwyn ho následoval.
"Těch šest set jelo do údolí smrti," zašeptal Merritt.

"No, asi bych si měl zkontrolovat životní pojistku a zjistit, jestli mám ještě čas ji zdvojnásobit," vzdychl Grierson, vstal a vyšel ven.
Jason se ohlédl po Světlaně, která seděla nehybně opřená a nutila se do chabého úsměvu. Její velitel vstal a ona vyšla ven za ním spolu s veliteli obou doprovodných lodí.
"Všichni zemřeme," zašeptal O'Brian a vzhlédl k Jasonovi.
"Pane, musíte se sebrat."
"Všichni zemřeme."
"Já vím, pane. Jsme v bryndě, ale, proboha, musíte nás vést."
O'Brian seděl beze slova.
"Jestli vám mohu jakkoliv pomoci, pane, udělám to."
O'Brian k němu zdvihl pohled.
"Věděl jsem to celou tu dobu. Máte zálusk na moje místo, ale ať se propadnu, jestli je někdy dostanete."
Jason s leknutím ustoupil, když se O'Brian zvedl.
"Oni mají ještě další plán, říkám vám to. Znám ty správné lidi. Někoho pošlou, aby nás z toho vytáhl; jenom nám to kvůli utajení nemohou říci. Nenechali by mě tam umřít."
Usmál se.
"Ano, tak to bude a my se všichni vrátíme jako hrdinové. Tak je to."
Vyšel z místnosti.
Jason, který si nebyl jistý, jestli jím víc otřásl O'Brian nebo brífing, ho zvolna následoval. "Medvěde."
Jason se ohlédl po hlase a spatřil v zatáčce chodby Tolwyna, který mu kynul, aby šel za ním.
Jason kráčel chodbou a následoval admirála do malého salónu. Admirál za nimi zavřel dveře.
"Posaďte se, synu."
"Musím dopravit kapitána zpátky na loď."
"To počká."
Tolwyn přistoupil ke skříňce u stěny, vytáhl malou láhev a nalil si. Podíval se na Jasona.
"Promiňte, rošťáku, že budete muset letět."
"To je v pořádku, pane. Zase se vzpamatuji, jen co budu zpátky na Tarawě."
"Dostal jsem vás, Hvězdnou zář a Doomsdaye do pěkné šlamastyky." řekl Tolwyn tiše. "Neměl jsem ponětí, do čeho má Tarawa jít, když mě požádali, abych vybral své nejlepší lidi. Myslel jsem, že vám prokazuji službu."
"To je v pořádku, pane," opakoval Jason klidně.
"Ne, sakra, to není v pořádku," vyštěkl Tolwyn. "Vojsko žije a umírá svými přísahami a sliby. Zavázal jste se sloužit a poslouchat. V některých zemích a v některých válkách tím vzájemná dohoda končí. Když vy, bojovníci, jste nezvěstní nebo zajatí a banda všivých politiků uzná za vhodné obrátit se k vám zády a zapomenout na vás, prosím, budiž. Jenže země, která tohle provede svým vojákům, není o nic lepší než kurva a její vůdce patří svrhnout a zastřelit."
"Být vámi, neříkal bych tohle veřejně, admirále."
Tolwyn se usmál. "Ale myslet si to stále mohu. Systém, který stojí za to, aby se za něj bojovalo, chápe ten závazek oboustranné. Vy bojujete za nás, ale my, u Boha, obětujeme všechno, abychom vás dostali zpátky. Když vy jste ochotní riskovat život, abyste nás chránili, pak my jsme ochotní riskovat své majetky, své kariéry a všechno, abychom vás přivedli zpět. Nikoho nikdy neopustíme. Země, která opouští své vojáky a nedělá nic pro jejich záchranu, nestojí ani za psí štěk."
Jason byl zticha a znovu si uvědomoval, proč by neváhal pro tohoto člověka položit život.
"Mám z toho ošklivý pocit, Jasone. Konfederace je zoufale na dně. Před rokem už to vypadalo, že začínáme mít konečně trochu navrch, ale víte stejně dobře jako já, že poslední rok byl katastrofální. Jestli situaci neotočíme, a to zatraceně rychle, Kilrathové si budou diktovat podmínky mírové smlouvy ve vypálených ruinách hlavního štábu Konfederace na Zemi. Právě proto Banbridge rozhodl, že vás obětuje. Proto byla postavena Tarawa a ostatní lodě jako ona."
"Já to chápu," řekl Jason tiše.
"Kdybyste byli všichni dobrovolníci, možná bych se s tím dokázal vypořádat. Jenže vy nejste. Sice jsem tenhle způsob navrhoval, jenže tajná služba Loďstva prohlásila, že hledat skoro patnáct set dobrovolníků by znamenalo vyložené avízo, že se něco chystá, a kromě toho prostě nebyl čas."
"A tak nás vybrali."
"Tak vás vybrali."
Jason nevěděl, co by měl ještě říci.
"Synu, já vás v tom nenechám. Udělám, co budu moci, abych vás odtamtud dostal, a to je slib."
Jason ucítil, jak ho pálí oči. Nikdy svého otce doopravdy neznal, ale představoval si, že byl nejspíš uhněten ze stejného těsta jako onen muž, který nyní stál před ním.
Jason kývnutím poděkoval.
"Mohu vás požádat o jednu laskavost?" ozval se Tolwyn.
"O kolik chcete."
"Povězte mi o Kevinovi."
Jason vzdychl a zahleděl se na admirála. Nemohl říci nic jiného než pravdu, a tak pověděl admirálovi o jeho aroganci, o povzneseném vystupování, o ztrátě Sabru a o tom, jak Kevinovi zarazil létání až do dalšího rozhodnutí.
Tolwyn zrudl.
"O'Brian mě odchytil na chodbě a řekl mi o tom, ale jeho verze je úplně jiná," řekl tiše. "Tvrdí, že se po něm vozíte."

"Vozím se po něm, protože si myslím, že má všechny předpoklady stát se prvotřídním pilotem. Dostane křídla zpátky a bude odvádět skvělou práci, jakmile ze sebe dostane ten rozmazlený vzdor."
Tolwyn se usmál.
"To moje švagrová," řekl a zavrtěl hlavou. "Celá blázen do rodinného jména a bohatství. Chce, aby kluk udělal snadnou, hladkou kariéru nějakého adjutanta někde v bezpečném závětří, kde to dotáhne na admirála politickou cestou. Bože, jak my jsme se o toho kluka hádali."
Tolwyn na chvíli odvrátil pohled.
"Povězte mi o O'Brianovi."
"Pane?"
"A chci, abyste mluvil na rovinu, ne abyste kryl nadřízenému zadek."
"Myslím, že to nedokáže překousnout, pane. Sesype se, ještě než s tím budeme hotoví. Ten brífing ho k smrti vyděsil."
"Přesně jak jsem si myslel. Jenže je to mazánek někoho doma na velitelství, kdo se postaral, aby jeho hodnocení vypadalo, jako by bylo psané čtrnáctikarátovým zlatem. Také má nejednoho nepřítele, a myslím si, že právě proto ho šoupli na Tarawu. Došlo jim, že je beztak po vás, jakmile ten tanec začne, tak proč plýtvat dobrými důstojníky."
"Nemůžete ho nechat přeložit jinam?"
"Už je pozdě. Řekl jsem Banbridgeovi, co si o tom myslím, ale on měl před očima jenom ta hodnocení a chtěl, aby zůstal. I když se mi ani nechce myslet na to, do čeho jsem vás namočil, současně jsem rád, že na té lodi jste vy, abyste věci trochu vyvážil. Strašně nerad vás tlačím do takového postavení, synu, ale kdyby se O'Brian měl sesypat, víte, co musíte udělat a já budu stát ve všem za vámi."
Jason přikývl.
"Mohu pro vás něco udělat, synu?"
Jason zavrtěl hlavou. Mimo loďstvo vlastně neměl žádný opravdový život. Jediná žena, o kterou se kdy doopravdy zajímal, letí s ním. Jeho matka? Alespoň že jí vyplatí pojistku. Kruci, přece dala všechno, manžela, jednoho syna a teď druhého. Spousta peněz od vděčného národa, tři modré hvězdy zavěšené v okně a samota. Dokázal si představit dopis, který Tolwyn pošle a který bude založen k předchozím dvěma. Ne, teď nemůže admirál udělat nic.
Uvědomil si, že Tolwyn je na tom svým způsobem stejně jako on. Manželka a děti mu zahynuly brzy po vypuknutí války. Nezbylo mu nic než loďstvo a jeden rozmazlený synovec. Zaváhal, a pak se rozhodl, že tu nabídku přece jen vysloví.
"Pane, jak víte, uzemnil jsem Kevina. Jestli chcete, mohu ho nechat odvelet z Tarawy k přezkoušení a disciplinárnímu řízení. Vyjde z toho s čistým štítem - drtivá většina pilotů občas provede nějaký takový kousek. To my budeme pryč a vy ho můžete přeložit na Vlkodava. Zařaďte ho do Hobbesovy jednotky, ten Kilrath je sakra dobrý velitel."
Tolwyn potemněl a Jason ihned věděl, že udělal chybu.
"Musel bych se na místě propadnout, kdybych se měl snižovat k nějaké protekci," zavrčel admirál. "Ten kluk je přidělený na Tarawu a tam také zůstane. Tolwynové neutíkají z boje. Raději ho ztratím, než bych měl žít s vědomím, že se musím stydět za sebe i za něj."
Jason pocítil vřelý příval hrdosti na svého velitele a postavil se zpříma.
"Bylo mi vždycky ctí pod vámi sloužit, pane," řekl tiše.
Tolwyn přikývl a podal mu ruku.
"Hodně štěstí, synu, a dobrý lov."

kapitola šestá

Jason se na chvilku odmlčel a čekal. Cítil chvění, a ani se neobtěžoval pohledem na měnící se hvězdné pole na druhé straně výletového otvoru. Za několik vteřin navigační počítač lodi ohlásil úspěšný přeskok a zahájil odpočet do dalšího přeskoku, který měl proběhnout za jedenáct hodin a něco.
Takže už jsou na cestě tam.
Obrátil se zpět.
"Ne, tohle nejde. Potřebuju volnou vzletovou plochu a pojížděcí dráhu pro svoje letouny. Buď se ty výsadkové čluny přesunou, nebo je nechám z fleku hodit přes palubu!"
"Poslechněte, mladíku," zavrčel Merritt a přistoupil k Jasonovi blíž. "Tyhle čluny mám pod palcem já, a jestli je nebudu mít, nebudu se mít čím vylodit. Takže vám říkám, že jestli na ně jen sáhnete, nakopu vám zadek odsud až na Zem a zase zpátky."
"Vy jeden mizernej bigoši," zavrčel Jason. "Když vám nebudou krýt zadek stíhačky, tahle loď shoří dřív, než ho vůbec procpete výletovou dírou."
Uvědomil si, že celá paluba ztichla. Pod křídly Sabrů a v každém volném koutě byly nastěhovány stovky námořních pěšáků. Napětí už bylo velké a nejspíš by s radostí přivítali, kdyby jim nudu zpestřila ruční výměna názorů, ke které se už schylovalo.
Paluba byla přecpaná víc, než si kdy dokázal představit. Každý výsadkový člun, který se velikostí blížil Broadswordu, dokázal pojmout sto lidí, dvě lehká bojová vozidla M-77, pestrou sbírku zbraní střední ráže a na podvozku měl podvěšenou baterii protizemních střel. Už jen z toho Jasonovi naskakovala husí kůže. Deset výsadkových člunů, každý z nich naložený tolika střelami, že by dokázaly roztrhat na kousky celou Tarawu, spočívalo zcela nezabezpečeně na palubě. S výjimkou letounů připravovaných ke vzletu, byla veškerá výzbroj na Tarawě uložena ve výbuchuvzdorných skladištích pod letovou palubou, odkud se vyjímala a zakládala do strojů těsně před vzletem. Při konstrukci této

letounové lodě však nikdo nepředvídal, že ponese deset výsadkových člunů námořní pěchoty navíc. Na lodi jednoduše nebylo jiné místo, kam přebytečnou výzbroj uložit. Nezbylo, než nechat ji na závěsnících člunů. Jason měl pocit, že je to stejné, jako by dal Maniakovi bombu se zapáleným doutnákem a poslal ho něco vyhodit do povětří - dříve nebo později by skutečně něco do povětří vyletělo.
Kdyby onen Sabre ztracený při výcviku havaroval na palubě nyní, naboural by přímo do několika výsadkových člunů - a Tarawa by prostě zmizela.
"Pánové?"
Sparksová se spěšně vmísila mezi ty dva.
"Co, sakra, zase je, Sparksová?"
"Dostala jsem nápad. Podívejte se přímo nad sebe."
"Krucinál, Sparksová, teď ne."
"Podívejte se nahoru, pane. Vidíte ty háky na stropě? Když loď přestavovali z transportní na letounovou, nechali je tam. Můžeme tam nahoru pověsit osm výsadkových člunů a pod nimi zůstane ještě dost místa na pojíždění. A když ostatní letouny trochu setřepeme, vmáčkneme mezi ně zbylé dva výsadkové čluny a ještě nám místo zbude."
"Víte, sakra, o čem mluvíte?" vyštěkl Merritt. "Každý z těch člunů váží prázdný skoro sto tun."
"To vím, pane. Myslela jsem ale, že bychom uvnitř každého mohli nastavit nulovou gravitaci, zvednout je tak nahoru a budou tam viset bez váhy. Jak si, kruci, myslíte, že to dělají na nákladních lodích?"
"To mě podržte," vzdychl Jason.
Pohlédl na Merritta, který se souhlasně zazubil.
"Proveďte, Sparksová," řekl Jason a vydal se pryč, rád, že zůstal tělesně netknutý.
"Komandére."
Jason se ohlédl a Merritt k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno.
"Co takhle zajít na skleničku?"
"Možná později, plukovníku." opáčil Jason chladně.
"Podívejte, komandére, promiňte. Jsem zvyklý, aby bylo po mém. Hádám, že to je součást profese námořního pěšáka. Vím, že jste se snažil zařídit věci co nejlíp, jen jsem chtěl vidět, jak to provedete."
"Zkoušel jste mě, co?" odsekl Jason.
Merritt se usmál.
"Nemějte mi to za zlé. Vím, jaké máme při téhle akci vyhlídky. Hádám, že ve vás musí být kus sebevraha, abyste se chtěl dát ke commandos. Jenže při ostatních akcích, na kterých jsem zatím byl, jsem vždycky byl přesvědčený, že máme slušnou šanci se vrátit. Takže chci jenom vědět, jestli se na vás v případě potřeby dá spolehnout."
"Zatím jsem snad prověrkou prošel, ne?"
Merritt se usmál.
"Světlana mi toho o vás už hodně řekla. U mne jste zapsaný dobře." A okázale potřásl Jasonovi rukou, aby to všichni na letové palubě viděli.
Jason si uvědomil, že byl vmanipulován do nenápadné hry na posílení morálky, nicméně se mu líbila bodrá přímočarost toho pořízka, který si vlasy ani nestříhal nakrátko, nýbrž rovnou holil dohola - zvyk, kterého se drželo mnoho z jeho vojáků. Jason byl rád, že alespoň Světlana téhle módě námořní pěchoty nepodlehla. Merritt nasadil široký úsměv, který odhalil několik popraskaných zubů, a Jason zjistil, že ten směv je až příliš vítězný, jako když ošklivého psa náhle popadne záchvat vrtění ocasem.
"Později si s vámi na skleničku zajdu, pane," řekl Jason, přistoupivší na tu hru, tak, aby ho slyšeli jeho lidé.
"Mimochodem," prohlásil Merritt a ztlumil hlas téměř do šepotu, "slyšel jsem, že váš kapitán řídíval transportní lodě."
"To je pravda, pane."
"Tak proč, sakra, není tady dole, aby dohlížel na nakládání? S jeho zkušenostmi by ten problém rozlouskl za chviličku."
"Nejspíš má teď moc práce," řekl Jason stejně tlumeným hlasem, protože se mu nechtělo přiznat, že kapitán zůstal zamčený ve své kabině od návratu z brífingu.
"No, podle mého odhadu má řiť tak staženou strachy, že se vysere nejdřív za týden."
"To nehodlám komentovat, pane," odpověděl Jason.
"Takže se za nějaký čas sejdeme na skleničce, komandére," poplácal ho Merritt po rameni a odkráčel. Na chvíli se zastavil opodál a vychrlil dobře provázanou sérii vybraných přívlastků na skupinu commandos, kteří spali pod křídlem jednoho Sabru.
Jason se rozhlédl po letové palubě a nebyl si jistý, jestli se tam má ještě potloukat, anebo jestli ji má zcela přenechat palubnímu důstojníkovi. Rozhodl se pro druhou možnost, zamířil pryč a cestou si prohlížel námořní pěšáky.
Věděl, že se před "modrokabátníky", jak přezdívali příslušníky loďstva, předvádějí a že do toho dávají všechno. Většina z nich měla své osobní věci i bojovou výstroj naskládané kolem sebe, seděli na svých báglech a brousili nože nebo čistili zbraně. Několik jich mělo standardní poloautomatickou laserovou pušku M-47. Pár jich mělo neutronové miniguny schopné vychrlit tisíc ran za minutu, opatřené ramennímí popruhy, které měly pěšákům pomoci unést třicet kilo hmotnosti zbraně. Další byli vyzbrojeni rozptylovými puškami na bázi hmotnostních urychlovačů, jež v jediné dávce vypálily pět set hřebíkům podobných šipek. Jiní nesli bizarní směs nevojenské sportovní a lovecké výstroje, včetně několika dalekohledovým zaměřovačem opatřených pušek Stenson Drakon, schopných složit na jednu míli veganského šavlozuba. Téměř všichni měli nejméně jeden nebo dva kilrathské kousky, zejména proslulé drápové nože, které dokázaly rozpárat soupeři břicho pouhým švihem zápěstí. Ti, kteří se nevěnovali svým zbraním, odtrhali víčka samoohřívacích konzerv a palubu naplňoval odér standardního přídělu.
"Nechcete suvenýr, pane?"

Jason pohlédl na čtyři pěšáky, kteří se sesedli do kroužku a hráli karty. Všichni na sobě měli standardní přizpůsobivý kamuflážový oblek, který jako chameleón dokázal vycítit vzhled okolí a přizpůsobit mu barvu uniformy, takže v tomto okamžiku všichni vypadali, jako by byli oblečeni do ocelové šedi podlahových plátů.
"Vlastně ani ne," opáčil Jason zdvořile a vykročil pryč.
"Jenom na chviličku, pane," sáhl pěšák do svého lodního pytle a vytáhl malou zlatou, drahými kameny vykládanou sošku. Jason si ji prohlédl. Byla to nádherná umělecká práce ve volném rozevlátém slohu, představující kilrathskou samici, i když byla natolik abstraktně pojatá, že se to nedalo říci jistě. Vyvolávala pocit kočičího půvabu a krásy, který ho přithoval. O téhle stránce Kilrathu se snažil nikdy nepřemýšlet, o skutečnosti, že mimo válku mají i své soukromé životy, vlastní literaturu, hudbu a umělecké tradice, které byly ještě starší než lidské. Kdysi slyšel, jak Hobbes čte cyklus kilrathské poesie o ztrátě milého a připadala mu zvláštním způsobem dojímavá.
Díval se na sošku a nemohl ji než obdivovat. Třebaže ji chtěl, cítil, že její přítomnost by v jeho kabině působila rušivě. V jeho válce bylo zabíjení Kilrathu čímsi neosobním, nepočítaje občasné poškádlení prostřednictvím komunikátoru. Nebyly v ní žádné mrtvoly, žádní zranění, jenom ti rychlí, kteří zůstali naživu, a ti, kdo byli navždy pryč. Ta soška hrozila, že nepříteli v Jasonových očích propůjčí tvář a city, a to si Jason nemohl dovolit.
"Našel sem to v tom paláci chlupáčů. Za tři kila je v pohodě vaše."
Jason byl v pokušení, nicméně zavrtěl hlavou.
"Nechci."
"Tak vás možná bude zajímat tohle," ozvala se mezi pěšáky jedna žena, se sardonickým úšklebkem sáhla do pytle a její přátelé se začali pohihňávat.
Vytáhla malou smyčku spletené šňůry, na které viselo šest tmavých kožnatých kroužků.
Věděl, že by bylo lepší se neptat, ale musel to zjistit.
"Co to je?"
"Kočičácký uši," řekla příslušnice pěchoty, "sama sem je uřízla. Jedna sada eště drobet smrdí, tu mám z Vukaru, ale ty druhý dvě sou vydělaný a v pohodě, padesát za kus. Prima dárek na poslání domů."
Chtělo se mu vybuchnout, ale věděl, že si ho žena dobírá.
"Nechme toho, vojíne," vykročil dál a nevšímal si výbuchu tichého smíchu.
Sakra. Bylo mu z toho zle. Co to s námi tahle válka dělá? Stáváme se snad stejnými jako oni?
Opustil areál paluby a zamířil do hotovostní místnosti. Tam seděl o samotě Doomsday a choval v rukou svůj obvyklý kalíšek příliš silné kávy.
"Jak se vede?"
Doomsday vzhlédl.
"Když jsi maniodepresivní, jedním z problémů je to, že nakonec jednou budeš mít pravdu a průser doopravdy přijde."
"Tohle člověka fakt povzbudí," opáčil Jason, nalil si také kalíšek kávy a usadil se vedle svého přítele.
"Za prvé - máme kapitána poseru."
Jason přikývl. Zdálo se, že má na tohle štěstí. Už jednou se účastnil vzpoury proti naprostému pošukovi, a teď měl na krku dalšího, třebaže tentokrát spíš zbabělce než nelítostného tyrana.
"A jsme na výletu bez zpáteční jízdenky."
"Tohle můžeš říkat přede mnou, kámo, ale ne před našimi vyžlaty."
Doomsday zachmuřeně přikývl.
"Ti už si to stejně spočítali, i když se to drží pod pokličkou. Ale před tebou budou dělat haury a snažit se tvářit jako banda Johnů Wayneů."
"Kdo to, sakra, je?"
"Tebe ve škole neučili dějepis?"
Jason zavrtěl hlavou.
"Podle dost protichůdných filmových záznamů se věří, že to byl velký válečný hrdina. Ale stejně je skoro úleva mít kolem sebe pár deprimovaných lidí: docela by mi to i mohlo zvednout náladu."
"No to je bezva," opáčil Jason.
Najednou ho přešla chuť se tam ochomýtat. Doomsday byl jedním z jeho nejbližších přátel a měl vzácnou schopnost přijmout i mnohem mladšího přítele jako velitele. Občas však nebyl zrovna nejveselejším společníkem a Jason měl pocit, že by opravdu potřeboval zvednout náladu.
"Po příštím přeskoku bude přelet do dalšího bodu trvat pomalu dvacet hodin. Tou dobou už by se měla situace na letové palubě usadit a já chci vytáhnout naše lidi ven na nácvik obrany konvoje a útoků na velké lodě. Ty a ostatní Sabry budete útočníci: Janice a já si vezmeme na starost obranu, tak se snaž přijít s dobrou napodobeninou kilrathského způsobu zteče."
"Už jsem jich viděl mraky; to zvládnu levou zadní."
Jason přikývl a odešel. Byl v pokušení vrátit se a zajít s Merrittem na tu skleničku; dvanáct hodin se teď nebude létat. Na chvilku si vzpomněl na Světlanu, ostatně se teď nacházela na jeho lodi, ale odsunul tu myšlenku stranou; bylo lepší to prostě nechat tak. V dané chvíli mu připadl jako nejlákavější spánek, a tak místo všeho ostatního zamířil do své kabiny. Než se natáhl, posadil se do křesla a vyvolal si na počítači poslední pravidelné hlášení z letové paluby, aby zkontroloval průběh oprav.
Někdo zaklepal na dveře.
Jason v duchu zakvílel. Aby se mu někdo chtěl vtírat do kabiny a mluvit s ním. bylo to poslední, co potřeboval.
"Dále."
"Mohu přijít i jindy."

Ohlédl se přes rameno a ucítil, jak mu starým známým způsobem poskočilo srdce.
"Pojď dál, Světlano."
"Řekla jsem si, že když teď cestujeme spolu, nemá smysl se jeden druhému vyhýbat."
Sáhla do svého lodního pytle a vytáhla láhev, dva kamufláží opatřené polní šálky a vývrtku.
"Bude mi potěšením," vzdychl Jason, vypnul počítač a přitáhl pro ni jediné druhé křeslo ve své pracovně.
Vytáhla zátku z láhve a nalila dva drinky. Místnost naplnila příjemná skořicová vůně.
"Sebrala jsem to v tom kilrathském paláci. Nálepku nedokáži přečíst, dokonce ani náš překladatel z toho nebyl moudrý. Co já vím, může to být třeba leštěnka na nábytek, ale tady se hodí."
Obrátila pohárek do sebe.
Jason opatrně přičichl, a pak následoval jejího příkladu. Bylo to jako rána perlíkem a z očí mu vyhrkly slzy.
"Sakra, tihle chlupáči ale umějí udělat lomcovák."
"Ještě?"
Jason se usmál a zavrtěl hlavou. "Myslím, že si budu šetřit zbytek téhle," zasípěl a ona se tiše zasmála.
Seděli v rozpačitém mlčení téměř minutu. Jason zjistil, že neví, o čem má začít mluvit. Práce? Toho si užijí až nad hlavu později, až se pustí do podrobného rozpracování plánů. Minulost? Až příliš nebezpečné téma. Sakra, vždyť se nedá ani začít o počasí.
"Promiň, že jsem tě tehdy vyhodila," vypravila ze sebe nakonec. "Já totiž, víš. Jasone, trvalo mi dlouho, než jsem se z tebe vyspala, a ty se tam z ničeho nic objevíš s tím svým zatraceným klukovským úsměvem. Vytočilo mě to."
"To je oukej."
Následovalo další dlouhé ticho.
"Líbí se ti u námořní pěchoty?" zeptal se konečně.
"Jasně. Jsou dobří. Chtěla jsem být u těch nejlepších. Když už nemohu létat, řekla jsem si, že budu aspoň dusat zem. Jsem na ně hrdá."
"Je to pěkně otrlá parta."
"Co tím myslíš?"
Zaváhal.
"Jen do toho," usmála se.
"Právě mi jeden z vašich bigošů, navíc ženská, nabídla, že mi prodá nějaké kilrathské uši."
"Tak to tě vytočilo. Připadne ti to trochu moc kruté?"
"Myslel jsem, že bojujeme za určité životní hodnoty a tohle mi připadá jako něco ze středověku, l když Kilrathové tohle třeba dělají, my pořád hrajeme podle určitých pravidel, chováme se k zajatcům slušně a s úctou a civilisté jsou tabu. Krucinál, sám jsem riskoval kariéru, když jsem odmítl přímý rozkaz rozstřílet kilratskou nákladní loď přecpanou ženami a dětmi, která se chtěla vzdát. Věřím, že můžeme v téhle válce bojovat, aniž by se z nás stali barbaři."
"A co tedy je válka jiného? Čajový dýchánek?"
"Ty nechápeš, kam mířím."
"Pro tebe je to úhledné a čisté - po akci se vrátíš do čistých peřin, k horkému jídlu a k hezké, mladé a dobře vydrhnuté podporučici nebo poručici s očima jako hvězdy, která ti zahřívá postel."
Hněvivě ta slova vyplivovala.
"Víš dobře, že to tak není."
"Účastnila jsem se šestnácti výsadků," řekla Světlana náhle dutým hlasem. "Všichni kamarádi, které jsem měla ve své první rotě, zahynuli při výsadku, který původně měl být mým třetím. Byla jsem zrovna zraněná a tenhle skok na údajně snadný cíl jsem prošvihla. Říkalo se, že když se po dopadu usadil prach, byl výsadkový člun roztroušený na pár čtverečních kilometrech."
"Zraněná?"
Ukázala na jizvu, která se jí táhla přes spánek k uchu. Uvědomil si, že to byl chirurgický řez, a raději nechtěl vědět, kvůli čemu jí museli hlavu otevřít a co jí z mozku dolovali.
"Při typickém výsadku máme velké ztráty. A já jsem byla při šestnácti. Ten poslední, který jsi viděl, byla pohoda. Ztratili jsme deset procent lidí a mysleli jsme, že to byla sranda. Byla jsem u opětovného dobytí čtyř světů, které okupovali Kilrathové. Kdybys viděl to co já, řezal bys uši také. Víš, co udělali s civilním obyvatelstvem na Chósanu? Jasone, já jsem byla v partě, která to místo dobyla. Chceš pár detailů o tom, co Kilrathové dělají s ženami a dětmi?"
Zavrtěl hlavou, na chvíli neschopný odpovědi. Po boji byly ukořistěny holozáznamy mučení a masakru, nafilmované kilrathským propagandistickým štábem. Bylo to k pozvracení. A Chósanu se týkala ještě jedna věc, která také bolela.
Pohlédla na něj a po tváři jí přelétl bolestný výraz. "Promiň. Zapomněla jsem, že tvůj bratr patřil k obráncům, kteří tam byli zaskočeni."
"To je dobré," řekl Jason tiše, "dopis tvrdil, že to bylo rychlé a čisté."
"Samozřejmě." Řekla to až příliš spěšně, třebaže to myslela upřímně.
V životě jsou jisté věci, na kterých lpíte, i když máte podezření, že to jsou lži. Dopis od Joshuova seržanta jeho matce, který popisoval hrdinskou smrt, bezbolestný zásah výbojem neutronů, patřil mezi ně. Jason nechtěl ani pomyslet na jinou možnost, a sice že by jeho bratr byl zajat živý.
"Co to s námi ta válka udělala?" pronesl sklíčeně.
"Udělala z nás zabijáky. Stejně dobré jako jsou Kilrathové. Možná jednou ti, co přijdou po nás, budou žít klidný život v míru, vyrůstat, studovat, milovat hudbu a výtvarné umění, zamilovávat se do sebe a nikdy nepoznají strach. Možná oni budou moci žít podle hodnot, o kterých mluvíš.
A nejlepší na tom je, že jednou zapomenou i na nás a ani nebudou vědět, jak tenká byla hranice mezi svobodou a

otroctvím."
Hlas měla plný nekonečného smutku.
"Ale my?" usmála se. "Ty a já víme, co s námi udělala."
"Přál bych si, aby to mohlo být jinak," řekl Jason. "Myslím, abychom byli mohli zůstat spolu."
Zavrtěla hlavou.
"Chtěla jsem se dostat do akce stejně jako ty; námořní pěchota mi to umožnila."
Tiše se zasmála.
"Až moc."
Světlana si chvilku prohlížela svůj kelímek, a pak se podívala zase na Jasona.
"Řekni mi čestně: kdybys měl teď na vybranou, kdyby přišel Tolwyn a řekl: Dobrá, Jasone, můžeš si sbalit to děvče a jít domů, ale zmeškáš tuhle akci, co bys udělal?"
"Nejsem si jistý."
"Lháři." Znovu se usmála. "Jakmile drápkem uvízneš, už nemůžeš ven. Jsem z nadcházející akce tak vyděšená, že nemůžu spát. Proto taky piju. Ale za nic na světě bych nechtěla prošvihnout slupku do jejich domovského světa."
Pokýval hlavou. Věděl, že už se prakticky může počítat za mrtvého, ale bylo by dobré to Kilrathům alespoň jednou nandat, bouchnout jim to přímo na dvorek místo té nekonečné války na hranicích. Stálo to za to a on věděl, že by se zbláznil, kdyby si to nechal uniknout.
"Takže se shodneme," prohlásila Světlana s povzdechem, nalila si další kalíšek a vyzunkla jej.
"Až bude po válce," ozval se Jason tiše, "třeba bychom to pak mohli zkusit znovu,"
"Drahouši, až bude po válce, bude z nás obou prach."
Hlas měla tvrdý a chladný.
"Mluvíš jako mizerný námořní pěšák."
"Já jsem mizerný námořní pěšák a ty na to nezapomínej." Slova její začínala slévat. "Vy všiví modrokabátníci na nás koukáte zvysoka, jako bysme byli zvířata nebo co, jenže nevíte, jaké to doopravdy je. Zlato, kdybys viděl válku tak jako já, vyblil bys vnitřnosti."
"Dobrá, dobrá. Prostě ses rozhodla být bigoš tvrďák; nemusíš mi to dokazovat."
"Dokazovat něco tobě? Ty poletucho, já ti nepotřebuju nic dokazovat. Běž si lítat se svýma všivýma stíhačkama, ale jsou to námořní pěšáci, kdo obsazují planety a vyhrávají tuhle válku."
"Bez krytí shora byste nebyli nic než terče pro cvičnou střelbu. Já nejsem instruktor, který tě vylil z letecké školy, takže mně se nesnaž teď nic dokazovat."
Její pohled nabyl ledového a tvrdého výrazu a ona vstala.
"Táhni k čertu." a vyběhla z místnosti.
"Hej, zapomněla sis tu láhev..."
Dveře se za ní zasunuly a on klesl zpátky do křesla.
"Čím dál tím líp, Jasone," povzdychl si a zmocnilo se ho pokušení láhev zvednout a nalít si další pohárek.
Dveře se znovu otevřely a ona vtrhla dovnitř, postavila se před něj a namířila mu ukazováčkem do obličeje.
"A ještě jedna věc, ty sobecký parchante..."
Náhle mu to celé připadlo naprosto absurdní a začal se smát.
Shlížela na něj očima plnýma zuřivosti. A pak se zuřivost začala vytrácet.
"Něco jsi chtěla říct," zašeptal Jason, díval se vzhůru na ni a usmíval se.
Zaváhala, a potom také zašeptala:
"Můžu u tebe zůstat přes noc?"
* * *
"Dobře, Modrá peruti, rozdělte se po dvojicích, naberte mezi dvojicemi rozestup pár tisíc kilometrů a procvičujte čelní zteče."
"Tak se mi to líbí, pane!"
"Žádné zbytečné řeči, Mongole," napomenul ho Jason s širokým úsměvem, protože nedokázal Mongolovi jeho nadšení vyčítat.
Byl mile překvapen, jak si vedou. Ze simulované obrany konvoje vyšli bez poskvrnky, když čtyři Doomsdayovy Sabry označkovali jako "zničené", ještě než se přiblížily na pět tisíc kilometrů, a ani jedno simulované torpédo neproniklo k lodím. Jason nepochyboval o tom, že Doomsday stále soptí kvůli tomu, že ho osolil Vlk samotář, který ho vyřídil, když se blížil k Tarawě a čekal, až ji počítač zaměří. Účetní na velitelství loďstva by se nejspíš zbláznili, kdyby zjistili, že nové letouny přidělené na Tarawu za posledních třicet dní natočily více než dvě stě hodin letového času. Od letounů na frontových letounových lodích se očekávalo, že do generální opravy po tisíci letových hodinách, což byla procedura, která letoun na měsíc uzemnila a jenom nové součásti přišly bratru na milión, půjdou po nejméně čtrnácti měsících. Ale už při samotném pomyšlení mu bylo do smíchu, jako by některý z těch letounů vůbec tak dlouho vydržel.
"Vlku samotáři, poletíte se mnou."
Chvilkové ticho.
"Rozkaz, pane."
"Přilepte se na mě jako klíště," vyzval ho Jason, odvalil se po křídle a spustil přídavné spalování. Ohlédl se přes pravé rameno a spatřil, že ho Kevin těsně následuje. Jason se naklonil doprava a sledoval, co to udělá, ale Kevin zůstával v závěsu. Jason jemně přidával a ubíral plyn a Kevin se téměř okamžitě přizpůsoboval.
"Dobře, Vlku samotáři, teď se odpoutejte doleva!"
Rapier se naklonil na bok a zatočil pryč.

"Až dokončíte okruh, zapojte systém bojové simulace; lov začíná."
Jason opsal ostrou pravou zatáčku a přepnul na bojový simulátor, který odpaloval jeho lasery a neutronové kanóny s jednoprocentním výkonem, zatímco štíty byly naprogramované tak, aby všechny zásahy registrovaly jako skutečné. Během zatáčky sledoval obrazovku, na které se Kevinův letoun zobrazoval jako červený bod. Kevin vylétl ze zatáčky a provedl rychlý stoupavý výkrut, aby Jasonovi znemožnil zamíření ze zamýšleného směru náklonu. Jason zahájil vysoký souvrat, během kterého se pokusil stočit letoun tak, aby mohl vypálit s předstihem. Kevin přerušil stoupání, zamířil přímo na Jasona a dávkou vypálil. Jason, na okamžik tím smělým tahem zaskočený, prudce potlačil řídicí páku, aby se vyhnul přilétající salvě, potom zase ostře přitáhl a vypálil dávku, která zasáhla spodek Kevinova stroje.
"Sakra!"
Jason se zašklebil nad Kevinovým znechucením, prudce přitáhl, znovu udělal rychlý výkrut a zatočil ostře doleva. Kevin se na něj přilepil, a tak Jason spustil přídavné spalování. Ale Kevin už nahodil přídavné spalování také a strhl letoun do ploché zatáčky. Jak se během ní stočil do boku, srovnal se s Jasonovým strojem a vystřelil několik ran. Dvě ze tří naplno zasáhly, příďové štíty vysadily a počítač signalizoval, že čtvrtina pancéřování lodě je pryč.
"Dobrá rána, Vlku samotáři!" Jason se v zatáčce postavil na ocas a překvapil Kevina další předsazenou dávkou.
"Auvajs!" a Jason se usmál, neboť cítil, že Kevina ten souboj skutečně baví a vítá příležitost to starému nandat. Manévrový souboj trval téměř čtvrt hodiny a Jason se přistihl, že se široce šklebí potěšením z té výzvy. Jenže Kevinovy akce se držely předvídatelného schématu, což byl obvyklý problém pilotů nováčků, kteří si našli pár obratů, které fungovaly, a potom se jich houževnatě drželi. Když se boj odbyl rychle, nevadilo to, ale v protahovaném souboji je předvídatelnost smrtící.
Dvakrát dokázal zasáhnout Kevina poté, co ten se po rychlém výkrutu odpoutal doleva. Když zahájil ten obrat potřetí, Jason nasměroval stroj tak, aby mladého pilota sejmul s plným předstihem, jenže Kevin tentokrát zatočil doprava a v zatáčce bočil pomocí přerušovaných zážehů přídavného spalování. Jason také začal zatáčet, ale pak ve zpětném zrcátku spatřil, jak Kevin vyrovnává let necelých sto metrů za ním. Jason ostře přitáhl, ale Tolwyn mu zůstal přilepený na ocase a dávka mu prosvištěla přímo nad hlavou. Druhá dávka zasáhla naplno zadní štíty a počítač simuloval plné vysazení štítů.
Jason se zhluboka nadechl, srazil přípusť paliva na doraz dolů a vypnul veškerý tah. Kevin ho předletěl, mihl se přitom pouhých několik metrů nad Jasonovým překrytém kabiny a štíty obou lodí se otřely.
Jason lehce přizdvihl příď, posadil dávku přímo do ústí Kevinových trysek a motory Vlka samotáře se zastavily.
"Je po mně, pane," řekl Kevin tiše.
"Dobrý boj, Kevine: letíme zpátky do hangáru."
Když Jason prolétl vletovým otvorem Tarawy za Kevinem. opatrně provedl letoun stísněným prostorem a přistál. Když z Rapieru vylezl, spatřil Tolwyna, jak stojí o samotě stranou, zatímco ostatní piloti se shromáždili v hloučku, vzrušeně vykládali a mávali rukama sem a tam, jak předváděli své manévry.
Kevin přistoupil k Jasonovi.
"Dobrý boj, pane," ozval se.
"Vám se nelíbí, když vám někdo osolí ocas, že?" řekl Jason klidně.
"Nejsem na to zvyklý, jestli myslíte tohle."
"V letové škole jste byl nejlepší střelec, dokonce jste porazil jednoho instruktora, jestli si dobře pamatuji vaše hodnocení,"
"Ano, pane."
"Podívejte, Kevine, já jsem se vám tímhle vůbec nesnažil dokázat, že já jsem superpilot a vy ne. Z takových blbostí už jsem před léty vyrostl. Já chci, abyste z nadcházejícího boje vyvázl živý. Můžeme se střetnout s Císařskou gardou a pilotem Císařské gardy se nestanete, dokud nemáte na kontě aspoň osm lodí Konfederace. Nechci, aby si nějaký jejich parchant maloval na boku kosmoplánu značku za vaše sestřelení."
"Těžko byste to vysvětloval strýčkovi, že?"
Jason položil Kevinovi ruku na rameno a odvedl ho do klidnějšího kouta přeplněné paluby.
"Chci, abyste s těmihle kecy přestal, Kevine,'" řekl a držel se přitom, aby po té urážce nevybuchl. "Chovám k vašemu strýci velkou úctu, ale skutečnost, že jste jeho příbuzný, s tím nemá nic společného. Na téhle lodi a pod mým velením jste prostě Kevin Tolwyn, zatracené dobrý pilot a zároveň arogantní fracek a nic víc. Tohle si, milý pane, ujasněte jednou provždy. Nezajímá mě, kdo jiný na téhle lodi vám líbá zadek nebo vás do něj kope, protože váš strýček je admirál, ale u mne to nehraje roli.
Vím, že jste to měl těžké; lidem stačí zaslechnout vaše jméno a jsou z toho celí pryč. Přiznám se, že když jsem se s vámi setkal poprvé, taky mi to vyrazilo dech."
"Já vím, pane."
"A nijak jste mi to neusnadnil, jestli si na to pamatujete.
Pokud jsem na vás byl tvrdý, bylo to proto, abych vám srazil hřebínek a aby tak ostatní piloti z wingu viděli, že se s vámi bude jednat stejně jako s nimi."
Kevin mlčel.
"Já vím, že jste všichni žhaví, kam to, sakra, letíme a proč to utajení; jedinou věc, kterou vám zatím mohu říci, už víte sami: že tahle akce je setsakra důležitá a že budete stát proti tomu nejlepšímu, s čím se na nás Kilrathové mohou vytasit. Ještě vám nemohu říci kam nebo proč, ale mohu vám říci, že to bude jedna z nejvýznamnějších akcí, na jaké kdy v životě budete létat, a jestli z ní vyváznete celý, budete se mít čím chlubit vnoučatům. Já se chci postarat, abyste létal co nejlépe dokážete a měl šanci na přežití. Nedlužím vám to jako Kevinovi Tolwynovi, synovci admirála všemohoucího. Dlužím vám to jako Kevinovi Tolwynovi, pilotovi svého wingu. Chápete, co tím chci říci. pane?"

Kevin se na něj zkoumavě podíval.
"Oukej, pane," řekl tichým hlasem.
"Dávám vás od tohoto okamžiku zpátky na bojový letový rozvrh," oznámil mu Jason klidně. "Udělal jste chybu, která stála Jima Conklina život, ale myslím, že jste ji udělal v dobré víře."
Kevin vydechl úlevou.
"Děkuji, pane. Nechtěl bych příští tanec zmeškat."
"Jenom si pamatujte jednu věc."
"Jakou, pane?"
"Pokaždé, když startujete, mějte na paměti, že nejde jen o vás. Život vašeho čísla, posádky téhle lodi, možná dokonce i celé flotily může být ve vašich rukách. Myslete hlavou a srdcem, ne horkou krví. Když se toho budete držet, budete jednoho krásného dne pilot extratřídy, pokud přežijeme nejbližší boj."
Kevin přikývl, neschopný odpovědět nahlas.
"A teď si pojďte dát kalíšek kafe."
Jason ho poklepal po rameni a oba vyrazili ke dveřím z hangáru.
"Mohu mít jednu otázku, pane?"
"Prosím."
"Ten váš manévr, stáhnutí motorů, když jsem vám seděl přímo na ocase. V pilotní škole nám to zakazovali kvůli nebezpečí srážky."
"Jenže teď jste ve skutečném vesmíru. Kevine; to je oblíbený kousek některých kilrathských es. Víte, jim nezáleží na tom, když se jim při výcviku spousta lidí zabije. Naučili se ten manévr zpaměti. Když skončí srážkou, alespoň vezmou nepřítele s sebou. Když ne, mají vás zarámované v zaměřovači a je po vás."
"Jo, už si to budu pamatovat. Ale málem jsem do vás naboural."
"Věřil jsem vám, Vlku samotáři. Vím, že máte všechny předpoklady k tomu, abyste se stal zatraceně dobrým pilotem, a věřil jsem, že do mne nenarazíte."
Kevinovi se na tváři objevil první úsměv, který Jason kdy viděl.
"Děkuji, pane. Té důvěry si cením."
* * *
Jason upřeně studoval holomapu a snažil se potlačit zívnutí.
"Jestli vás to nudí, Boneský, můžeme najít někoho, kdo poletí místo vás," zavrčel O'Brian.
Jason zavrtěl hlavou a dával si přitom pozor, aby se nesetkal se Světlaniným pohledem. Od chvíle, kdy přišla zpátky do jeho kabiny, uplynulo pět nádherných dní. Bylo to krásné, a přece plné smutné bolesti, jak se oba snažili zapomenout na všechno, co ztratili, a také na to, jak málo času jim na sebe navzájem zbývá.
"To nic není, pane," řekl a pohlédl na zpravodajského důstojníka Tarawy, který vedl brífing.
"Jste si jistý, že na té planetě je základna?"
"Nemohu vám to slíbit, pane," odpověděl mladý poručík. "Pracuji jen s údaji, které nám vložili do počítačových databank. Ta informace pochází od jednoho zběhlého Kilratha. Tak daleko jsme ještě neposlali ani bezpilotní průzkumnou sondu."
Jason se soustředěně zahleděl na mapu. Letěli rovnou k cíli už pět dní a zásobovací loď s dodatečným palivem právě přeložila náklad a obrátila se na zpáteční cestu. Jason stiskl ovládací klávesu, nechal mapu zvolna otáčet a studoval červenou čáru, která vyznačovala trasu jejich průletu následující soustavou. Zatím byly informace rozvědky pravdivé. Letěli zadní uličkou, kterou Kilrathové ani nepodezírali z toho, že by ji Konfederace znala. Jediná doprava, se kterou se zde střetli, byla osamělá transportní loď, kterou Doomsday vyřídil, jak doufali, dřív, než mohla vyslat tísňový signál. Po příštím přeskoku se však měli odmaskovat a na něm bude, aby zaklepal na dveře a ohlásil jejich přítomnost.
"Tak dobrá," promluvil Jason klidně. "Vydám se ven sám ve Fretce. Budu se chovat, jako bych byl na běžném průzkumném letu, a přelétnu na dosah té stanice. Chlupáči po mne vyletí a já se dám na útěk a zavedu je přímo k nám."
"Pořád se mi to nelíbí," prohlásil O'Brian. "Co když zaútočí torpédy?"
"Jak už jsem říkal," pravil Jason klidně, "budou pronásledovat lehký průzkumný stroj. Nebudou vyzbrojení na lov velkých lodí. Jejich standardní postup je nejdřív zjistit, s čím mají tu čest, a teprve potom vyrukovat s těžkým arzenálem. Chceme přece, aby nás viděli a ohlásili to. Než přezbrojí a znovu vzlétnou, budeme ze sektoru venku."
O'Brian sevřel rty a rozhlédl se kolem. Merritt, Grierson i velitel zbývající lodi jeho pohled lhostejně opětovali. O'Brian si odkašlal.
"Dobře, ale jestli na nás vyrukují s torpédy, zaznamenám do deníku, že jste sliboval něco jiného."
* * *
Když Jason dosáhl navigačního bodu a zatočil ke kilrathské základně, přistihl se, že se O'Brianově pohrůžce stále ještě směje.
Na příletu se propletl polem asteroidů, které využil jako zástěnu před jejich pátracími systémy. Když byl venku, přidal plyn a pokračoval v přibližování, přičemž každou minutu vyslal impuls pátracího radaru, jako by prováděl průzkum podle obecného schématu. Věděl, že kilrathská základna ty impulsy zachytí, bude je analyzovat a zjistí, že v oblasti se nachází loď Konfederace. Bylo to jako pověsit si na krk velkou ceduli s nápisem "nakopněte mě". A odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.
Obrátil letoun a vyrazil úprkem nazpátek s půltuctem kilrathských lehkých stíhacích strojů deset tisíc kilometrů za ocasem.
"Volám operační středisko Tarawy, vedu na prohlídku šest Sarth."
"Hned vysíláme stíhačky," zněla odpověď.

"To nebylo v plánu; chceme přece, aby Tarawu viděli, zadržte ten vzlet."
"Dostala jsem rozkaz vyslat obranný oddíl," odvětila řídící letového provozu napjatým hlasem.
"Je tam kapitán?"
Zaváhala.
"Ano, pane.
"Dejte mi ho."
Chvilka ticha.
"Útok vede Doomsday," ozvala se konečně, "a kapitán říká, že se máte řídit jeho rozkazy."
"Sakra!" brnkl vztekle do spínače a přerušil spojení.
O'Brian to pohnojil; bylo krajně důležité, aby Sarmy konvoj zahlédly, a potom unikly a ohlásily jej. Když budou napadeny předčasně, informace se nemusí dostat na místo určení.
"Doomsdayi, slyšíš mé?"
"Jsem tady."
"Přepni na kanál 2331"
"Rozumím."
"Dobře, kámo, jsi tam?"
"Mám tě."
"Znáš plán. Starý ovšem chce, abys je napadl a zničil padesát tisíc kiláků daleko. Já chci, abyste se dali na ústup a stahovali se zpátky. Potřebujeme, aby ty Sarthy loď viděly."
Doomsday se zasmál.
"Sice si to odskáčeme, ale postarám se o to."
Sarthy začaly zaostávat a Jason několikrát vypnul a zase zapnul motory, aby to vypadalo, že se mu začínají přehřívat.
Ladil vysílačku v oblasti kilrathských kmitočtů tak dlouho, až se na ně konečně napojil. Vzrušeně po sobě pokřikovali a znělo to, jako by se o něco přeli.
Cvakl spínačem mikrofonu.
"Tvoje máma žere použitý písek z kočičího záchoda!" zahulákal kilrathský a doufal, že to bylo správně.
Na druhé straně se ozval výbuch řevu.
"Králík Bugs šukat svoje máma!" oplatil mu posměšek lámanou angličtinou nějaký Kilrath a Jason zahýkal smíchem.
Kilrathové podle všeho zachytili nějaké staré televizní vysílání ze Země, které se stovky let rychlostí světla pozvolna šířilo do prostoru. Jeden útržek, který zaznamenali, analyzovalo jejich oddělení psychologického boje a dospěli k závěru, že tato stařičká animovaná postavička byl významný pozemský lidový hrdina. Vznikla kolem toho řada urážlivých posměšků a Jason vzpomínal, jak skleslý byl jeho přítel Hobbes, když se dozvěděl, že rádoby urážka tohoto druhu vyvolává u lidských pilotů záchvaty hysterického smíchu, protože v dobách, kdy Hobbes ještě sloužil Říši, patřívala k jeho nejoblíbenějším.
Jason vyslal do éteru ještě několik urážek. Od smíchu po odpovědích na ně ho píchalo v boku a přistihl se, že doufá, že onen pilot jejich nadcházející střetnutí přežije. Téměř doufal, že si spolu jednou zajdou na skleničku a on mu bude moci říci, jak legrační ve skutečnosti byl.
Tarawa už nebyla ani padesát tisíc kilometrů daleko a Jason doufal, že ji Kilrathové už konečně zpozorovali. Když jeho pronásledovatelé postřehli, že jim vstříc letí osm strojů, opět na chvíli zaváhali, následovalo další kolo hlasité výměny názorů, a potom se odhodlaně pustili dál.
"Dobrá, Doomsdayi, otoč to zpátky."
Doomsday několik tisíc kilometrů před Jasonem obrátil letoun a zamířil zpátky k Tarawě. Komunikační kanál z Tarawy ožil, Jason jej vypnul a usmál se. Dokázal si představit, jak se O'Brian chytá stropu při pohledu na to, jak stíhačky prchají zpátky domů s pouhými šesti kilrathskými Sarthami za ocasem.
Jason sledoval obrazovku, neboť věděl, že musí zahrát přesvědčivé divadlo jak pro O'Briana, tak pro Kilrathy, kteří mohou pojmout podezření.
"Na deseti tisících kiláků obracíme proti nim," oznámil Jason.
Když přelétl určenou hranici, přepnul opět na plný plyn a prudce strhl řídicí páku, přičemž spustil přídavné spalování, aby přešel do ploché zatáčky.
Když se otočil. Sarthy se rozestoupily do volné formace a boj začal. Prolétl těsné kolem vedoucího stroje, provedl čtvrtvýkrut. ještě přidal plyn přídavnému spalování, otočil se znovu a nalétl na něj zezadu z levé strany. Vypálil dvě těsně po sobě jdoucí dávky a z nepřítele odlétly úlomky. Další dávka by ho zničila, ale Jason už nestřílel. Nepřítel se pokusil opsat kruh a Jason naplno vyrazil kupředu, jako by zpanikařil a nyní se snažil utéci. Sartha se obloukem dostala za něj. Kolem prosvištěl Doomsday se svými stíhačkami a pustil se do ostatních letounů.
Jason dál prchal zpátky k Tarawě a Sartha za ním se snažila na něj dotáhnout. Kličkoval a opisoval vykruty, aby se vyhýbal palbě, a vzpíral se vlastním instinktům a nacvičeným reflexům, aby nepřitáhl svůj kosmoplán do přemetu, který by ho přivedl pod protivníka. Ne. Musí ho zavést blíž.
Přímo před nimi se objevily drobné tečky a během několika vteřin začaly nabývat tvaru. Kilrath, jdoucí úporně za domnělým snadným sestřelem, se ho stále držel a střílel. To je dobře, určitě bude mít spuštěné fotokulomety, které zaznamenají to, co se nachází před ním. Jason se řítil přímo k flotile, až ani slepec nemohl přehlédnout, co bylo vpředu.
Sartha zpomalila a Jason se zašklebil, když si představil soupeřův zpanikařený výkřik typu "a sakra!".
K jeho údivu zahájil palbu dalekonosný laserový kanón Tarany a Jason zprudka potlačil stroj, aby uhnul.
"Krucinál, vypněte ty kanóny, ten krocan to musí ohlásit doma!" zařval.
Pilot Sarthy přitáhl a uháněl pryč. Jason obrátil letoun za ním, krátce ho pronásledoval a nakonec několikrát trhl

připustí paliva dopředu a dozadu, aby předstíral potíže s motorem.
"Doomsdayi, jeden míří přímo zpátky, nech ho uniknout. Je k smrti vyděšený, ale informaci má."
"Už jsme zlikvidovali čtyři, připadá mi nezvyklé je vyřídit všechny."
"To není cílem akce, zformujte se a vraťte se na základnu."
Jason zatočil zpátky k Tarawě, srovnal s ní letoun na přiblížení a hladce přistál. Když vypnul motor a Sparksová mu pomáhala z kabiny, ozval se palubní reproduktor.
"Komandér Bondarevskij ať se okamžitě hlásí na můstku."
"Řekla bych, že máte průšvih, pane," řekla Sparksová se širokým úsměvem.
"Povězte mi, Sparksová, jak to, že, kruci, víte snad všechno, co se kde šustne?"
"Mám oči a uši otevřené, pane," řekla klidně.
"Aha."
Na okamžik zaváhala.
"I když na mém názoru zvlášť nezáleží, pane, myslím si, že ten kapitán námořní pěchoty je moc pěkná ženská."
Jason se ohlédl po svém vrchním mechanikovi a dokázal jenom zavrtět hlavou. Snažili se svůj vztah utajit. I když Loďstvo takové "bratříčkování" oficiálně nezakazovalo, rozhodně je ani neschvalovalo. Od dotyčných dvojic se očekávalo, že budou diskrétní a že mimo soukromí svých kabin budou vždy zachovávat vojenské dekorum.
Rozpačitý Jason se vzmohl na chabý úsměv.
"A má taky hrozné štěstí."
Pohlédl na Sparksovou, potože vycítil v její poznámce osten žárlivosti. Stála tam před ním se šmouhou od mazadla na tváři a se zašpiněnýma rukama. Ale poprvé si uvědomil, že je to také nanejvýš přitažlivá mladá žena.
"É, jo, díky, Sparksová." Spěšně opustil palubu.
Dosud navlečený do letového skafandru kráčel chodbou a příslušníci lodní posádky, které míjel, se po něm ohlíželi, a pak klopili oči. Když otevřel vzduchotěsné dveře na můstek, zaslechl O'Brianův zvýšený hlas:
"Za tohle přijde o frčky."
"Přišel jsem na váš rozkaz, pane," ozval se Jason klidně.
Celý můstek ztichl jako hrob, když se O'Brian obrátil celý zrudlý.
"Neuposlechl jste přímého rozkazu napadnout ty Kilrathy co nejdál od lodi."
"Pane, mohli bychom to probrat ve vaší pracovně?" zeptal se Jason tiše.
"Ne! Probereme to zrovna tady!"
Jason kapitána obešel a otevřel dveře pracovny.
"Pane, ten hovor se může týkat utajených skutečností a vy přece víte, co o tom říkal admirál Banbridge."
Jason věděl, že to nemá s utajením vůbec nic společného. Před vstupem do této soustavy byla posádka o svém úkolu konečně informována. Jason pri tom málem proletěl stropem, protože O'Brianův brífing byl málo povzbudivý, ale o to víc se zmiňoval o přidružených nebezpečích. Ale to poslední, co chtěl, bylo mluvit před svědky o tom, co musel říci.
Rozzuřený O'Brian překráčel přes můstek, vrazil ramenem do Jasona a odstrčil ho. Jason vešel za ním do pracovny a zabouchl dveře.
"Nařídil jsem vám, abyste ty Sarthy napadli mimo dohled od Tarawy."
"Pane, podle směrnic admirála Banbridge jsme měli v tomto sektoru vyvolat šarvátku s Kilrathy tak, abychom je zavedli k Tarawě a tím abychom odhalili svoji přítomnost."
"Banbridge tady teď není, pane, a já jsem na základě stávající hrozby dospěl k jinému rozhodnutí,"
"Mizerných šest Sarth má být hrozba pro eskortní letounovou loď, torpédoborec a korvetu?"
"Nezpochybňujte můj úsudek, komandére."
"To tedy zpochybňují,"vyštěkl Jason vztekle.
Zrudlý O'Brian zašermoval před Jasonem prstem.
"Já moc dobře vím o vás a o té aféře na Gettysburgu. Jste buřič. Posledně jste se z toho vyvlékl, ale tentokrát vám to, Boha jeho, nevyjde."
Rozzuřený Jason se snažil vší mocí udržet, aby už nic neříkal.
"Rozhodl jsem se, že tento sektor prolétneme bez odhalení. Kdybychom vpadli na Kilrathy bez ohlášení, mohli jsme je rozdrtit, Boha jeho. Teď vědí, že na ně letíme, a já mám tisíc chutí tuhle akci kvůli vám odvolat."
Jason se na okamžik odvrátil. Cítil, jak se mu ruce třesou vzteky, a potom se obrátil zpátky.
"Jestli to uděláte, pane, napadne náš hlavní operační svaz deset letounových lodí. Svaz bude zničen a tuhle válku prohrajeme!"
Uhodil pěstí do stolu a na vteřinu se lekl, že si ji snad zlomil.
O'Brian zbledl a ucouvl.
"Máte zákaz létání a domácí vězení, a když teď Kilrathové vědí, že jsme tady, obracíme hned nazpátek."
Jasona se zmocňovalo rostoucí pokušení jednoduše O'Briana zabít a mít to z krku.
"Kapitánovi Gettysburgu musím přiznat aspoň tolik, že to nebyl zbabělec."
"Jste zatčen," zavrčel O'Brian.
"Poslechněte, O'Briane. Byl jste přece na brífingu. Víte, co je v sázce."
"Naše životy jsou v sázce."
"Vaše mizerná kůže je to jediné, na co dokážete myslet. Když neprovedeme ten další přeskok do nitra Říše, oni neoddělí část flotily. V našem operačním svazu je víc než padesát tisíc mužů a žen. To je všechno, co stojí mezi Kilrathy a našimi domovy. Když Kilrathové neobrátí zpátky část své flotily, ti všichni zemřou! Vrátíte se domů nadarmo."
"Stahujeme se."

Jason se vztekle odvrátil. Panebože, to bude muset vyvolat další vzpouru? Stěží mu prošla ta minulá. Navzdory příslibu podpory admirála Tolwyna nikdo v loďstvu neuzná, ani mu nebude věřit, že to musel udělat i podruhé, a O'Brian potom může do výpovědi uvést néco jiného, než se skutečně stalo. Bylo docela pravděpodobné, že to udělá, pokud se všichni vůbec někdy vrátí.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
"Dále!" zahřmel O'Brian.
Dveře se otevřely a vstoupil Grierson.
"Napadlo mě, že zajdu poblahopřát mladému Jasonovi k dobře udělané práci," oznámil klidně.
O'Brian se na něj zmateně zahleděl.
"Nalákal jste chlupáče přesně tam, kde jsme je chtěli mít. Byl to mistrovský kousek. Vsadím se, že v tuhle chvíli Kilrathové nevědí, kde jim hlava stojí. Musel jsem se stavit a říci vám, jak se mi to líbilo."
Grierson mluvil klidně a ani se přitom nedíval na Jasona, nýbrž se soustředil na O'Briana.
"Pane, navrhuji, abychom naši flotilku rozjeli plnou parou a co nejrychleji zamířili k dalšímu přeskokovému bodu. Právě když jsem k vám letěl, mi volal kapitán Teng a navrhl totéž. Přesně tak bychom totiž reagovali, kdybychom se měli proplížit nepozorovaně a někdo nás náhodou objevil."
Na chviličku se odmlčel.
"Nesouhlasíte snad, pane?"
O'Brianovi ochably rysy a tvář mu zbledla jako plavená křída.
Přikývl, neschopný promluvit.
Grierson se obrátil zpátky k můstku dveřmi, jež za ním zůstaly otevřené!
"Hej, vy tam na spojovacím, předejte pokyn ostatním lodím, ať dají plnou parou vpřed a zamíří přímo k přeskokovému bodu. Kormidelníku, vraťte se na místo a šlápněte na plyn."
Celá posádka můstku stála v těsném hloučku a dívala se na Griersona stojícího ve dveřích jako na zjeveni.
"Pohněte kostrou! Vyděsíme celou kilrathskou říši, až se z toho podělají. Kruci, dal bych duši za to, kdybych mohl vidět, jak se bude tvářit ten jejich zatracený císař, až uslyší, že k němu letíme na návštěvu!"
"Rozkaz pane," vrátila se posádka se širokými úsměvy na svá stanoviště.
"Nu, asi bych se měl vrátit na svou loď můj člun by lodím těžko stačil."
Potřásl Jasonovi rukou, a potom ho poplácal po zádech.
"Dobrá práce, synu."
Jason se ohlédl po O'Brianovi.
"Mohu se vrátit ke svým povinnostem, pane?" otázal se tiše.
"Vraťte se ke svým povinnostem, pane Barnovský. Odchod."
Jason doprovodil Griersona přes můstek do chodby vedoucí k letové palubě.
"Máte kabinu někde blízko, synu?"
Dosud otřesený Jason kývl směrem ke dveřím a oba vešli dovnitř.
Jason si ani nerozepínal kombinézu skafandru a s povzdechem se zhroutil na palandu.
"Měl jsem docela kliku, že jste přišel, pane," zašeptal. Téměř se bál promluvit nahlas.
"Měl jsem naladěnou vaši komunikační linku a slyšel jsem, jak se častujete. Když jste vypnul vysílačku, O'Brian mínil puknout vzteky."
"Takže víte, co chtěl udělat?"
Grierson přikývl.
"Znám vaši pověst, synu; také znám pravdu o incidentu na Gettysburgu a plně schvaluji, co jste se svými přáteli udělal. O'Brian se vás snažil odstavit a současně se vyškrábat z té škvíry, ve které jsme uvízli."
"Sakra, kdyby se stáhl, dožili byste se všichni příští výplaty."
"Neurážejte mě," opáčil Grierson chladně. "Já vím stejně dobře jako vy, co je v sázce, a musel bych se propadnout hanbou, kdybych měl nechat nějakého srabíka zabít spoustu mých kamarádů u Vukaru a potopit Konfederaci jenom proto, aby si zachránil svoji všivou kůži. Takže jsem si spočítal, že bych sem mel raději zaletět, postavit se za vás a trochu na něj kleknout. Když bude vědět, že ho ostatní dva kapitáni mají na očích, bude muset hrát podle plánu.
Ted se musím vrátit na svoji loď. Kdybyste měl zase nějaký problém, tady je jištěný komunikační kanál přímo na mne," a současné s tím, jak mluvil, poznamenal číslo na proužek papíru a podal jej Jasonovi.
"Děkuji, pane."
"Buďte ve střehu, synu, a proboha zůstaňte naživu. Jste jediná páka, kterou proti němu na téhle lodi máme."
"To je skvělé," povzdychl si Jason.
Grierson se usmál.
"Najděte tu svoji mladou dámu, vezměte si příští hlídku volno a zkuste se trochu odreagovat."
"Jak o tom, sakra, víte?"
"Drby se přece šíří nadsvětelnou rychlostí," opáčil Grierson se smíchem, ještě jednou mu přátelsky potřásl rukou a odešel.
Jason zhasl, natáhl se zase na palandu a zavřel oči, aniž se obtěžoval svlékat skafandr.
Ani by si nevšiml, že už není v místnosti sám, kdyby nepostřehl jemnou vůni zimolezu, vůni, která ho přenesla o mnoho let zpátky, do doby, kdy navštěvoval leteckou školu.
"Světlano?"
"Kapitán Grierson se cestou pryč stavil u mého výsadkového člunu a řekl, že bys mě rád viděl."
Jason se usmál. Grierson byl skvělý; kdyby téhle akci velel on, nebyly by žádné starosti, kromě těch, které jim

nastanou, až na ně vpadne část domovské flotily.
"Co ten parfém?"
"Půjčila mi jej naše skvělá kamarádka Janice."
"Námořní pěšák a parfém? Ale jdi."
"Zmlkni a řiď se mými pokyny," řekla, zatímco mu rozepínala kombinézu.

kapitola sedmá

"Je to okaté, až příliš okaté."
Princ Thrakhath přepnul holofilm zpátky na začátek.
Obraz byl roztřesený, protože pilot Sarthy byl neschopný a ve snaze srovnat svůj stroj s Fretkou přeháněl zásahy do řízení. Ale byly tam zřetelně viditelné tři lodě. Zastavil obraz a pohlédl zase na svého zpravodajského důstojníka.
"Jste si jistý?"
"Naprosto jistý, sire. Zvětšný obraz potvrdil, že to je Tarawa, jedna z nové třídy lehkých letounových lodí," a zpravodajský vyvolal na obrazovku technicko-taktická data lodi.
Thrakhath se uvelebil v křesle a rozhlížel se po místnosti.
"A kurs?"
"Potvrzen. Dálkově ovládaná průzkumná sonda zachytila stopy přeskoku v sektoru Džurbara. Časově se přesně shoduje s průletem těchto tří lodí."
Thrakhath se zadíval na displej strategické mapy vznášející se uprostřed místnosti a nařídil zpravodajskému, aby mu do ní vyznačil jejich dráhu.
"Ze sektoru Gmarktu, kde byl film pořízen, do Džurbary. Míří přímo do srdce Říše," zašeptal Thrakhath.
Zpravodajský důstojník přikývl.
"Odejděte."
Štábní důstojník se zasalutováním opustil místnost.
Thrakhath ještě jednou pohlédl na mapu a poté si znovu přehrál film.
Něco na tom zapáchalo. Pokud skutečně podnikají nálet, proč se obtěžují vysílat hlídky, které jen tak náhodou zakopnou o základnu a vylákají na sebe odvetný útok, jenž vede přímo k jejich flotile? Mohli přece potichu proklouznout a na jejich průlet by nejspíš nikdo vůbec nepřišel. A za druhé věděli, že jsou objeveni, a přesto pokračovali dál. Sebevražda. Takový čin se od Kilrathu často očekával a byl pokládán za čestný, ale u lidí byl vzácný.
Znovu upřel pohled na mapu.
Vukar Tag.
Je zde nějaká souvislost?
Obcházel kolem strategické mapy vznášející se uprostřed místnosti a nařídil počítači, aby zakreslil doby letu flotily k Vukaru a zpátky do centra Říše. Šest dní plnou parou nazpět, pět a půl dne ven k Vukaru.
Dále prověřil kurs Tarawy. Také necelých šest dní, pokud skutečně mají namířeno na Kilrah.
Shoda byla až příliš nápadná.
Vyvolal si na protější stěnu schéma své bojové sestavy a znovu ji studoval. Deset letounových lodí, více než dvanáct set stíhacích a bombardovacích letounů, sto dvacet větších lodí jako doprovod.
Ozvalo se zaklepání na dveře.
"Vstupte."
Vzhlédl, zatímco do místnosti vešel baron Džukaga a za ním kalralahr loďstva Rusmak a kalralahr Císařských legií Gar.
"Už jste to slyšeli?" zeptal se Thrakhath.
"Opovážlivost," zavrčel Gar. "Nejprve domov císařovny matky, a teď úder přímo do srdce naší říše."
"A proč? Jak to do sebe zapadá?"
"Vandalství zrozené ze zoufalství," zabručel Rusmak. "Všechny naše extrapolace naznačují, že tahle válka do roka skončí a z jejich drahocenné Země zbude vyhaslá slupka bez života. Proto podnikají tyto pomstychtivé nájezdy, aby zranili naši hrdost."
Baron se po Rusmakovi ohlédl a tiše se uchechtl.
"Promluvil jste jako pravý válečník, můj milý kalralahre."
"Vy to snad vidíte jinak?" štěkl Rusmak.
"To není zoufalství; to je vychytralost," odvětil baron tiše.
Rusmak pohradvě odfrkl.
"Zrovna prahnu slyšet moudrost takového intelektuála, jako jste vy," opáčil sarkasticky.
"Nejprve udeří na císařovnu matku, aby vylákali Domovskou flotilu k odvetnému úderu. Když tak zůstanou zadní dvířka nehlídaná, proklouznou dovnitř, vyplení soustavu Kilrahu a nás tím postaví před toto malé dilema."
"Vědí vůbec o tom, že císařské loďstvo vyrazilo?" odsekl Gar. "Máte důkaz, že očekávají protiúder? Od naší tajné předsunuté hlídky na Vukar Tagu víme, že jejich říšská garda se tam zakopává, staví plastobetonové bunkry a opevňuje se. Včera přistála loď naložená těžkou výzbrojí a výstrojí pro pozemní obranu. To mi napovídá, že se drží svého standardního postupu opevnit dobytou planetu a přeměnit ji na základnu."
"Jedna z těch dvou letounových lodí, které zaútočily na Vukar, je ta, která byla zpozorována nyní," pravil baron Džukaga klidně.
"Jak to víte?" otázal se Thrakhath, překvapený a také zahanbený tím, že na tuto možnost sám nepomyslel a neprověřil

ji.
"Prohlížel jsem si Zvětšeniny obrázků ze Sarthy a také z pozemní stanice na Vukaru, která zaznamenala začátek útoku. Je to jedna a táž loď."
"To znamená, že znají posloupnost přeskoků, o které jsme si mysleli, že je tajná," řekl Thrakhath. "Obletět pod Říší standardní trasou, a potom zamířit vzhůru by jim trvalo třicet nebo víc dní."
"Přesně tak."
Princ Thrakhath si tu myšlenku nechal chvíli rozležet v hlavě. Obrátil se k zadní obrazovce v místnosti a nařídil počítači, aby na ni vyvolal všechna data, která rozvědka o nové letounové lodi nasbírala.
"Její konstrukce je slabá," ušklíbl se Rusmak. "Pouze jedna vzletová paluba, očividně namontovaná na kostru střední transportní lodě. To dokazuje, že vůči nám ztrácejí i ve výrobě a zbývá jim jen přestavovat dopravní plavidla. Není to nic jiného než známka zoufalství."
"Možná pro zoufalý čin," zašeptal Thrakhath.
"Máme dvě možnosti," pravil baron klidně.
"A to?"
"Vyčlenit část flotily, která zamíří zpátky do srdce Říše, aby tohoto nájezdníka vystopovala a zničila."
"Nebo?"
"Úplně prozatím upustit od osvobození Vukaru a rozmístit do obranného postavení celou Domovskou flotilu."
"To je nemožné a směšné," zahřměl Gar. "Tady mluvíte o císařské cti. Vukar musím pomstít co nejdříve. A za druhé jste slyšel hlášení rozvědky. Opevňují planetu. Vědí, že nepoužijeme zbraně hromadného ničení, že přistaneme a dobudeme ji přímým bojem. Dejte jim třicet dní času a oni tam dopraví posily a bude nás stát deset legií je vydolovat. A ty legie jsou moje; nechci vycedit ani o kapku krve víc, než bude nutné. Tohle je podle mého jejich plán: nechat nás vykrvácet během dobývání. Každý den odkladu znamená, že jednotky Císařské gardy utrpí další tisíce ztrát navíc."
"Já nicméně trvám na své analýze," odvětil baron. "a upřímně řečeno, generále, nechápu, proč bychom se vůbec měli obtěžovat znovu dobývat Vukar; je to nudný a zaprášený svět." Při řeči si nevzrušeně prohlížel drápy, jako by v jejich lakovém lesku hledá! nějakou drobnou skvrnku.
"Jste blázen,"" opáčil Gar. "Není třeba posílat nazpátek celou flotilu. Vyrazili jsme v takové síle, abychom dali najevo, jak nám záleží na pomstě: svaz sedmi letounových lodí bude stejně dobrý jako svaz deseti. Všechny výsadkové síly mohou zůstat s námi. Se třemi zbývajícími letounovými loděmi k dispozici můžete jednu poslat přímo zpátky a dvé paralelními trasami, a tak zahradit všechny únikové cesty."
"Rozdělit flotilu?" zeptal se baron klidně.
"Sedm letounových lodí je stále ještě drtivá síla."
"A co když je to past?" otázal se princ tiše.
Baron se usmál, ale neřekl nic.
"Nesmysl, pane," vpadl do hovoru Rusmak. "Jakápak past?"
"Vukar je návnada," řekl baron. "Od začátku jsem měl podezření, že lidé tím plánem sledují ještě něco jiného. Víme přece, že kolem nich stahujeme smrtící smyčku. Mají strašlivé ztráty. Kdyby nebylo tohoto jejich dobrodružství, už bychom zahajovali další operaci, která by vedla k obklíčení sektoru Enigma, a potom bychom se vrhli přímo do srdce té jejich Konfederace. Oni to musí vědět také. Když před sebou vidíte porážku, riskujete, a takhle já tenhle jejich manévr vidím: jako hazardní pokus vlákat nás do rozhodujícího boje za jejich podmínek."
Rusmak se zasmál.
"Oceňujete tyhle lidi příliš vysoko."
"Ano,'" pravil baron chladně, "oceňuji je hodně vysoko. Naučil jsem se respektovat jejich intelekt, jejich mazanost, jejich odvahu a schopnosti. Naše dobyvatelská historie byla až příliš snadná; ostatní rasy, které jsme si podrobili, byly po technické stránce na nižší úrovni a po morální stránce nepevné. Tihle lidé ovšem nejsou ani jedno. Nikdy je nepodceňujte, Rusmaku."
"Mluvíte, jako byste je měl rád," zasmál se Rusmak. "Proč tedy nedáte svou dceru některému z nich za družku?"
V místnosti se po té urážce rozhostilo ticho.
"Aby mohla zplodit takového hlupáka, jako jste vy? Pochybuji, že by se snížila k tomu, aby měla takové dítě."
Rusmak zuřivě zavrčel a vyskočil na nohy s rukou položenou na jílci dýky.
"To stačí," ozval se princ a zdvihl ruku. "Zmlkněte oba. Mluvíme o boji, ne o vaší filosofii, barone, ani o vašich dětinských urážkách, Rusmaku."
Rusmak vrhl vzteklý pohled na barona, který se usmál a ignoroval ho, jako by byl tak bezvýznamný, že ani nestojí za povšimnutí,
"Barone, já souhlasím s Rusmakem, že těm zvířatům přičítáte příliš velkou chytrost," prohlásil Gar.
Baron se tiše zasmál.
"Oni vědí, že budeme o Vukar bojovat, třebaže je ze strategického hlediska bezcenný. Troufám si tvrdit, že na něj zaútočili právě proto, že zjistili, jak vysokou hodnotu přičítáme cti a pomstě; i když v této válce pokládám takové věci za zbytečné."
"Tvrdíte snad, že na cti nezáleží?" zeptal se princ, neschopný skrýt překvapení v hlase. "Přece jste viděl holozáznam té odpornosti. které se dopustil jejich velitel."
"Pouze divadélko. Jděte, princi Thrakhathe, snad si nemyslíte, že nevěděl, že nablízku je přehledová kamera, která to pro vás filmuje? Jejich detekční přístroje jsou stejně dobré jako naše. V některých ohledech dokonce ještě lepší, S největší pravděpodobností věděli, že tam je vysílací stanice zhuštěných signálů, ale rozhodli se ji nechat na pokoji."
"Co se podle vás tedy stane?" otázal se princ, stále více znechucený baronovým postojem.

"Pošleme flotilu na Vukar, vyšleme výsadek a jejich letounové lodě se objeví a zaútočí na nás, zatímco budeme mít plné ruce práce s pozemní operací. Když se obrátíme proti nim a ponecháme výsadek bez ochrany, stačí jim poslat hrstku stíhaček mezi transportní a výsadková plavidla a přijdeme o naše legie. Když se pokusíme chránit transportní lodě a pozemní síly, nebudeme mít dostatečnou sílu na protiúder proti jejich letounovým lodím."
"Máme přehled o všech jejich těžkých letounových lodích," namítl Rusmak. "Dvě vedou útok u Oargthu, jedna v sektoru Bukrag, jedna je v doku kvůli opravám a čtyři zbylé těžké letounové lodě se soustřeďují v oblasti Enigmy a čekají, až tam naše třetí flotila začne vyvíjet tlak."
"A osm jich je zničených," oznámil Gar pyšně.
"Takže jsou zoufalí," řekl baron.
"A tenhle jejich nálet není nic jiného než zoufalá akce," odsekl Gar.
Princ Thrakhath se v křesle opřel a zavřel oči. Představil si nákres tras, jako by hledal matematickou odpověď. Mezi oběma útoky musí existovat spojitost. Bylo zřejmé, že onu Tarawu nemůže ignorovat, ale jak zareagovat? Představa rozdělení flotily ho zneklidňovala. Kdyby měla být ztracena byť jen jedna její část, mělo by to nedozírné politické důsledky. Na chvilku otevřel oči a pohlédl na barona.
Tobě by se jen líbilo, kdyby Domovská flotila zmizela, co? - pomyslel si. Tvoje větev rodiny nás vždycky nenáviděla, protože náš rodokmen není tak královský jako váš, a tobě by se příležitost uchvátit trůn moc dobře hodila.
Ale obrátit celou flotilu a zanechat protiúderu? Vypadal by jako hlupák, kdyby se vydal rozplácnout tuhle mouchu s deseti těžkými letounovými loděmi, i když ta moucha ohrožuje Kilrah. Bylo to poprvé, co se Říše za dlouhá tisíciletí dobyvatelských válek setkala s takovou opovážlivostí. Dosud nikdy nepřátelské oči nespatřily domovský svět - pokud to nebyli cti zbavení zajatci, přivezení domů jako otroci nebo odsouzenci k veřejné popravě.
Ale co když je u Vukaru čeká past? Co tam mohou očekávat? Znovu všechno rozvažoval.
Musí udělat obojí; nemohl se tomu nijak vyhnout, a to ho zneklidňovalo. Ostatní flotily rozmístěné na frontě se nacházely příliš daleko, než aby se daly převelet k domobraně, takže to zůstávalo na císařských jednotkách. Kromě toho by nebylo z politického hlediska moudré umístit jednotky, které mohly být věrné jiným klanům, blíž trůnu než císařskou flotilu. Ani Vukar Tag a ztracenou čest nemohly dobývat jiné jednotky než ty, jež spadaly pod císařské velitelství, protože postupovat jinak by znamenalo dát před ostatními rody najevo slabost.
Také pomyslel na tajnou depeši od císaře, jež mu ležela na stole, která nařizovala, že je třeba nejen vytlačit nájezdníka, ale také pomstít císařskou čest, pokud Thrakhath bude mít za to, že lze oboje provést najednou. Kopie holozáznamu zachycujícího lidi při dobývání Vukaru se nějakým způsobem dostala k určitým členům dvora a urážka císařovny matky vyvolala posměšky. Za celé ty roky ji nepřijali, pohlíželi na ni jako na přivandrovalce odkudsi z periferie Říše, a někteří šířili šeptandu, že tato urážka je přiměřenou odplatou za drzost, s jakou se přivdala do císařského rodu.
Třebaže provést protiútok nebylo císařovým přímým rozkazem, pouze důrazným doporučením, byla tato debata pouze akademická. Nicméně princ byl zvědavý, jak budou jeho podřízení jednat.
"Tři letounové lodě se vrátí a uloví toho vetřelce," řekl princ ostrým hlasem. "Do hodiny rozhodnu, které lodě to konkrétně budou."
Otevřel oči a pohlédl na barona.
"Vy nesouhlasíte?"
"Jak bych mohl nesouhlasit s rozhodnutím císařské krve?"
"Ale přesto nesouhlasíte?"
"Rozdělovat flotilu nikdy není moudrý tah, zejména když stojíme před možným neznámem. Stále trvám na tom, že útok na Vukar byl zamýšlen spíš jako pouhá urážka císařovny matky."
"Pokus o vraždu jako pouhá urážka?" zavrčel Gar.
"Ano, přesně tak," odvětil baron s tichým úšklebkem. "Tihle lidé jsou dost chytří na to, aby věděli, že zabití císařovny matky by pohřbilo všechny rozbroje a vyvolalo touhu po pomstě bez ohledu na to, jak se jistí členové vládnoucího rodu dívají na její způsoby získávání moci. Nepochybně věděli, že tam ani není a že zničení paláce tedy bude spíš obyčejným ponížením než podnětem ke krvavé odvetě. A kromě toho ten palác byl starý, zchátralý a zaprášený. Obyčejná pohraniční výspa. Kdyby byl patřil mně, byl bych takovou ostudu nechal zbourat už dávno, a kdyby jej lidé zničili, považoval bych to za zlepšení výhledu."
Thrakhath v baronových slovech postřehl politickou narážku na to, že císařův rodokmen není dost vznešený, že císařova matka je málo urozená a získala si císařova otce pouze svou krásou a přitažlivostí a ničím jiným. Pocítil nutkání přeskočit stůl a vetknout baronovi za tu urážku do jeho urozeného hrdla drápovou dýku.
Teď ne, teď si nemůžeme takovéhle soupeření dovolit. Nejdřív dokončíme tu válku s lidmi a během euforie z vítězství si to budeme moci vyřídit s opozicí. Zatracená válka, pomyslel si. Vynutila si odložení dávných sporů tváří v tvář společnému nepříteli a výsledkem bylo hnisavé napětí, které nebylo možné rozříznout a vyčistit, dokud lidé nebudou zničeni.
"Sire, nechtěl bych přijít o úder na Vukar," oznámil mu Gar.
Princ se na velitele císařských legií podíval.
"Nepřijdete, ani vy ne, Rusmaku."
Znovu zavřel oči. Opětovné dobytí planety a vykonání pomsty bylo pouhé dobytí planety a vykonání pomsty. Bylo v tom málo slávy. Ale dopadnout vetřelce, zachránit čest domovské soustavy, na tom v dané chvíli záleželo víc.
"Ty tři letounové lodě, které budou krýt domovský svět, povedu osobně. Barone, vy budete velet útoku na Vukar."
Thrakhath se usmál při pohledu na náhlé rozpaky svého soupeře, který si uvědomil, že je v pasti, donucen obhájit čest ženy a rodu, kterými pohrdal.
"Nejsem důstojník loďstva," řekl baron tiše.

"Všechna taktická rozhodnutí bude mít na starosti Rusmak, vy budete jenom zastupovat vládnoucí rod."
Upřel zrak na barona a usmál se. Když dobudete slávu, připadne věrnému Rusmakovi; když odejdete s hanbou, pak připadne tobě, pomyslel si a věděl, že baron už uhodl, na co Thrakhath myslí... a právě proto ho nenáviděl a bál se ho.
* * *
"Pojďte dál, Tolwyne."
Banbridge s úsměvem za stolem vstal a napřáhl ruku.
"Copak vás přivádí na Vlkodava?"
"Jenom s vámi chci prohodit pár slov před bojem, to je všechno."
Banbridge pokýval hlavou.
"Jaká je nálada na Concordii?"
"Všichni jsou připravení a celí žhaví. Všechny provozuschopné letouny jsou naložené na těžký útok; piloti se nemohou dočkat, až ta veselice začne."
"Právě u mne byl kurýr od Velkého Duka. Jsou zakopaní až po uši. Dokončují několik bunkrů, které vydrží přímý zásah antihmotovou hlavicí, dokonce i starou atomovou, a sedí tam a čekají. Chlupáčům se dostane vřelého přivítání, až začnou přistávat."
"Duke měl takovýhle boj vždycky rád, vést skvělé lidi do beznadějného boje proti nemožné přesile. Byl takový už na Akademii. Chtěl bojovat zblízka a osobně. Nu, zítra se mu toho dostane vrchovatě."
"Poslední hlášení sond jsi viděl."
"Dosud nepotvrzený počet letounových lodí," povzdychl si Tolwyn. "To se dalo čekat, když při čištění minového pole našli tu průzkumnou sondu. Tenhle trik, schovat sondu do minového pole a čekat, že se mu prostě vyhnou, jsme používali až příliš často."
"Ať už jim velí kdokoliv, je zatraceně chytrý."
"Myslíš, že je to Thrakhath?"
"To by se mi líbilo," řekl Banbridge a uhodil pěstí do otevřené dlaně. "Opravdu tomu parchantovi načechrat kožich..."
"Co když on načechrá kožich nám?"
Banbridge střelil po Tolwynovi pohledem.
"Nejsi tak trochu pesimista?"
"Jenom uvažuji o všech možnostech."
"Pod mým velením není místo na poraženectví, admirále."
Tolwyn cítil, že to je výtka, a nechal to plavat. Banbridge se opřel zadkem o přední hranu stolu.
"Promiň, Geofe. Stres z napětí. Odjakživa nesnáším čekání před bitvou. Jakmile to začne, už je to dobré; Bůh mi promiň, dokonce se mi to líbí, ale ty chvíle před tím mi brnkají na nervy."
Tolwyn se usmál.
"Vždycky to bylo tak. Už jsi někdy četl Jindřicha V.? Tu scénu v noci před bitvou u Agincourtu? Ty obavy, čekání, nejistota, jestli všechno půjde podle tvého plánu. V předvečer bitvy to bylo vždycky takové."
"Vy Britové s tou vaší historií," podotkl Banbridge s úsměvem.
"My Britové máme i jiné tradice."
"Nezačínej o tom znovu," ohradil se Banbridge náhle chladným hlasem.
"Já chci jen tohle, pane. Jestli... promiňte, chci říci až Kilrathům u Vukaru nakopeme zadek, dovolte mi vzít můj operační svaz a odletět po trase Tarawy. Říše bude po ztrátě většiny domovské flotily vyvedená z rovnováhy. Jenom mi dovolte tam vletět a prorazit pro ně díru na únik."
"Ne."
"Ale, pane..."
"Slyšel jste, Tolwyne. Ne, sakra! V zítřejším boji riskujeme veškerou naději na vítězství. Šance jsou takové, že i v případě, když všechno půjde podle plánu, ztratíme nejméně jednu letounovou loď. A když to podle plánu nepůjde, je tenhle bod bezpředmětný. Nehodlám po vítězství přijít ještě o Concordii kvůli marné naději na záchranu lodě, která už to má nejspíš za sebou."
"Mluvíš o patnácti stovkách mužů a žen, jako by to byly jen figurky na šachovnici."
"Mluvím o přežití Konfederace, Geoffreyi. Nelíbí se mi posílat tam ta děcka o nic víc než tobě. Jenže, proboha, Geofe, chytáme se stébel a bojujeme o přežití. Naše letounové lodě jsou tenoučká hranice mezi deseti miliardami lidí a pomstou Kilrathu. Na pokrytí celé fronty nám zůstalo celých sedm těžkých letounových lodí, Geofe; za poslední rok jsme jich ztratili devět, a než skončí opravy Slavkova a než přijdou do služby nové těžké letounové lodě, bude to ještě rok trvat. Oni jich mají nejméně dvacet a bůhví kolik jich mají v dohledné době ještě nafasovat.
Vzpomínáš na ty boje o rozpočet dávno před touhle válkou, kdy jsme doslova žebrali jako chudáci o peníze na stavbu loděnic, které by vyráběly velké lodě? Teď za to platíme. Postavit loděnici a vyškolit dělníky trvá deset let a dalších pět let trvá postavit tam první letounovou loď. To mě ničí; ti samí političtí hajzlíci, kteří nám odpírali finance, na nás teď házejí vinu za porážky.
Kilrathové byli na tuhle válku připravení, my ne, a po třiceti letech bojů je stále jen dohánímе. Nelíbí se mi to, ale s ohledem na okolnosti musíme obětovat Tarawu, jestli máme mít vůbec nějakou šanci na vítězství, nebo aspoň vyrovnat nepoměr sil a získat čas, než do služby nastoupí nová generace lodí. Geofe, ty víc než kdokoliv jiný víš, co se stane, když ztratíme další letounové lodě a Kilrathové se dostanou mezi centra naší civilizace."
Tolwyn přikývl, rysy mu ztvrdly a na chvilku sklonil hlavu.
"Promiň, že o tom začínám, Geofe, tvoje žena byla skoro jako moje dcera. Nikdy těm parchantům neodpustím za to, co provedli tobě, jí, nám všem."

"Ale stejně to nechápeš, Wayne," ozval se Tolwyn konečně. "Jestli potřebujeme vyhrát tímhle způsobem, posílat naši mládež na sebevražedné akce, tak si myslim, že Kilrathové už vyhráli. Udělali z nás to, co jsou oni."
"Krucinál, ne; to je definitivní rozkaz, a i kdybych zítra padl, očekávám, že jej uposlechneš. Totéž jsem řekl velitelství loďstva pro případ, že by se se mnou něco stalo. Převezmeš po mně velení, Geofe, ale velitelství ti dá přímý rozkaz neletět za nimi. Žádný pokus o záchranu."
Tolwyn se přesto dál tvářil vzdorovitě.
"To zatraceně smrdí a ty to víš, Wayne. Co se to s tebou, sakra, stalo?"
"Cítil bys to stejně, kdyby jediný žijící dědic rodinného jména byl tady místo tam?"
"Táhni do hajzlu, Wayne," zahřměl Tolwyn. "Jak se to vůbec opovažuješ vyslovit?"
"Řeklo to víc lidí," odsekl Banbridge. "A jestli o tom uslyším ještě slovo, dám velení na Concordii jinému admirálovi."
Tolwyn, rozzuřený tak, že ani nemohl mluvit, vzdorné stál a nehodlal couvnout.
Banbridgeova komunikační souprava začala pípat a on zdvihl sluchátka ležící na stole. Pozorně naslouchal.
"Dobrá, signalizujte laserovým spojením: všechny lodě budou nadále udržovat rádiový klid, ale vyhlásí plnou bojovou pohotovost."
Odložil sluchátka.
"Osm kilrathských torpédoborců právě přeskočilo k Vukaru. Šest jich začalo bombardovat planetu, jeden směřuje na hlídku k přeskokovému bodu, kterým proletíme, a poslední zůstává u přeskokového bodu na kilrathské straně,"
"Už to začalo, to je jejich klasický zahajovací tah," řekl Tolwyn. "Do šesti hodin tam máme jejich hlavní flotilu."
"Měl by ses raději vrátit na svou loď, Geoffreyi." Zaváhal. "Na to, o čem se tady mluvilo, zapomenu."
"Já nedokážu zapomenout," pravil Tolwyn chladně.
Oba staří kamarádi se na sebe chvilku dívali.
"Sakra, vrať se prostě na svou loď. Víš přece, že to, co jsem tu říkal, není můj názor. Jenom jsem chtěl, abys věděl, že jsou jistí lidé, kteří se na tvé přání zachránit Tarawu nedívají vůbec přátelsky."
Tolwyn přikývl a obrátil se k odchodu.
"Geofe?"
Tolwyn se ohlédl.
"Sakra, Geofe," řekl Banbridge tiše. "Byli jsme přece dlouho přátelé. Už je to pětadvacet roků, co ses ukázal v mé třídě a co jsi poprvé přišel ke mne na návštěvu na ten večírek, kde ses seznámil s Elizabeth. Chci, abychom bez ohledu na všechno zůstali přáteli."
Tolwyn přikývl a konečně mu nabídl ruku.
"Hodně štěstí, Wayne. Bůh ví, že je budeme potřebovat."
* * *
"Máš strach?"
"Ne," Vzdychla a přitulila se k němu těsněji. Znovu ho napadlo, že vojsko snad ani nemohlo své puritánské hodnoty dát najevo výrazněji jinak, než konstrukcí paland. Vměstnat dva lidi na jednu palandu bylo nepohodlné, ba přímo nemožné. Běžně byl rozšířen vtip, že když vás povýší na admirála, dostanete do apartmá obrovskou postel, aby v ní bylo místo pro všechny lidi, se kterými jste se cestou nahoru vyspal.
"Je mi jenom líto, že už to končí."
"Věděli jsme přece, že na to nemáme moc času," zašeptal Jason.
"Nikdy jsme jej neměli, zlato. Ani tenkrát ve škole, ani teď tady."
Cítil, jak se mu zase stahuje žaludek. Dosud nikdy před zahájením akce nečelil takové chmurné jistotě, že až den skončí, on už tady nebude. Byl to zvláštní pocit. Vědět, že vesmír se bude dál točit bez něho. Že v něm dál budou jeho přátelé, vyslechnou zprávu, pokývají hlavou a zamumlají několik slov o "chudákovi Jasonovi". Zbude po něm pár se smutkem vyprávěných veselých historek, možná jedna nebo dvě v soukromí prolité slzy, a potom se vrhnou do svého vlastního života, vlastního boje a vlastního umírání.
A tak zoufale chtěl, aby Světlana žila. To bylo to nejtěžší. Ona padne stejného dne jako on. Ani tohle po nich nezůstane. Nanejvýš krátké oznámení doma v místních novinách a další modrá hvězda pro jeho a pro její matku, aby si je pověsily do oken.
Cítil se podvedený. Tolik ostatních lidí mělo čas na to, aby se zamilovali, vzali, vychovali děti, něco po sobě zanechali. On a Světlana ne.
Ucítil na prsou něco vlhkého a věděl, že Světlana pláče. Plakala tiše; neotřásala se, ba ani tlumeně nevzlykala. Jenom tiché slzy.
Přivinul ji k sobě těsněji, nic neříkal, jen vnímal, jak jí bije srdce. Loď byla zcela tichá a občasné hlasy na chodbě tlumené, jako by všichni na palubě za sebe drželi tichou vzpomínku.
"Světlano?"
Ten hlas zněl tiše a kovově.
Vzdychla a sáhla přes postranici postele na podlahu pro svou důstojnickou blůzu. Vzala ji za límec a stiskla výložku.
"Zde, pane."
"Je čas, děvče."
"Oukej, pane."
Upustila blůzu a na chvilku se ještě přitiskla Jasonovi k hrudi.
"Merritt?"
"M-hm. Řekl mi, ať všechen zbývající čas strávím s tebou, že mě zavolá, až bude čas se začít chystat."
Jason ji pevně sevřel.

Opětovala jeho objetí, a pak se zvolna odtáhla. Sledoval v přítmí, jak se obléká, a ani jeden z nich nepromluvil. Posadila se na palandu, aby si zavázala boty, a potom se naklonila, aby ho naposledy políbila.
"Na konci dne se uvidíme," zašeptala.
" Jo, na konci dne. Dej na sebe pozor, lásko. Vyřiď Merrittovi, že je fajn a že vás budeme krýt."
"Moc neriskuj."
Jason se snažil zasmát, ale nedokázal to.
"Miluji tě," zašeptal,
"Vždycky jsem tě milovala a vždycky budu,"' A pak byla pryč a zanechala Jasona o samotě, aby tam mlčky seděl a čekal na signál, který ohlásí, že začíná poslední přeskok do nitra Kilrathské říše.

kapitola osmá

"Všichni piloti do letounů."
Jason pohlédl na komunikační obrazovku v hotovostní místnosti. Mladá řídící létání byla očividně vzrušená a nervózní. Atmosféra na lodi připomínala elektrický proud o vysokém napětí. Všichni se nacházeli ve stavu téměř hysterického vzrušení ze skutečnosti, že útočí na soustavu domovského světa Kilrathu, smíšeného s pocitem hrůzy z toho, co nadcházelo.
"Dobrá, lidi, hodné štěstí, dobrý lov, a teď sebou hoďte."
Piloti vyskočili z křesel a vrhli se ke dveřím.
"Na bojová stanoviště! Všichni na bojová stanoviště!"
Lodí se rozléhala poplašná siréna a v chodbách, které potemněly poté, co řídicí bojový systém Tarawy začal odvádět každý dostupný joule energie ke štítům a zbraním, se rozžehlo červené nouzové osvětlení.
Jason se znovu ohlédl po obrazovce.
"Hlášení průzkumu?" houkl.
"Hvězdná zář hlásí přes dvacet kilrathských stíhaček a tři lodě o velikosti korvety na záchytném kursu."
"Dobře. Já teď jdu do své stíhačky. Ozvu se vám odtamtud."
Připojil se ke shonu na chodbě. Během přeskoku do systému Kilrahu byli v plné bojové pohotovosti, ale k jeho nevěřícnému překvapení hlídal přístup pouhý půltucet stíhácích strojů a jedna lehká korveta. Boj skončil dřív, než on sám vzlétl. Potom pro své lidi pohotovost odvolal, aby ošetřili letouny a trochu se zotavili, dokud se nedostanou na útočnou vzdálenost.
Nyní Kilrathové přilétali, podle všeho proto, aby jim zablokovali přístup.
Dorazil na letovou palubu. Oddíly námořní pěchoty se už nalodily do výsadkových člunů a paluba náhle vyhlížela téměř prostorně. Merritt v plné polní se standardní laserovou puškou pověšenou na rameni stál vedle svého člunu, vtisknutého do mezery po jednom ze ztracených Sabrů. Když spatřil Jasona, formálně zasalutoval, a potom zdvihl palec. Světlana stála vedle něj. Jason si téměř přál, aby se melodramaticky rozběhla k jeho stíhačce a vyprovázela ho pohledem, až vzlétne, ale disciplína jí to nedovolila.
Zdvihla ruku a téměř dětsky mu smutně zamávala. Zamával také a přinutil se odvrátit.
Skočil na žebřík a vyšplhal do kabiny.
"Nakopejte pár chlupatých zadků, pane!" křikla Sparksová, když odtáhla žebřík a mávla na vlečný vůz, aby ho odtáhl na vzletovou dráhu.
"Operační středisko Tarawy, jaká je situace?"
"Ztratili jsme už jeden průzkumný stroj. Hvězdná zář hlásí mnoho, opakuji, mnoho banditů vzlétajících z druhého měsíce a také tři přibližující se korvety. Kapitán O'Brian nařídil našemu doprovodu, aby se přesunul před nás a zapojil se do boje."
To byl sice standardní postup, nicméně Jasonovi dělalo starosti, že Grierson neletí za Tarawou, aby svým způsobem O'Briana postrkoval kupředu.
"Důstojník letové paluby!"
"Zde, pane," a její obraz se objevil na jeho komunikačním displeji.
"Přesuňte Doomsdaye na vzlet přede mne; chci mít venku co nejrychleji alespoň jeden stroj vyzbrojený torpédy."
"Ano, pane." Odvrátila se a začala vykřikovat příslušné povely.
Jason přepnul zpátky na operační středisko na můstku, aby sledoval vývoj situace. Vlečný vůz, který ho táhl ke vzletové dráze, se zastavil a Doomsdayův Sabre vklouzl před něj tak blízko, že Jason měl na okamžik za to, že se stroje srazí křídly.
Posádka se zlepšovala. Ještě před týdnem nebo dvěma by se neodvážil změnit za chodu pořadí vzletů. Avšak nyní, když šlo do tuhého, se zdálo, že všechno šlape jako hodinky. Stíhačky ostrým vzletem vylétaly ven - Mongol, po něm Okrouhlík a Vlk samotář, a po nich do katapultu zapřáhli Doomsdaye. Sabre vystřelil ven a do postavení najel Jason. Když signalista ukázal vpřed, zapřel se Jason do sedadla a už byl venku, spustil naplno přídavné spalování a vyrazil přímo kupředu, aby dohnal Doomsdaye. Přepnul na Janicin kanál a požádal o hlášení.
"Tady Hvězdná zář. Rychle se stahujeme, míří jich k nám nejmíň pětadvacet - Dralthi, Sarthy, pár Grikathů a tři korvety třídy Kamech!"
"Nějaké letounové lodě?"
"To je záhada. Několik z těch stíhaček má pozemní kamufláž a v dohledu není žádná zatracená letounovka."
"Do hajzlu!"

"Já vím. Sakra, Medvěde, doletěli jsme na sto tisíc kiláků ke druhému měsíci, než se konečně zvedli. Kilrah byl přímo před námi - milión a půl kiláků daleko. Úžasný pohled."
"Obrana?"
"Kilrah je zahalený plnou planetární ochrannou clonou.
Tucet základen na oběžných drahách a na jejich komunikačních kanálech divoký provoz. Ale žádné letounové lodě. Dobře jsem propátrala celé okolí, než se z toho měsíce zvedli."
"Vyšli informace hned teď na Tarawu. Pošli je přímo na operační a také se spoj pobočním kanálem se Světlanou a předej je i námořní pěchotě."
"Už to běží."
"Dobrá práce. Vraťte se a přezbrojte na bojovou podporu výsadkových operací."
Za necelou minutu se Janice mihla kolem na plný plyn pouze s jedním číslem. Dva ztracení, uvědomil si Jason. Palubní počítač už předběžně zaměřoval cíle v přilétající vlně vpředu a vypadalo to, jako by celá obrazovka zčervenala.
"Intrepide"
"Tady Grierson."
"Proč se nedržíte zpátky a nepočkáte na větší stíhací podporu?"
Grierson se zasmál.
"Jdeme na to zostra, synu. Musíme je udržet dál od Tarawy."
"Pomůžeme vám. Máme jeden náklad torpéd, sejmeme čelní korvetu." odpověděl Jason.
"Je tu horko: proč nepočkáte na větší stíhací podporu?" oplatil mu otázku Grierson.
"Není čas, Intrepide."
O několik vteřin později minul obě doprovodné lodě a zařadil se vedle Doomsdaye.
"Doomsdayi, jsem po tvé levé straně. Vyber si cíl a já tě budu krýt,"
"Uvidíme se v pekle,"' zahulákal Doomsday a ještě než dořekl, čelní kilrathská Sartha, letící jako předvoj, zahájila palbu.
I když střílela z maximálního dostřelu, palba šla jen těsně mimo a Jason si uvědomil, že to nejsou druhořadí piloti.
Doomsday strhl svůj stroj do výkrutu a nahodil přídavné spalování a Jason se držel těsně za ním. Slyšel, jak si Okrouhlík, Mongol a Vlk samotář při své zteči, směřující do čela útoku, navzájem oznamují vybrané cíle, aby se pokusili potlačit kilrathskou obranu, zatímco osamělý Sabre pokračoval vpřed.
Prostor kolem Jasona křižovaly laserové a neutronové svazky, náboje z hmotnostních urychlovačů a tucty řízených střel. Přilepený na Doomsdayův letoun tak těsné, že takřka rozeznal barvu očí jeho zadního střelce, sledoval obrazovku, na které se zobrazila dráha tří střel, jež se k nim blížily.
"Letí na nás střely!" křikl Jason.
"Zaměřuji torpéda na tu korvetu! Nemůžu se odpoutat!"
Jason sledoval, jak se střely přibližují. Když do dopadu hlavic zbývalo jen několik vteřin, vypustil oblak klamných dipólů a světlic, a dvě střely vybuchly. Ale jedna pronikla skrz clonu. Spustil přídavné spalování naplno, přitáhl stroj a střela, pro kterou Jasonovy motory nyní představovaly silnější tepelný zdroj, se vydala za ním a Doomsdaye minula.
Jason přešel do ploché zatáčky, prudce se přetočil a vypnul motory, aby střele nastavil chladnější obrys přední poloviny kosmoplánu. Střela prolétla kolem něj a on si úlevou vydechl. Jenže pak se začala obracet.
V hrůze sledoval, jak střela chvilku kličkuje, a potom zachycuje teplo dosud sálající z trysky motoru. Chlupáči si toho triku s otočením letounu a zastavením motorů museli nějak všimnout a přeprogramovat střely tak, aby se vzápětí znovu zaměřily. Začal spouštět motor, ale z toho, jak se střela rozlétla přímo na něj, mu bylo jasné, že je po něm.
Střela vybuchla tak blízko, že jeho stroj poskočil, a až za několik vteřin si Jason uvědomil, že ji v posledním okamžiku dokonale předsazeným výstřelem zničil Vlk samotář.
"Skvělá rána, Kevine."
"Za to jsem placený, pane."
Jason se usmál a zamával, když se Vlk samotář mihl kolem a odlétl za jeho zad, aby zadržel další vlnu stíhačů. Kolena měl roztřesená jako sulc, zhluboka dýchal a snažil se uklidnit a potlačit hryzavý strach.
"Máme tón! Je po ní!" zaječel Doomsday.
Jason naklonil letoun a ohlédl se přes rameno právě v okamžiku, kdy ze Sabru vylétl vějíř torpéd proti čelní kilrathské korvetě. Korveta vypálila vějířovitou dávku, a potom se natočila přídí proti torpédům, aby pro ně byla co nejmenším terčem. Torpéda vybuchla na přídi, loď se roztrhla a zmizela v tiše se rozpínající kouli oslnivého ohně.
"Sejmul jsi ho. Doomsdayi. Dobrá rána; a teď, sakra, padáme odsud."
Doomsday pokračoval přímo kupředu a Jason ho se zaklením následoval. Cítil, jak se ho zmocňuje téměř surrealistický pocit, jako by ho vedl instinkt. Už ani nepřemýšlel na vědomé úrovni a kličkoval vířícím bitevním polem. Před ním se kolébavým letem objevil Grikath, který se pokoušel zaměřit Doornsdaye, a Jason odpálil salvu neřízených střel přímo do jeho ocasu. Letoun se rozpadl na kusy a Jason prolétl tříští trosek. Kolem prosvištěl vějíř torpéd vypuštěných další kilrathskou korvetou a mířících k Intrepidu.
"Letí na vás topréda!" křikl Jason.
Bodová obrana Intrepidu ožila a vyslala spršku nábojů z hmotnostních urychlovačů, které roztrhaly dvě torpéda na kusy, kdežto třetí s jasným zábleskem zasáhlo loď, kterou Grierson obrátil přídí proti salvě.
Jason to pozoroval přes rameno, pak se obrátil zpátky dopředu, prudce škubl řídicí pákou, když přímo před ním vyvstala jedna z kilrathských korvet, a klesavým výkrutem se jí vyhnul. Loď náhle zmizela po zásahu vějířem torpéd z Kagimaši a její trosky se rozlétly všemi směry.
Ztěžka oddechující Jason sklopil příď, spustil přídavné spalování naplno, aby unikl úlomkům, a letmo zahlédl dosud živého Kilratha, jak se zmítá v prostoru, mává rukama a otevírá ústa v němém výkřiku.

Rozhlédl se a uvědomil si, že kolem něho je prázdno. Doomsdaye v tom zmatku ztratil a nyní mířil přímo ke druhému měsíci.
Nic jiného proti nim nevzlétalo.
Bylo to všechno, co Kilrathové měli?
Přepínal mezi komunikačními kanály. Třetí kilrathské korveta se stala terčem těžkého bombardování, většina nepřátelských stíhaček bojovala s Intrepidem a Kagimašou a jenom šest z nich proniklo až k Tarawě, kde se držely čtyři jeho stíhači, zatímco zbytek perutě pokračoval ve vzletu.
Zamířil přímo k měsíci začal akcelerovat, aby si jej zběžně prohlédl.
Prolétl hranicí deseti tisíc kilometrů a přiblížil se až na pět tisíc, zapnul kamery fotokulometů a přepojil si obraz na svou obrazovku bojového přehledu.
Sakra, to je ale obrovská loděnice. Začal přepočítávat stavební dráhy a doky rozptýlené na několika stech čtverečních kilometrů. A potom je spatřil, šest doků pro letounové lodě a v každém z nich loď v různém stupni rozpracování, dobře chráněná bunkry z duraoceli s fázovými štíty shora. Na obrazovce se mu objevila salva řízených střel, odpálených pozemní obranou, a k nim se připojila blýskavice dalekonosných laserových děl. Začal stoupat zpátky. Když se nad povrchem měsíce obracel, vplula mu do zorného pole domovská planeta Kilrathské říše. Podobala se Zemi: nádherná modrozelená koule vznášející se uprostřed černi. Lákalo ho to rozletět se k ní, ale věděl, že je to k ničemu a kromě toho měl přímo tady mnohem důležitější cíl.
Zamířil zpět a střely ho nepřestaly pronásledovat, ale byly daleko vzadu.
"Operační středisko Tarawy,"
"Tarawa slyší,"
"Jak to pokračuje?"
"Útočící stíhačky zničeny, jednoho stíhače jsme ztratili, jeden stroj vážně poškozený."
Nechtěl se ptát, koho budou vyškrtávat ze stavu.
"Posilám dodatečné informace o druhém měsíci. Našel jsem nádherný vypasený cíl. Tady to máte; zajistěte, aby to dostala i námořní pěchota."
Ťukl do tlačítka a za vteřinku zhuštěný signál odnesl údaje.
Jak stoupal zpátky k lodím, prolétl místem, kde ještě před několika okamžiky vířila bitva. Několik kilrathských stíhačů dosud podnikalo zteče na Kagimašu, která dostala zásah do hlavního motoru. Zatímco se Jason blížil, přilétl roj čtyř stíhačů z Tarawy a za pár vteřin bylo po boji.
"Griersone, zachytil jste přenos záznamu z kamery?"
"Viděl jsem, že slétáte dolů, tak jsem si řekl, že bych se na vás měl napíchnout."
Jason se usmál. Grierson byl rozhodně velitel na úrovni; ten typ velitele, který ví, kdy a kde naslouchat a kdy jednat.
"Mohli bychom chlupáče o celé měsíce zdržet, možná o dva nebo o tři roky, a trochu vyrovnat nepoměr sil. Můžeme zničit nejenom ty letounové lodě, ale celou loděnici. To je ten nejnádhernější cíl, jaký jsem kdy viděl!"
"Začnu lámat ostatní."
Jason nahodil přídavné spalování a zamířil k Tarawě.
* * *
"Jsem pro, abychom po nich šli," řekl Merritt, potěšeně vycenil zuby a bouchl pěstí do fotografií roztroušených po stole.
"Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se O'Brian tiše.
"Jsou to zpevněné budovy: bombardování z velkých lodí to nevyřeší. Jistě, nadělá trochu nepořádku, ale my chceme vyřadit stroje, doky, materiál a taky výrobní personál. Každý z nich je v téhle válce důležitější než jakýkoliv voják Císařské gardy a musí se s nimi podle toho naložit."
Pohlédl na Jasona.
"Ti jsou do téhle války zapojeni také, i když nenosí pušky."
"Já vím," odvětil Jason klidně. Nerad to přiznával, ale uvědomoval si, že Merritt má pravdu.
"To znamená vpadnout dovnitř, rozmístit tam antihmotové miny a vyhodit to do povětří zevnitř kus po kuse. Na těch fotkách vidíme jen to, co stojí na povrchu. Jsem ochotný se vsadit, že pod zemí jsou ještě mraky dalších zařízení. Ten měsíc sice má řídkou atmosféru, ale na delší udržení života nestačí. Když už budeme v tom, zbouráme i kasárna a ubytovny a uděláme jim z toho kůlničku na dříví."
Prohlížel si počítačovou mapu pokrytou taktickými symboly, jež byly pro Jasona naprosto záhadné, ale výsadkářům popisovaly každičkou podrobnost toho, co měli napadnout.
"Třicet standardních hodin by mělo stačit. Mám deset výsadkových člunů a pět set lidí. Máme tam dole nejmíň stovku vypasených cílů."
"Myslel jsem, že jenom šest, ty letounové lodě," namítl O'Brian.
"Ty lodě procházejí řadou montážních a výstrojních stanovišť. Půjdeme po celé výrobě, včetně stavby křižníku a montáže stíhaček. Třicet hodin.'"
"Krucinál, dostali jsme se až sem," štěkl O'Brian. "Já říkám, abychom prolétli kolem, vybombardovali to tam a honem pryč. Oblétnout Kilrah, vypálit salvu řízených střel, a potom můžeme tvrdit, že jsme byli první, kdo zasáhl jejich domovskou planetu. Budeme hrdinové. Můžeme to stihnout za hodinu a vypadnout. Jejich letounovky se mohou začít objevovat každým okamžikem, a až začnou, chci nás mít už pryč."
"Pozemním operacím velím já," odvětil Merritt tiše, "a já odlétám dolů zničit základnu jejich flotily. Panebože, neexistuje jediný námořní pěšák, který by se nemodlil za tuhle šanci nakopat chlupáče rovnou mezi nohy, a my ji tady máme. Sice mě to ponoukalo vrhnout se na jejich hlavní město a trochu jim ho vyštafírovat. ale tohle je důležitější. Tohle je věc,

která ovlivní opravdovou válku víc než honit se za titulky do novin kvůli propagandě. Pomyslete na to, člověče, pár pěšáků s minou zničí letounovou loď, něco, co by v přímém boji vyžadovalo celou flotilu, kdyby se tyhle lodě dostaly do služby. Můžeme vyrovnat válečnou situaci a udělat práci, která by nás stála desetitisíce životů, kdyby tyhle lodě dostaly šanci vzlétnout - a to bychom ještě museli mít štěstí."
"Nařizuji vám, abyste to nedělal."
"Táhněte do hajzlu," prohlásil Merritt s úsklebkem. "Buď tuhle loď dovedete na vzdálenost vhodnou pro vysadek a podporu, anebo přísahám, že vás osobně na místě odprásknu."
Jason ztuha polkl a ohlédl se po O`Brianovi, aby viděl, jak zareaguje. O'Brian začal lapat po dechu a otvíral a zavíral ústa jako ryba na suchu.
"Až se vrátíme, nechám vás za tohle zastřelit," zasípěl O'Brian konečné. "Dopravím vás zpátky jen proto, abych to viděl."
"Až se vrátíme," zachechtal se Merritt. "Vy si určité děláte srandu. Teď předejte rozkazy. Ale nejsou to plané hrozby, kapitáne. Myslím to smrtelně vážně."
Jason si všiml, že Merritt bezděčně rozepnul pouzdro pistole a zbraň měl plně odkrytou.
O'Brian se konečné s křeslem otočil a zapnul komunikační kanál na můstek.
"Doveďte nás do útočné vzdálenosti jedno sto tisíc kilometrů od měsíce," štěkl a vzteklým mávnutím ruky interkom vypnul.
"A teď vykliďte vzletovou oblast, nebo to moji lidé udělají za vás."
Jason se podíval na Merritta a zašklebil se.
"Na shledanou dole, pane."
* * *
"Přeskok za deset minut, sire."
Princ Thrakhath, snažící se potlačit rostoucí vztek, na hlášení svého nového astronavigátora kývl hlavou. Navigátor byl očividně nervózní.
"Hlavně to proveďte správně," pravil princ chladně.
Odvrátil se a odkráčel pryč.
Stalo se to a nemohl s tím nic udělat. Jednou za čas se přeskokový bod nečekaně změnil nebo jednoduše zavřel. Ale proč zrovna teď? Poslední přeskok, který je měl přivést k domovskému světu o tři hodiny dříve než Tarawu, zmizel a oni místo toho přeskočili do další soustavy za Kilrah, museli se obrátit a zkusit to znovu. Minulý navigátor byl mrtev, aby odčinil to, co mohla být jen jeho smůla. Jenže ve válce mají někteří jedinci štěstí a jiní ne a pro ty druhé nebylo v jeho štábu místa.
* * *
Jason kroužil kolem Tarawy a sledoval, jak se poslední výsadkový člun námořní pěchoty valí ven z výletového otvoru. Člun se obrátil a zapnul přídavné spalování.
"Jdeme na věc!"
"Jsme s vámi. Kočičí řezníci," odpověděl Jason a snažil se překonat knedlík v krku, když viděl, jak se Světlanin člun obrací k měsíci.
Intrepid a Kagimaša měsíc poslední hodinu ostřelovaly a rozvrátily pozemní obranu natolik, aby se Tarawa mohla přiblížit na sto tisíc kilometrů. Z hlavní planety a ze základny na oběžné dráze plynného obra více než sto miliónů kilometrů daleko přicházel vytrvalý proud kilrathských stíhačů. Ti však přilétali v malých nespojitých vlnách po nejvýše osmi nebo deseti strojích. Jason už při obranných akcích ztratil čtyři stíhačky a čtyři průzkumné stroje, ale lidé stále drželi půdu. Podle způsobu, jakým Kilrathové létali, měl Jason podezření, že proti nim teď posílají pilotní žáky posbírané z leteckých škol. Bylo to vražedné plýtvání budoucími talenty a on byl rád, že je může vyřídit teď, aby se s nimi nemusel střetnout, až budou plně bojeschopni.
Také si začal uvědomovat, že jeho vyžlata už nejsou žádní nováčci; létali a bojovali jako ostřílení veteráni.
"Vlétáme do dosahu pozemní obrany," oznámil Merritt.
Jason, který sám sebe přidělil k doprovodu výsadkových člunů, soustředil pozornost před sebe. Měsíc byl dvacet tisíc kilometrů daleko a blížil se. Když se dostali na patnáct tisíc, vylétla smršť těžkých neutronových výbojů a Intrepid se dal do pohybu, aby bombardoval obranná postavení.
"Zelený veliteli, vyřaďte je."
"Kryjte nás," odpověděl Doomsday.
Osm Sabrů a čtyři Rapiery, vedené Jasonem. spustily přídavné spalování a vyrazily střemhlav k povrchu měsíce. Měsíc se jim jakoby řítil vstříc a vyplňoval postupně celý prostor, až byly zřetelně viditelné podrobnosti rozlehlé základny jako řada čar zařízntutých do tmavošedého povrchu.
Jason se mihl kolem Intrepidu a řítil se stále dolů. Začal nepravidelně kličkovat, aby nepříteli znesnadnil míření, a ke své hrůze spatřil, jak jeden Sabre vlétl přímo do silného neutronového výboje. Letoun zmizel a Jason si na okamžik myslel, že to byl Doomsday.
"Snažte se zůstat naživu, dokud neodpálíte munici. Každá tahle střela stojí víc než cely nový kosmoplán, tak neplýtvejte majetkem Konfederace." zapraskal v komunikátoru Doomsdayův hlas.
Přiblížili se na tisíc kilometrů, potom na sto a prodírali se řídkým ovzduším.
"Zteč!"
Zbývající Sabry zatočily a podle svých navigačních obrazovek se rozlétly k předem naprogramovaným cílům, které počítačový mapovací systém označil za možné součásti pozemní obrany.
Kilrathské rušení se přesouvalo z jednoho kmitočtového pásma do druhého a snažilo se zamaskovat radary pozemní

obrany. Každý se sedmi Sabrů vypustil čtyři letecké střely proti pozemním radarům, z nichž každá se rozdělila na padesát kusů submunice, které se zaměřily na jednotlivé radary, rádiové stanice, laserové zaměřovače, naváděcí systémy bodové obrany cílů a podprostorové vysílače. Na druhou stranu pak střely vyslaly údaje o svých cílech na Doomsdayův letoun, který byl opatřen povelovou soustavou pro takové hromadné vypouštění. Tato soustava automaticky zabraňovala několikanásobnému pokrytí jednoho cíle více střelami a přesměrovávala střely na významnější cíl v případě, že první střela, která k němu směřovala, byla zničena.
Čtrnáct set antihmotových hlavic se řítilo dolů. Ožila soustava kilrathských kanónů bodové obrany, která z hmotnostních urychlovačů vzhůru vystřelovala tisíce nábojů o velikosti hrací kuličky. Stovky střel byly zasaženy, a vybuchovaly ve všech výškách. Ale stovky dalších obranou pronikly, některé ze střel měnily směr a vrhaly se k významnějším cílům, aby zastoupily ty, které byly ztraceny. Povrch planety pokryla erupce prachu a dýmu. Sabry vybraly let, zamířily vzhůru a pryč, a hnaly se k Tarawě, aby doplnily munici.
Jason přitáhl stroj, kroužil kolem a čekal. Jeho pátrací systém chvilku nezachycoval nic, ale potom se ozvaly další kilrathské systémy, které dosud zůstávaly vypnuté a zahajovaly činnost až teď po prvním úderu. Jason odpálil svou jedinou protiradarovou střelu a díval se, jak vyletuje kupředu a rozděluje se na padesát malých střel, které se rozlétají dolů všemi směry. Nastaly další výbuchy a povrch pět kilometrů pod ním pokryly ohnivé záblesky.
"Můžete tam vpadnout!" křikl Jason.
"Jdeme na věc a díky, Modrý veliteli."
"Bůh s s vámi, Světlano. Miluju tě a dej na sebe pozor."
Nedokázal si pomoci a věděl, že to všichni slyší, ale bylo mu to v daném okamžiku jedno.
Deset výsadkových člunů se mihlo kolem něj a rozptýlilo se, aby zasáhlo první cíle. Zpod každého člunu vylétly letecké protizemní střely raketové přípravy a zahryzly se do povrchu, kde drtily systémy bodové obrany cílů.
Kilrathové však dosud bojovali a Jason spatřil, jak se jeden člun náhle roztrhl po zásahu deštěm střel z hmotnostních urychlovačů. Zažehl přídavné spalování, střemhlav se vrhl dolů a snažil se přitom nevšímat si rozbitého a hořícího člunu, kolem kterého se prořítil. Zaměřil letoun na baterii hmotnostních urychlovačů a vyhýbal se přitom šňůře střel vylétajících z ní vzhůru. Z boku po něm začala pálit druhá baterie, ale on si jí nevšímal, usadil záměrný kříž na první baterii a odpálil přímo do ní neřízenou střelu. Jeho letounem otřásl náraz, pravoboční štít mu vysadil a Jason zaslechl, jak se do duraocelového pancéřování s vytím zakusují střely. Zatočil oním směrem a střelec ho stále sledoval. Jason střemhlav slétl dolů, vybral let těsně nad povrchem měsíce, řítil se deset metrů nad zemí a chrlil oheň na baterii, která se rozlétla na kusy. Za baterií spatřil tryskat houbovitý sloup ohně v místech, kam dopadl a kde vybuchl onen výsadkový člun.
Jason stáhl plyn a přelétl nad ním. Bylo zřejmé, že nikdo nepřežil.
Přepnul opět na komunikační kanál námořní pěchoty a vydechl úlevou, když v éteru zaslechl Merrittův hlas řídící útok. Merrittův výsadkový člun dosedl na povrch vedle zpevněného krytu pro letounovou loď. Jason nad ním zakroužil a pozoroval, jak se otvírají příďová i záďová vrata člunu a hřbetní věž plavidla chrlí zadržovací palbu, zatímco zezadu proudí námořní pěšáci, odění do lehkých přetlakových atmosférických obleků, a zepředu vyjíždějí obrněná bojová vozidla. U vchodu do hangáru vypukla krátká přestřelka a Jason, který zůstal nad bojištěm téměř viset, sklopil příď a vypálil dlouhou dávku, dokud ukazatel nabití nepoklesl na nulu. Otevřel se mu pohled na loď uvnitř a pocítil bláznivé, šílené rozjaření. Byla to kilrathská letounová loď, těsně před dokončením a naprosto bezbranná. Jason, neschopný ovládnout svou radost, lehce přizdvihl příď, napumpoval střelu přímo do přídě lodi a potěšeně se zasmál, když se duraocelovy pancíř v záblesku částečně vypařil a částečně vychlípil.
"Šetři šťávou. Modrý veliteli." To byla Světlana.
"Poprvé jsem se dostal tak blízko, aniž by mi připadalo, že umřu hrůzou."
Stáhl se, když námořní pěšáci vpadli do hangáru a probojovávali si krok za krokem cestu skrz jednotky pozemní obrany. Vystoupal ve spirále nahoru a zůstal kroužit deset kilometrů nad bitvou. Z domovské planety vzlétla další letka Dralthů směrem k Tarawě a Jason pomocí vysílačky sledoval, jak Hvězdná zář, která byla v pozici předsunuté obrany, diriguje boj, ztrácí v tom střetnutí další Fretku a Rapier, ale zastavuje útok dobrých padesát tisíc kilometrů od Tarawy.
Jason si v duchu aktualizoval přehled o ztrátách. Zatím přišli o pět Fretek, jeden Sabre a pět Rapieru, pětadvacetiprocentní ztráty. Přestože vyřídili padesát kilrathských stíhaček a bombardérů a také čtyři korvety, věděl, že se bitva obraci v jejich neprospěch.
Kroužil nad bojištěm další hodinu, napadl několik pozemních cílů a s pocitem závisti pozoroval, jak se Doomsday vrací s čerstvým nákladem munice a vede své Sabry ke zteči na další pozemní cíle, odmaskované poté, co námořní pěšáci začali ničit některé z generátorů fázového stínění. Útok rozmetával ubytovny i výrobní plochy a těžké střely s jedinou antihmotovou hlavicí vyvrhovaly trosky do výšky dvaceti kilometrů nad povrch měsíce.
"Modrý veliteli, tady je operační středisko Tarawy."
"Tady Modrý velitel."
"Útočí na nás kilrathské maskované stroje. Opakuji, jsme pod přímým útokem."
"Už tam letím."
Obraz se na několik vteřin rozrnil a rozkmital, a potom se na obrazovce opět objevila operační důstojnice, která mluvila napjatým a rozrušeným hlasem.
"Modrý veliteli, zachytili jsme jednu těžkou letounovou loď, opakuji, jednu těžkou letounovou loď a osm doprovodných lodí přilétajících nejvyšší rychlostí." Obraz se znovu rozkmital.
Jason vrhl rychlý pohled na povrch měsíce.
"Za jak dlouho dorazí ta letounovka k Tarawě!"
Po několik vteřin se neozvala žádná odpověď.

Konečně se obraz znovu objevil a on viděl, že operační místnost je v plamenech.
"Zasáhli nás. Modrý veliteli. Opakujte otázku."
Jason spustil přídavné spalování a zamířil přímo zpátky.
"Za jak dlouho hlášené lodi přiletí?"
Obrazovka znovu potemněla.
"Jasone?" To byl Grierson z Intrepidu.
"Griersone, zachytil jste to?"
"Mám je na dálkovém lokátoru. Vsadím se, že se vynořili z přeskokového bodu schovaní za pásmem asteroidů a vypustili maskované stíhačky. Odhaduji, že jejich letounová loď tu bude za tři a půl hodiny."
"Rozumím."
Přepnul zpátky na Světlanu.
"Zachytila jsi poslední zprávu?"
"Co se tam nahoře, sakra, děje?"
"Vyřiď Merrittovi, že má nejvýš tři hodiny a potom odsud padáme. Potvrzená jedna letounová loď, už nás napadají maskovanými stroji."
"Kruci, to nedostaneme všechny cíle."
"Řekni Merrittovi, ať na zemi vyřídí ty zatracené letounovky a co ještě případně stihne, ale tenhle autobus definitivně odjíždí za tři hodiny."
"Rozumím. Modrý veliteli."
"Modrý veliteli?"
To byla opět operační důstojnice a Jason úlevou vydechl.
"Tady Modrý velitel. Jak se držíme?"
"Jsme pod těžkým útokem." Žena na okamžik odhlédla od kamery, váhavě přikývla a ustoupila, aby udělala místo O'Brianovi.
"Modrý veliteli, kde, k čertu, jste?"
"Vracím se. Budu tam za pět minut."
"Zahajuji okamžitě nouzový ústup k přeskokovému bodu."
Jasone zíral na obrazovku, ohromený tím, co právě slyšel.
"A co námořní pěšáci? Ti to nemohou stihnout."
"Ti jsou postradatelní," odsekl O'Brian. "Řekněte svým lidem, ať se vrátí a chytí nás. Až projdeme přeskokovým bodem, už opozdilcům nebudeme zastavovat."
"Vy parchante!" rozkřikl se Jason. "Necháváte pěšáky na holičkách! Ještě máme čas je vyzvednout, stačí počkat!"
"Odlétáme, milý pane. A vy jste zbaven velení a budete uvězněn pro porušení subordinace."
"Vy špinavý zbabělce, jestli se ještě dostanu na loď, tak vás zabiju" zavrčel Jason a vypnul kanál.
Srazil páku připustí kupředu tak prudce, až si na okamžik myslel, že ji dočista ulomil. Po jednom boku se mu začal zhmotňovat maskovaný kilrathský stroj, ale on si jej nevšímal a řítil se kupředu.
Konečně měl Tarawu na dohled. Už byla obrácená zádí k měsíci a motory běžely naplno.
"Medvěde, co to, sakra, dělá?"
"Griersone, on utíká!" vykřikl Jason.
"Do hajzlu, letím ho zastavit."
"Kryjte pěšáky; když toho mizerného poseru nedokážu zastavit, pokuste se přistát a vyzvednout je."
Grierson zaváhal.
"Rozumím."
Jason pokračoval v honičce a postupné se dotáhl na Doomsdayovu peruť, která se vracela po svém druhém útoku a nyní se rozestupovala, aby napadla maskované Kilrathy.
Jason se propletl bitvou zuřící za zádí Tarawy a sotva přitom vnímal výbuchy, míhající se střely a laserové záblesky. Srovnal svůj stroj souběžně s Tarawou a znovu zapnul vysílačku.
"Modrý velitel jde na přistání."
"Rozumím, Modrý veliteli."
Přelétl nad lodí a letmo postřehl, kde její trup ožehlo několik tuctů těžkých nábojů z hmotnostních urychlovačů. Prudce se naklonil a střemhlav slétl k vletovému otvoru. Kolem se mihl Okrouhlík, který mu od ocasu zahnal jednu maskovanou stíhačku. Jason se prodral uzávěrovým polem a narazil do bezpečnostní sítě.
Odklopil překryt kabiny, vstal, ani nečekal, až Sparksová přistaví žebřík, seskočil dolů, tvrdě dopadl na palubu a postavil se.
Přiběhla k němu řídicí létání.
"Dekujeme se snad odsud?"
Jason divoce přikývl a prodral se kolem ní.
Doběhl do hlavní chodby a tryskem se po ní rozběhl.
Palubní interkom vřel různými výkřiky a povely, a potom, jakoby z dálky, zaslechl Jason z reproduktoru ječivý hlas.
"Blíží se, blíží se. Hřbetní střelci, sundejte ho, sundejte toho parchanta! Sundejte..."
Paluba pod Jasonovýma nohama jako by se propadla a zase vyskočila vzhůru. Ten náraz ho srazil na všechny čtyři a vyrazil mu dech. Chodbou se rozlehlo vysoké ječeni poplašné sirény dehermetizace trupu. Ucítil, jak se chodbou valí tlaková vlna vzduchu smíšeného s ohněm, a zakryl si hlavu. Proud žáru mu přelétl nad hlavou a najednou obrátil směr, jako vichr o síle hurikánu se prohnal chodbou zpátky a stáhl Jasona s sebou. Ten si přirazil čelní průzor přilby a

systémy jeho skafandru naskočily.
Klouzal chodbou, vlečený dekompresním proudem vzduchu. Když dorazil k rozbitým vzduchotěsným dveřím na můstek, chytil se okraje a nahlédl dovnitř.
Můstek byl pryč.
Pohlédl vzhůru a spatřil čerň prázdného prostoru a v ní Sabre, který se mihl kolem při pronásledování maskované stíhačky a zničil ji právě v okamžiku, kdy se její obrysy začaly rozplývat. Jason se rozhlédl po troskách před sebou a potlačil nutkání ke zvracení. Celá posádka můstku byla mrtvá a to, co z ní zbylo, bylo rozmáznuté po duraocelových přepážkách. Podlaha můstku byla proražená a paluba pod ní také roztržená a posetá troskami. Elektrické kabely jiskřily v čistém vakuu. Do spodní paluby byly zaklíněné zbytky roztříštěné kilrathské stíhačky. Zásah kamikadze, uvědomil si Jason. Vkročil mezi trosky a rozhlédl se kolem, a pak ho spatřil. Tedy spíš to, co z O'Briana zůstalo, protože spodní polovina těla chyběla. Přistihl se při představě, že kdyby neměl na hlavě přilbu, byl by na mrtvého nejspíš plivl.
Obrátil se, propletl se troskami zpátky ven a vyrazil chodbou nazpět. Proti němu běžela opravárenská četa a on se přitiskl ke stěně, aby jim uvolnil cestu. Na konci chodby, u vchodu na hangárovou palubu, bylo vztyčeno uzávěrové přechodové pole. Prošel jím a otevřel přilbu. Kolem se tlačil zástup palubního personálu a pohlížel do chodby.
"Krucinál, běžte zpátky na svá stanoviště!"
Skupina obrátila zraky k Jasonovi.
"Kapitán a všichni důstojníci na můstku jsou mrtví," oznámil Jason a v jejich pohledech se objevil šok.
Zaváhal.
"Důstojník letové paluby."
"Zde, pane."
"Zřídíme nový můstek a operační středisko ve vašem velínu. Otevřete deník lodního počítače a..,"'
Připadalo mu téměř nemožné tu větu vyslovit. Zhluboka se nadechl.
"Zaznamenejte, že od tohoto okamžiku já, Jason Bondarevskij jakožto nejvyšší důstojník na Tarawě přebírám na lodi velení."
Důstojník na něho hleděl.
"A můj první rozkaz je, abychom tuhle loď obrátili a vrátili se, ksakru, do boje!"
* * *
"Tady admirál Tolwyn. Piloti, nasedat do letounů, piloti, nasedat do letounů."
Admirál Tolwyn přepnul svou hlavní obrazovku zpátky na předsunutou retranslační stanici, která nyní přenášela signál z velitelství Velkého Duka dole na Vukar Tagu.
Celá náhorní planina se změnila v šílený zmatek výbuchů, vířícího prachu a trosek. Obsluha znovu namířila kameru přímo vzhůru a obraz s pomocí počítačového zpracování tisíckrát zvětšila. Když se obraz přiblížil, admirál Tolwyn zadržel dech.
Ve vesmírném prostoru nad planetou se vznášela celá kilrathská Domovská flotila. Od transportních lodí se oddolovaly stovky malých teček a snášely se dolů k útoku, doprovázené stovkami kilrathských těžkých stíhacích bombardérů.
"Říkám ti, že se tu rozpoutává hotové peklo!" hulákal Velký Duke, jak se snažil překřičet staccatový rachot výbuchů a svištivé hřmění vypouštěných pozemních protivzdušných střel.
"Zůstaň na příjmu, letí jich sem ještě víc!"
Kamera umístěná na povrchu nad bunkrem se otočila, zaměřila se těsně nad povrch a zvětšení kleslo.
Blížil se mrak protizemních střel palebné přípravy. Střely zažehly urychlovací průnikové motory, které dokázaly hlavici před výbuchem zarazit do plastobetonu dvacet stop hluboko. Tolwyn za přehradou střel na okamžik spatřil hejno výsadkových člunů, a potom obraz zhasl.
"Ježišikriste, to byla šlupka," navázal Velký Duke opět spojení, tentokrát však jen zvukovým signálem.
"Počítám, že pozemní útok podporuje šest, možná sedm letounovek. Počkej chvilku, letí sem další salva; zaměřili signál našeho vysílače. Za ní je nejmíň tři sta výsadkových člunů. Sakra, to vypadá..."
Signál zmlkl.
Tolwyn několik vteřin čekal.
"Dejte mi Banbridgea."
Spojovací důstojník přesměroval laserovou komunikační linku na anténu Vlkodavu.
"Velký Duke to tvrdě schytává," řekl Tolwyn.
"Ještě pár minut, už jenom pár minutek, až vysadí první vlnu a strčí hlavu do smyčky, potom tam vpadneme. Piloti jsou připravení k vzletu?"
"Sedí v kabinách."
Banbridge se obrátil, ohlédl se po své komunikační obrazovce a otočil se zpátky k Tolwynovi.
"Právě jsme dostali hlášení, že velitelství Velkého Duka dostalo přímý zásah. Zatím ale nepotvrzené."
Tolwyn přikývl, ale neřekl nic. Byli s Dukem přátelé už od doby, kdy byli oba na Akademii. Námořní pěšák dostal přezdívku Velký Duke kvůli své výšce pouhých pěti stop, kterou kompenzoval vznětlivou povahou, vždycky připravenou ke rvačce.
"Geofe, zahajte přeskok; my půjdeme hned za vámi."
Tolwyn se zachmuřeně usmál.
"Nashle na druhé straně."
Obrátil se a podíval se na kormidelníka.
"Zaveďte nás do přeskokového bodu a vzburcujte bojová stanoviště, jdeme na věc!"

kapitola devátá

"Do kélu se vším, zapojte tu obrazovku zase," křikl Jason a opřel se o přepážku, když se Tarawa naklonila v ostré zatáčce. Zásah můstku poškodil systém tlumení setrvačných sil, který zajišťoval, že umělé gravitační pole uvnitř lodi reagovalo náležitým způsobem současné s pohybem trupu plavidla při obratech a manévrech. Ačkoliv zpoždění bylo jen nepatrné, méně než tisícinu sekundy, všechny obraty byly nyní znát, neboť házely při únikových manévrech posádkou po lodi sem a tam. U stíhaček to bylo s ohledem na jejich velikost nevyhnutelné, ale letounová loď na to nebyla stavená.
Obrazovka před ním opět ožila a ukázala rozvlněný Griersonův obraz.
"Co vám ukazují pátrací systémy?" zeptal se Jason.
"Nepřátelská letounová loď se k nám blíží maximální rychlosti, před ní je formace dvou křižníku a čtyř torpédoborců a po bocích má dvě korvety. Dorazí za sedmadvacet minut. Přilétá také druhá vlna stíhaček, víc než padesát."
Jason zaúpěl a pohlédl na přehled hotovosti.
Z letuschopných strojů mu zbývalo sedm Rapieru, šest Sabrů a osm Fretek, nepočítaje jeho vlastní Rapier. Dvě třetiny z nich už neměly řízené střely a bude třeba je zavolat zpátky a znovu včas vyslat proti příštímu útoku.
"Jak vám jdou opravy?" vyzvídal Grierson.
"Stále jsme bez dálkového průzkumu, takže budete našima očima, Intrepide. Kolem trhliny v trupu jsme zřídili okruh vzduchových uzávěrů. Generátory štítů ještě nefungují, strojovna je stále odříznutá, ale podařilo se nám navázat s nimi rádiové spojení, tlumiče setrvačnosti nejsou sfázované a nejsme si jistí přeskokovým pohonem. Důstojník pro řízení přeskoků je mrtvý a vrchní seržant říká, že bude trvat celé hodiny, než ten úsek zase poběží. Celá posádka můstku je pryč i s ošetřovnou a příďovými ubikacemi posádky." Na okamžik zaváhal. "Ztratili jsme pětinu posádky, přes sto mrtvých a čtyřicet zraněných."
"Máte kliku, že se ještě držíte nad vodou, kapitáne. My jsme před odletem stihli na povrchu nalodit námořní pěchotu ze dvou výsadkových člunů. Jeden člun jsme ztratili, když se pokoušel sám vzlétnout, další byl poškozen na zemi a jeho posádka se rozdělila do ostatních člunů. Dva výsadkové čluny pěchoty se s námi spojí zvnějšku během příštích deseti minut, a až posádky přestoupí, čluny odhodíme; zbývajícím třem člunům Merritt nařídí odlet co nevidět."
"Kagimašo!"
"Zde, komandére," objevil se na obrazovce její kapitán s obvazem na jednom oku.
"Jak jste na tom?"
"Trochu sežehnutí, štíty na dvaatřiceti procentech, ale motory už jsou zase plně funkční."
"Letíme vyzvednout zbývající čluny; vy dva nás kryjte,"
Grierson se zašklebil.
"To je moje práce," a obrazovka potemněla.
Jason pohlédl na svého nového operačního důstojníka. Žena seděla před přenosnou holoobrazovkou, napojenou nyní na hlavní palubní počítač. Velín řídícího létání nad vzletovou palubou plnil nyní dvojí funkci, neboť sem bylo přeneseno kormidlo, operační úsek, spojový úsek, ovládání zbraní a řízení oprav a přenosné vybavení všech těchto úseků bylo propojeno spletí optovláknových kabelů s hlavním systémem. Všechny bojové lodě byly pro případ takového zásahu, jaký pravé schytala Tarawa, vybaveny záložním můstkem, jenže na Tarawě jakožto přestavěné transportní lodi nikdy zřízen nebyl. Bez zásoby přenosných holoobrazovek, které se na palubách lodí obvykle nacházely kvůli brífingům a zábavě, by teď byli úplně slepí.
Jason se rozhlížel po místnosti a sliboval si, že jestli se někdy dostanou zpátky, určité udělá kvůli tomuto přehlédnutí pořádný rozruch. Ještě když o tom přemýšlel, mu přišla k smíchu ironie skutečnosti, že se v současné situaci vůbec zabývá takovými věcmi.
"Zavolejte Doomsdaye a Hvězdnou zář, aby přivedli letouny k přezbrojení. Mají na to deset minut, tak sebou hoďte."
"Rozkaz, pane."
Jason přistoupil k širokému plastovému oknu, které poskytovalo výhled na letovou palubu.
Dovnitř svižně vlétl první Sabre, Doomsdayův, a dosedl na konci vzletové rampy. Mechanici se k němu rozběhli, a když jej traktor vlekl z rampy, poklusávali vedle něj. Zbrojíři ke stroji spěšně tlačili střely na malých antigravitačních paletách a zavěšovali je na pylony vnějších závěsníků, zatímco mechanici zastrkovali hadice do palivové nádrže letounu a zapojovali přívodné kabely pro doplnění energie. Doomsday vylezl z kabiny, gestem naznačil druhému pilotovi, aby zůstal sedět, a rozběhl se k velínu.
Vešel dovnitř a přejel Jasona zkoumavě očima.
"Takže ty jsi teď u kormidla?"
Jason přikývl.
"Jak se drží loď?"
"Sešíváme ji dohromady, ale ještě jedna taková šlupka a rozpadne se na kusy."
"Budeme je od vás držet dál, ale proboha, člověče, musíme obrátit a upalovat pryč, než nám zablokují přeskokový bod."
"Merritt chce ještě pět minut. Už zaminovali pět letounových lodí ve stavebních docích a montážní halu křižníku a teď rozmisťují miny v šesté letounovce a jejím doku."
"Sakra, Jasone, jestli tu ještě budeme okounět, půjdeme do hajzlu s nimi."
"Pět minut."
"To je prostě skvělé; vyměnili jsme zbabělce za bojovného maniaka." Pak se mu tvář začala roztahovat do širokého

úsměvu.
Přilétaly další letouny a Jason pozoroval jejich přistání, souhlasně pokýval hlavou, když velící důstojník letové paluby označil dvě stíhačky za neschopné letu a nechal je odtáhnout do nejzazšího kouta hangáru, kde se na ně vyrojily opravárenské čety. Dovnitř vlétla jedna Fretka s chybějící polovinou křídla a táhla za sebou z pahýlu trčící změť drátů, kterou zachytila za okraj vletového otvoru a roztočila se. Jason zasténal, když se letoun rozlomil a po palubě se rozlétly součástky.
Důstojník letové paluby vyběhl z velína, rozběhl se přes palubu k místu havárie, vykřikoval povely mechanikům a řídil odklizení vraku. Za minutu už mohla vlétnout dovnitř další stíhačka a jen o několik palců minula rozbitou kabinu Fretky, kterou záchranná četa kropila hasicím prostředkem a ze které vytahovala bezvědomého pilota.
Přistál poslední stroj a Doomsday se vrátil ke svému kosmoplánu, připravenému k vzletu.
Jason zapnul palubní interkom lodi.
"Hlášení všem," a na okamžik zaváhal, "mluví kapitán. Intrepid hlásí, že přilétají stíhačky, víc než padesát, jsou necelých patnáct minut daleko a blíží se k nám. Pět minut za nimi je devět velkých lodí, dva křižníky třídy Fralthra, čtyři torpédoborce třídy Ralatha, dvě korvety a těžká letounová loď. Měli bychom se dát na ústup, ale dole na měsíci jsou ještě čtyři roty námořní pěchoty, které se připravují odpálit půl tuctu zatracených letounových lodí a bůhví jaká další zařízení do pekla, kam to všechno patří. Dáváme jim ještě pět minut, protože tahle loď své lidi nenechává ve štychu. Strojovno, připravte se zatopit pod kotlem, až řeknu. Pracujte dál stejně dobře jako dosud, lidi, a Říše se naučí zakrývat si zadek a plazit se pryč, jakmile jen uslyší jméno Tarawa."
Vypnul interkom a náhle se kvůli tomu proslovu, který mu připadal jalový a bezduchý, začal cítit hloupě. Koutkem oka postřehl, že jeho improvizovaný štáb se zubí a souhlasně přikyvuje. V rozpacích se odvrátil a upřel pohled na obrazovku příďového výhledu, kteru zaplňoval obraz měsíce.
"Merritte, slyšíte mne?"
"Slyším, Tarawo. Právě se zvedáme."
"Hvězdná záři, jsi poblíž pro vzdušnou podporu?"
"Čtyři Fretky a jedna stíhačka jsou seřazené nad nimi."
"Čluny A a B vzlétnou první, člun C pod velením majora Světlany Ivanovové nás bude následovat. Na odchodu jsme se střetli s jistým nečekaným odporem."
"Major?" podivil se Jason.
"Sakra, není to dneska jediné povýšení v poli,'" opáčil Merritt. "Já sám jsem jich taky pár udělil. Velitel roty C to koupil natvrdo, a tak po něm tu práci dostala ona."
V pozadí jeho řeči Jason slyšel, že se tam při naloďování posledních bigošů odehrává přestřelka.
Jason pohlédl na obrazovku krátkodosahového radaru a spatřil, že se od povrchu odlepuje první modrá skvrnka, následovaná o půl minuty později druhou.
"Tak sakra pohněte s tím, pohněte!" zavrčel Grierson.
"Ty stíhačky nahazuji přídavné spalování; budou tady ani ne za pět minut."
"Vyšlete ven tři Sabry, a potom vykliďte palubu pro přistání výsadkových člunů." nařídil Jason a snažil se udržet hlas chladný a profesionální.
Doomsday vyklouzl po vzletové rampě do vesmíru, mechanici dotlačili do pozice druhý kosmoplán a poslali jej ven o necelých třicet vteřin později.
Obrazovka záďového krátkodosahového přehledového radaru, který přečkal zásah kamikadze, začala na hranici dosahu rudnout; vlna nepřátel se blížila.
"Merritte, pohněte, krucinál," řekl Jason tiše a stále se nutil budit zdání klidu.
"Přikládáme uhlí pod kotel tak rychle, jak to jen jde, Tarawo."
"Rota C hlásí vzlet!" ozvala se Světlana a Jason vydechl úlevou.
První výsadkový člun, přilétající od měsíce na plný plyn, se dostal na dohled prostým okem a za ním plála vlečka plamene z přídavného spalování.
Na operačním panelu začal bzučet poplašný signál a Jasona na vteřinku napadlo, že se snad přilétající stíhačky snaží už zaměřovat řízené střely, třebaže jsou dosud tisíce kilometrů daleko. A pak spatřil, jak se obraz hrozby, červený obdélníček, rozsvítil na povrchu měsíce.
"Světlano, úhybný manévr!"
"Infračervené navádění," houkla Hvězdná zář a zahájila odvetnou palbu.
"Světlano, vypněte motory. Vypusťte klamné cíle!"
Vzhůru se řítily čtyři střely, jejichž dráhy se sbíhaly k výsadkovému člunu, který se právě ocitl na dohled. Jason křikl na poddůstojníka obsluhujícího displej, aby přepnul na větší zvětšení. Cítil se bezmocný; jako kapitán letounové lodi mohl jen přihlížet boji na život a na smrt, který se odehrával na holoobrazovce.
Výsadkový člun zatočil a z jeho zádě vytryskl oblak klamných dipólů a světlic. První střela se přiblížila a vybuchla půl kilometru za zádí, druhá a třetí zmizely v ohnivé kouli a vybuchly také. Jason úlevou vydechl, a pak se z exploze vynořila čtvrtá střela. Dohánělа člun.
"Ne!" vykřikl Jason a sevřel okraj pultu, jako by snad mohl střelu odvrátit stranou pouhou silou vůle. Střela vybuchla těsně za zádí člunu.
"Tarawo, Tarawo, jsme zasaženi a vracíme se!" Její hlas byl podivně netečný a klidný, když se její obraz objevil na obrazovce.
Zoufalý Jason sledoval, jak výsadkový člun s vlečkou ohně klesá ve spirále zpátky na povrch planety.
"První výsadkový člun prolétá vletovým otvorem." Jason vzhlédl, aby viděl, jak dovnitř vlétá Merrittův člun, s boky

poznamenanými palbou během zuřivého boje na povrchu planety, a tvrdě dosedá.
Ještě než se plavidlo vůbec zastavilo, otevřel se boční průchod, vyskočil z něj Merritt a rozběhl se do velína. Vpadl dovnitř a odhodil přilbu na podlahu.
"Světlano, zkuste se dostat na oběžnou dráhu!" vykřikl Jason.
"Nejde to, Tarawo, běží nám už jen jeden motor a jdeme k zemi." Za ní viděl pilota zápasícího s řízením a druhého pilota zhrouceného v sedadle kupředu se zátylkem rozdrceným na krvavou kaši. Země se prudce blížila, a pak obraz pohasl.
"Dopadli vedle jednoho z hangárů letounových lodí," zvolala operační důstojnice.
"Výsadkový člune C, výsadkový člune C, slyšíte mě?" křičel Jason.
Éter naplnil praskavý šum, a potom se skrz zrnění se sotva rozeznatelnými obrysy prodral hlas.
"Tarawo, ještě vás slyšíme; nouzové jsme přistáli, na palubě mnoho ztrát."
"Díky Bohu," vzdychl Jason a pohlédl na Merritta.
"Tarawo, je čas vypadnout z tohohle sousedství," vmísil se do komunikace Grierson. "Rozumíte? Obrazovka zadního výhledu se červená přilétajícími bandity!"
Jason měl pocit, že se mu srdce rázem změnilo v kus ledu.
Přejel pohledem situační přehled, holodispleje a monitory. Tarawa byla vážně poškozená, ale měla na palubě stále ještě čtyři sta padesát členů posádky a po příletu druhého výsadkového člunu více než stovku námořních pěšáků. Na jednom pobočném monitoru počítač soustředil informace o havarovaném výsadkovém člunu a vypočítával zranění podle signálů systémů podpory života jednotlivých vojáků. Naživu jich dosud bylo pětatřicet, včetně Světlany.
"Konfederace své lidi neopouští, aspoň ne v době, kdy já jsem ve velení," našeptával mu hlas v jeho paměti. "Udělám, co bude třeba, abych vás dostal zpátky." Jason měl pocit, jako by Tolwyn stál vedle něj.
Nikdy nikoho neopouštějte, ten závazek je oboustranný.
Ohlédl se po Merrittovi, který tam stál s bolestným výrazem.
"Jasone, když se pokusíte ty lidi vyzvednout, zemřeme všichni." Jason to rychle promýšlel. Intrepid by se mohl pokusit o přistání, ale byl by to na krátery rozbrázděném povrchu obtížný manévr. Už jej jednou provedl, aby vyzvedl dvě roty námořní pěchoty, a přitom jej zasáhla pozemní palba. Znamenalo to, že bude muset snížit rychlost na nulu, a potom při stoupání překonávat gravitaci. Mohl by být napaden při odletu, a to nejen stíhači, ale i velkými loděmi.
Poslat tam Sabry; ty by mohly nacpat několik lidí do zadní zbraňové šachty. To by zachránilo možná dvacet lidi. Znovu vyslat jeden výsadkový člun a snažit se udržet stíhačky dál od něj.
"Do hajzlu!" zaklel Jason.
"Znali riziko." řekl Merritt tiše, "věděli, čemu se upisují,"
"A ta smlouvaje oboustranná," křikl Jason. "Letíme pro ně."
"Tarawo, slyšíte nás?"
"Jsme tady, Světlano, jen vydržte. Posíláme Sabry, aby sebrali polovinu tvých lidí, a obratem pošleme jeden výsadkový člun pro zbytek,"'
Na druhé straně bylo chvilku ticho.
"Díky za snahu, Tarawo, ale myslím, že to nepůjde."
"Jen vydrž, Světlano."
"Jasone," a zase se na chviličku odmlčela. "Poslouchej, Jasone, ty teď tomu všemu velíš. Tisíc lidí na tebe spoléhá, že je dostaneš pryč. My jsme vyřízení. Neobětujte se kvůli naší záchraně. Vím, jaká je situace, a ty to víš taky. Když tady budete očumovat, zahynete. Vypadněte odsud!"
"Zmlkni. Světlano. Jdeme pro vás."
"Plukovníku Merritte?"
"Zde. Světlano."
"Jaký je odpalovací kód?"
Merritt zavřel oči a sklonil hlavu.
"Alfa, Alfa. Fox. Tango tři," řekl tichým, sotva slyšitelným hlasem.
"Alfa. Alfa, Fox, Tango tři, rozumím" opakovala klidně Světlana.
Jason se podíval na Merritta.
"Antihmotové miny jsou načasované na hodinové zpožděni, abychom se stihli odklidit," zašeptal Merritt. "Ale dají se také odpálit ručně."
Pohlédl Jasonovi přímo do očí.
"Je mi líto, synu, ale ona má pravdu. Bůh nám všem pomoz, ale ona má pravdu."
Jason se obrátil zpátky ke komunikátoru, který opět ukazoval rozvlněny obraz.
"Světlano, nedělej to. Počkej, počkej ještě."
"Alfa, Alfa, Fox, Tango tři," opakovala. "Spoušť je odjištěná."
"Světlano!"
Obrátila se a pohlédla k obrazovce.
"Jasone, zlato, zachraň svoji flotilu. Možná někdy jindy, v nějakém příštím životě, se zase sejdeme. Vždycky jsem tě milovala, Jasone. Budu vždycky s tebou."
"Světlano! Ne!"
Obrazovka zhasla.
Pohlédl na příďový monitor, na jehož obrazovce vykvetly tucty bílých záblesků.
Stál v němé hrůze a díval se, jak výbuchy trhají základnu kosmických lodí na kusy. jak se žár prudce šíří v podobě do běla rozžhavených kruhových stěn a jako houbovité sloupy stoupá k nebi.

Ve velínu bylo ticho jako v hrobě, až na nepřetržitý hovor z ostatních lodí a od Doomsdayovy perutě, která se rozmisťovala tak, aby kryla Tarawu zezadu.
Jason si náhle uvědomil, že se všechny oči upírají na něj.
"Synu."
Jason pohlédl na Merritta. který tam stál se slzami v očích.
"Synu, teď jste kapitán."
Jason pokývl, přistoupil k řídicímu displeji a snažil se mrkáním zahnat slzy.
"Taktický holodisplej." Obraz se rozsvítil a vznášel se před ním. Kilrathští stíhači nabírali rozestupy, těžké lodě se také blížily a dvě z nich manévrovaly tak, aby lidem zablokovaly trasu k předpokládanému bodu ústupu.
Třebaže dálkový průzkum dosud nefungoval, dokázal si Jason představit, že přímo u přeskokového bodu bude čekat další velká loď. Ve stavu, v jakém se Tarawa nacházela, neměli naději si probojovat cestu, a i kdyby se do přeskokového bodu dostali, neměli záruku, že přeskokový pohon bude fungovat správně. Jsou odříznutí. Musí udělat něco jiného, a to zatraceně rychle.
"Vyvolejte mi mapu soustavy," řekl Jason tiše a obraz se objevil vedle taktického displeje. Několik vteřin si jej upřeně prohlížel. Laserovým ukazovátkem vyznačil čáru, a potom přihlížel, jak počítačový navigační systém přebírá informace, opravuje je o gravitační účinek měsíce a ostatních planet a vypočítává kurs.
"Kormidelníku, obraťte nás na kurs 331,3 na mínus jeden stupeň podle standardní sluneční osy. Strojovno, ukažte, co z toho dokážete vyždímat. Předat projektovanou dráhu doprovodným lodím a Sabrům. Zasunout lapače na devadesát pět procent pro maximální zrychlení, A honem pryč odsud." Cítil, že se mu hlas začíná třást.
Rozhlédl se po svém štábu, který na něj po tom rozkazu zmateně civěl, protože ty pokyny je vedly úplně mimo přeskokový bod, ale pak se všichni horečně pustili do práce.
Jason se rozhlédl po místnosti a ucítil, jak se loď začíná chvět, když se obrátila a spustila naplno přídavné spalování.
"Tarawo, co to je, ksakru, za kurs?" křikl Grierson, který se zase objevil na komunikátoru. "Vedete nás někam do prčic, kde není v dohledu žádný přeskokový bod!"
"Všechny body už jsou určitě obsazené," prohlásil Jason klidně. "Poletíme přímo k tomu plynnému obru, kde mají orbitální základnu. Ta už nejspíš všechny stíhačky ztratila."
"Fajn, takže rozstřílíme jednu všivou základnu. Co dál?"
"Potřebujeme čas na opravy," oznámil Jason. "Generátor štítů máme stále nefunkční, přeskokovému pohonu se nedá věřit a elektroinstalaci máme rozstřílenou na cucky. Potřebujeme trochu času."
Grierson se náhle usmál.
"Oukej, Tarawo, jdeme s vámi."
Stíhací stroje z Tarawy s doplněnou municí znovu vzlétly, aby vytvořily ochrannou clonu za zádí lodi mířící ven ze soustavy Kilrathu.
"Čeká nás dlouhá cesta," řekl Jason tiše, přešel ke křeslu velícího důstojníka paluby a usadil se v něm.
Po první hodině se tisíc kilometrů za zádí Tarawy stále vedla nepřetržitá bitva, v níž se Hvězdná zář a Doomsday snažili zadržet jednu vlnu nepřátelských stíhacích a úderných letounů za druhou a zabránit jim, aby se přiblížily k jejich poškozené letounové lodi a napadly ji. Další Sabre byl zničen a s ním dva stíhací stroje a tři Fretky, které se čelně pustily do stíhacích Grikathů a Džalkehů, výměnou za tucet nepřátelských stíhaček a zásah jedním torpédem, po kterém musel jeden kilrathský torpédoborec zanechat pronásledování.
Během třetí hodiny dlouhého pronásledování vypalovaly Intrepid a Kagimaša salvy torpéd a vedly přestřelku na dlouhou vzdálenost s torpédoborci Ralatha, z nichž jeden byl podle všeho opatřen zdokonalenou soustavou motorů, která mu umožňovala s přídavným spalováním dosáhnout rychlosti o tucet kilometrů za sekundu vyšší, než jakou dokázala vyvinout Tarawa. S lapači úplně zasunutými rychlost vzrostla na více než šest tisíc kilometrů za sekundu.
Během pronásledování seděl Jason mlčky, jen občas vydal úsečný povel, ale nic jiného neřekl. Stíhači, kterým začalo docházet střelivo a palivo, se odpoutávali z boje, přistávali, aby doplnili zásoby, a znovu vzlétali. Jason sledoval piloty, kteří se ani nenamáhali vylézat z kabin, a pozoroval jejich bledé, stružkami potu pokryté tváře zbrázděné vyčerpáním.
"Nepřátelská základna na oběžné dráze u plynného obra je pět set tisíc kilometrů daleko a blíží se," ohlásila operační důstojnice a Jason konečně ožil.
"Nějaká aktivita stíhačů?"
"Odhadl jste to správně, pane. vyčerpali celý stav, když se nás předtím snažili dostat. Kromě vlastních kanónů je základna bezbranná."
"Signalizujte Intrepidu a Kagimaše, aby ji zničily, a potom zase zaujaly původní pozici u Tarawy. Nařiďte všem lodím, aby vysunuly lapače a začaly brzdit. A držte se!"
Ačkoliv opravárenské čety pracovaly i na systému tlumení setrvačných sil, hlavní prioritou stále byly štíty a přeskokový pohon. Zpoždění činilo asi tisícinu sekundy, avšak když se energetická pole lapačů náhle vysunula ven, loď která začala zpomalovat s přetížením třiceti g, působila dojmem, jako by se chtěla roztrhnout na kusy.
Interpid ji předletí a zamířil k základně, která vyslala sprškou neutronových střel. Z torpédoborec vylétl vějíř torpéd a nepřátelská stanice zmizela.
"Kormidelníku, proveďte nás středem výbuchu a přejděte na těsnou oběžnou dráhu kolem planety."
"Kapitáne, co to teď vlastně, sakra, děláme?" zeptal se konečně Merritt, který po celou dobu stál vedle něj.
"Uvidíte."
Rozpínající se oblak trosek jim letěl vstříc a Jason sebou trhl, když úlomky roztříštěné základny zabubnovaly na duraocelový trup a Tarawa po tom nárazu zaskřípěla. Příď Tarawy se zvedla a loď klouzala těsně nad vnějšími vrstvami atmosféry obří planety.

"Všechny letouny se okamžitě vrátí na loď!" křikl Jason.
"Hele, Jasone, slyšel jsem dobře?" ozval se Doomsday.
"Slyšel jsi přece, okamžitě zpátky, sakra."
"Rozumím, Tarawo, ale chlupáči se na nás hned sesypou."
Jason se natáhl přes pult a přepnul spojení na Intrepid a Kagimašu.
"Plán znáte, setkání za..." pohlédl na nástěnné hodiny. .....přesně třicet hodin od teď, v 17:24 a buďte připravení pohnout zadkem."
"Rozumím. Tarawo a hodně štěstí," řekl Grierson a potěšeně se zazubil.
"Tarawa konec."
Dovnitř vlétla první Fretka, za ní ve dvacetivteřinových intervalech další zbývající průzkumné a lehké stíhací stroje a po nich zbývající Rapiery a Sabry, zatímco Janice kroužila venku a poskytovala ochranu přistávajícím strojům.
"Blíží se spousta banditů," vykřikla operační důstojnice.
"Držte nám ty blechy od kožichu," přepnul Jason komunikátor zase na linky doprovodných lodí.
Intrepid se přesunul přímo za Tarawu a Jason se přistihl, že začal nervózně bubnovat prsty na boční opěrku křesla.
Přiřítilo se půl tuctu Grachů a zpomalilo.
"Hrozí torpédový útok."
Z kilrathských stíhaček vylétla salva torpéd.
Jason se obrátil k Merrittovi.
"Máme na palubě ještě nějaké miny?"
Merritt přikývl. "V každém výsadkovém člunu ještě pár."
"Nastavte autopilota ve výsadkovém člunu, a jakmile přistane poslední letoun, chci, abyste minu aktivoval a poslal člun řízený automatickým pilotem ven."
"Rozumím." Merritt vyběhl z místnosti.
Na obrazovce spodního výhledu Jason viděl ubíhat převalující se horní vrstvu atmosféry plynného obra ani ne deset kilometrů pod nimi. Magnetické poruchy vznikající v atmosféře téměž znemožňovaly spojení s doprovodnými loděmi, které, jak viděl, se snažily krýt mu záď.
Šest kilrathských stíhaček se vzneslo vzhůru a odlétalo pryč, zatímco salva jejich torpéd se blížila. Jason zaslechl vysoké bzučení signálu ohlašujícího zaměření lodě.
Zadní protitorpédová děla se rozštěkala, snažila se zaměřit torpéda a chrlila ze svých hmotnostních urychlovačů krupobití střel. Kilrathská torpéda proti nim vypustila malé obláčky klamných cílů a rušiček signálu, které měly děla zmást. Výmetnice protitorpédových střel odpálila jednu raketu, která vylétla kupředu, a potom se obrátila, aby se vyřítila za záď.
Dvě z torpéd vybuchla, avšak čtyři se dál blížila.
"Bezpečně nás zaměřila," křikla operační důstojnice. "Počítačová analýza odhaduje, že jedno pronikne obranou a zasáhne nás za dvacet sekund... patnáct."
Ozval se signál výstrahy před zásahem.
Palba ze záďových děl a z doprovodných lodí křižovala prostor, zničila jedno, a nato další dvě torpéda.
"Střet za pět, čtyři..."
"Ježíšikriste!" zaječel jeden důstojník a vyděšeně vzhlédl k Jasonovi.
Torpédo zmizelo v záblesku po srážce s Fretkou, která se vrhla zbrani přímo do dráhy a přivedla ji k výbuchu těsně za zádí Tarawy.
Jason, neschopný slova, pohlédl na situační panel a viděl, jak zpráva o stavu Janicina letounu zhasla.
"Ta věděla, jakou si vybrat smrt."
Jason se ohlédl po Doomsdayovi, který právě přistál a nyní tiše z kouta místnosti sledoval drama, které se kolem odehrávalo. "Já bych udělal to samé a ty taky."
Jason měl pocit, že už víc nedokáže snést. Zavřel oči.
"Poslední stíhačka je uvnitř."
"Vypusťte ten výsadkový člun a nasměrujte ho za záď."
"Výsadkový člun venku pod plnou kontrolou autopilota."
Merritt vběhl zpátky do místnosti, naklonil se nad komunikační panel a začal vyťukávat kód. Pak se ohlédl po Jasonovi.
"Doprovode, ještě mě slyšíte?"
Obě lodě odpověděly, avšak silné magnetické pole planety zkreslovalo hlasy i obrazy téměř k nepoznání.
"Na můj odpočet zahajte střemhlavý ponor do atmosféry. Pět, čtyři, tři, dva, jedna."
Pohlédl na Merritta, přikývl a plukovník námořní pěchoty stiskl tlačítko. Těžká antihmotová mina vybuchla půl tuctu kilometrů za flotilou, přímo mezi nimi a Kilrathy, a způsobila elektromagnetický impuls, který zahltil veškerou průzkumnou výstroj.
"Střemhlav dolů! Kormidelníku, přímo do atmosféry!"
Zatímco se za nimi rozpínal elektromagnetický impuls exploze, tři lodě sklopily příď a řítily se přímo do plynného obra. Střetly se s horní vrstvou atmosféry. Tarawa se začala otřásat a vibrovat a Jason cítil, jak se mu loď kroutí a ohýbá pod nohama.
"Dest kilometrů v atmosféře, dvacet, padesát."
Díval se kormidelníkovi přes rameno, zatímco se nořili stále hlouběji, a nařídil vyrovnat let až plných pět set kilometrů hluboko v bouřlivém víření zmrzlého čpavku a síry. Zbývající vnější senzorové systémy byly vypnuté, neboť nemohly

zachytit nic jiného než praskání silné radiace a magnetických bouří bičujících horní vrstvy atmosféry planety.
"Vyrovnat loď a strojovna ať udržuje jenom takový výkon, abychom se udrželi na oběžné dráze."
"Vyrovnáno, pane; strojovna hlásí, že stáhli výkon na osmnáct procent."
"Převést loď na tichý chod. Žádné vysílání jakéhokoliv druhu. Jenom pasivní snímače."
"Loď převedena na tichý chod."
Jason se ohlédl na hlavní obrazovku operačního důstojníka. Byla plná jednotvárného zrnění. Pak přes ni přejela modulovaná čára a po ní další. Operační důstojnice na něho pohlédla široce otevřenýma očima.
"Hledají nás pomocí vysokoenergetických mikrovlnných impulsů."
"Tak ať hledají." řekl Jason a zadržel dech.
Signály se pomalu vytratily; nezachytili je a on zvolna vydechl.
"Palubní interkom."
Zvedl mikrofon.
"Všem na palubě. Podařilo se nám uniknout kilrathskému útoku tím, že jsme se ponořili do horních vrstev atmosféry plynného obra, kde nás jejich senzory díky atmosférickým poruchám nemohou odhalit. Jak asi uhodnete, jakékoliv vizuální pátrání je jako hledat pírko ve sněhové vánici. Za necelých třicet hodin se setkáme s doprovodnými loděmi. Během těch třiceti hodin opravíme loď a poškozené stíhačky a vrátíme se rozdávat rány. Blahopřeji vám k dobře odvedené práci."
Na chvilku sklopil hlavu.
"Merrittovi námořní pěšáci zničili půl tuctu rozestavěných letounových lodí a spoustu zařízení. Náš operační svaz vyřídil více než sedmdesát nepřátelských stíhaček, čtyři korvety, jednu orbitální základnu, o spoustě pravděpodobně zničených a poškozených strojů nemluvě. Jsem na vás hrdý a Konfederace je na vás také hrdá. Všichni velitelé opravárenských čet, zbrojmistři a důstojníci strojovny se za půl hodiny dostaví na provizorní můstek. Děkuji, Tarawo, a jen tak dál. Jsem zatraceně hrdý na to, že jsem členem téhle party."
Vypnul interkom, ani si nevšiml pyšných pohledů svého štábu.
"Půjdu si na půl hodiny odpočinout," řekl tiše. "Zavolejte mě, kdyby se něco stalo."
Odešel z můstku do malé komory, která nyní sloužila jako jeho pracovna, a zavřel dveře. Sklonil hlavu, zakryl si obličej rukama a rozplakal se.
* * *
Princ Thrakhath se odvrátil od holoobrazovky.
"Nebude nic příjemného tohle ohlašovat císaři." řekl klidně a hleděl přitom na chantára, který velel jeho vlajkové lodi.
"Sire, smím vám připomenout, že jste očekával, že nepřátelská letounová loď použije planetu jako gravitačního katapultu, obletí ji a zamíří přímo zpátky ke Kilrahu, místo aby se ponořila do její atmosféry?"
Princ Thrakhath se na chantára upřeně zadíval.
"Obdivuji odvahu a obdivuji pravdu." řekl. "Máte pravdu."
Chantár se viditelně uvolnil.
"Je pravděpodobné, že by pod pláštíkem elektromagnetického pulsu antihmotového výbuchu oblétli odvrácenou stranu planety?"
Chantár pohlédl na svého výkonného důstojníka odpovědného za navigaci.
"Jestli to udělali, vynoří se do deseti minut pod jižním pólem planety. Pokud v tom okamžiku zasunou lapače a přejdou na maximální zrychlení, mohou získat náskok a dokonce se přiblížit Kilrahu dřív, než budeme schopní se vrátit, abychom jej bránili."
Princ Thrakhath se díval na holodisplej, kam navigátor zakresloval možný kurs.
"Mistrovský manévr. Očekával jsem, že když jsme jim zablokovali možný odletový přeskokový bod, vrhnou se přímo na Kilrah, aby tam našli smrt a způsobili přitom co největší škodu. Nyní si nejsem jistý, jestli se skrývají pod námi, anebo právě oblétají planetu."
Pozorně si prohlížel obrazovku.
"Přesuňte letounovou loď na vysokou polární oběžnou dráhu kolem Kilrahu. Torpédoborce zůstanou na oběžné dráze u této planety a budou se snažit zachytit nějakou stopu po tom, jestli jsou opravdu tam dole. Křižníky a korvety ať zaujmou obranné postavení mezi touto planetou a Kilrahem. Jestli teď lidé míří přímo zpět, chci být před nimi. Jestli se skrývají pod námi, počkáme na ně. Dříve nebo později se musí vynořit, a potom je vyřídíme."
Chantár přikývl na souhlas a následován svým štábem opustil místnost.
Komunikátor na stole prince Thrakhatha zablikal.
Podíval se na něj a postřehl jasně žlutý blesk, který znamenal, že jde o šifrovanou zprávu z císařského paláce. Zhluboka se nadechl a stiskl tlačítko.
Uprostřed místnosti se objevil císařův obraz.
"Ano, dědečku?"
"Co nepřátelská letounová loď?"
"Prozatím jsme ji ztratili, sire. Buď se ponořila do atmosféry Igrathi, aby se ukryla, anebo v tomto okamžiku dokončuje oblet planety, aby zaútočila znovu. Stahuji se, abych chránil Kilrah. Jestli se skrývá, bude muset jednou vylétnout a tehdy ji dostihneme a zničíme."
"Viděl jsem hlášení o škodách. Vůbec mě to nepotěšilo."
Princ Thrakhath mlčel.
"Ztratili jsme šest letounových lodí, šest montážních doků, středisko stavby křižníku a čtyři tisíce těch nejlépe vyškolených techniků. Víš, co to znamená?"

Hlas mu hněvivě stoupl.
"Ano, dědečku. Jsem si plně vědom toho, co to znamená."
"Třetina všech našich loděnic na výrobu letounových lodí zničená takovou otravnou mouchou a ty ji necháš uniknout!"
"Sire, kdybyste vzal ohled na mé doporučení a stáhl celou domovskou flotilu zpět, k tomuhle by nebylo nikdy došlo. A řekni mi, dědečku, jaké jsou poslední zprávy z Vukaru?"
Princ Thrakhath čekal.
"Výsadek pokračuje podle plánu, ale objevil se problém."
"A to?"
Císař zaváhal.
"O co jde, dědečku?"
"Odhalili nepřátelskou flotilu, která se blíží k výsadkové operaci. Právě o tom přišlo první hlášení."
Princi Thrakhathovi přejel mráz po zádech.
"Nařiď jim, ať okamžitě ustoupí!"
Císař zavrtěl hlavou.
"Než k nim signál dorazí, bude bitva rozhodnuta."
"Já tu letounovou loď najdu, dědečku. Nenahradí nám sice to, co jsme už ztratili, ale aspoň nám zaplatí za své zločiny."

kapitola desátá

"Dobře, tak se podíváme na hlášení o stavu," řekl Jason unaveně a snažil se po téměř dvou dnech bez spánku zůstat bdělý. Vděčně si vzal od Doomsdaye šálek kávy a snažil se zakrýt, že se mu trochu třesou ruce, ať už to bylo nadměrným přísunem kofeinu, nebo prostě z vyčerpání.
Pohlédl na velitele opravárenských čet, což byl, naštěstí pro Tarawu, starý poddůstojník s pětadvacetiletou praxí u loďstva; další člověk převelený z Concordie. Jeho bývalý nadřízený, mladičký kadet přímo z akademie, zahynul na můstku a v důsledku toho byla do této funkce povýšena ta nejpovolanější osoba.
"Trhlinu v trupu sme zazáplatovali duraocelovou deskou a ten váš nápad vzít ji z havarovaný Fretky byl zatraceně dobrej. Rozhodně ale to místo není vzduchotěsný, takže kolem udržuju uzávěrový silový pole a nařídil sem všem, kdo v ty oblasti eště pracujou, aby nosili skafandry, i když dovnitř už vháníme vzduch.
Generátor štítů je připravenej ke spuštění, i když fázovej generátor není úplně synchronizovanej, takže navrhuju nehonit loď na plnej výkon."
"A jak vysoko tedy, Jime?"
"Pětasedmdesát procent, a už to je na hraně."
"Pracujte na tom dál."
"Mám tam pořád lidi. Dál sme zřídili a zajistili přetlakovou chodbu do strojovny a poslední z požárů elektroinstalace jsme našli a uhasili v záďovejch ubikacích posádky. Ve vzduchu jsou ale pořád jedovatý látky, a to jednak z požárů a jednak čpavek a síra, co prosakujou dovnitř z atmosféry, takže si myslím, že by ubikace měly zůstat zavřený ještě pár dní, dokud to filtry vzduchotechniky nevyčistí. Všichni, kdo se pohybujou v oblastech zádě, by taky měli nosit ochranný dýchací masky."
Jason vzdychl a rozhlédl se po místnosti.
"Beru to jako dobrou zprávu, seržante."
Jim přikývl a hlasitě se vysmrkal.
"Našli sme trhliny na třech ze šesti hlavních kýlovejch nosníků - loď propouští vzduch ze stovek mikrotrhlin jako cedník. Než se dostaneme domů, nemusíme už mít dostatečnej tlak vzduchu. Hodil jsem řeč se šéfem podpory života a ten snížil vnitřní tlak na 310 hektopascalů a zvýšil procento kyslíku, jenže víc kyslíku znamená větší nebezpečí požáru, esli něco zase chytne. Esli schytáme zásah neutronama a dostanou se skrz štíty, elektrostatickej výboj může působit jako roznětka."
"Tak znovu zvýšíme tlak a snížíme obsah kyslíku, když budeme vědět, že nás čeká boj."
"A budeme ztrácet vzduch, i to bude pěkně vošidný, protože když budeme takhle houpat s tlakem vzduchu a hlavně s vobsahem dusíku, může se z toho celá posádka zvencnout. Šéf podpory života zkouší něco vymyslet."
"Myslím, že se tomu říká vyhánět čerta ďáblem, seržante."
"Taky to tak vidím, pane."
"V jakém stavu je můstek?"
"Natáhli sme do velína řídícího lítání pár dalších kabelů, ale soustava dálkovýho průzkumu je na cucky. Budeme se muset spolehnout na údaje z Intrepidu a Kagimaši. Kormidlo, operační úsek, navigační stanoviště a stanoviště řízení oprav jsou plně v provozu."
"Skvělá práce," řekl Jason. "Seržante, bez vaší šikovnosti bychom to vůbec nezvládli."
"Kruci, kapitáne, já se jenom chci z tyhle šlamastyky dostat živej; zbejvaj mi tři měsíce do výslužby."
"Já jsem jenom rád, že jste nešel do výslužby před touhle akcí."
"Já bych si, sakra, přál, abych bejval šel." odvětil hlavní seržant a Jason se soustrastně zasmál.
"Myslím, že si něco takového přejeme v téhle chvíli všichni, seržante."
Obrátil se a pohlédl na starého kamaráda.

"Doomsdayi, jak jsou na tom tvoje letouny?"
"Zůstalo třiadvacet pilotů, nepočítaje vás, pane. Jeden z pilotů výsadkových člunů a jeho druhý pilot mají zácvik na Fretkách, takže máme dva náhradníky, i když poslat je proti stíhačům kilrathského loďstva by byla vražda. Zbývá nám pět Sabrů, osm Rapieru a sedm Fretek."
Jason si to už nechal projít hlavou a nyní se musel rozhodnout.
"Dobrá, Doomsdayi, povyšuji tě na velitele wingu."
"Nic jiného jsem nikdy nechtěl, pane" opáčil jmenovaný suše. "Ti před sebou mají stejně dlouhý život jako nováčci."
"Také dál povelíš peruti Sabrů. Okrouhlík převezme Fretky," na chvilku se odmlčel, "a Tolwyn bude velet Rapierům."
"To se mi nelíbí, Jasone."
"Také jsem to od tebe nečekal, ale ten kluk se tady venku osvědčil, sejmul čtyři z nich a zachránil Intrepidu zadek před torpédovým útokem."
"Kdybychom tak měli Mongola."
"No, už nemáme," a Jason pomyslel na všechny ty mladé tváře, které ztratili: Mongol, Plamen, Severák, Nova, Orel, Dráp, Thor a Odin, všechna ta hrdinná jména nyní mrtvých pilotů.
Pohlédl na chronometr, který odtikával čas.
"Je na čase vylétnout a zformovat se. Kuchyně slíbila teplé jídlo pro všechny, ale sníst si je bude posádka muset na bojových stanovištích. Lidi, letíme pryč a domů se dostaneme, věřte tomu a říkejte to svým lidem. Teď přišla doba obřadu, tak pojďte na palubu a tvařte se odhodlaně."
Vstal z křesla a vykročil pryč z provizorního můstku se svým štábem v patách. Venku u výletového otvoru čekali členové posádky, živí i mrtví. Mrtvá těla byla zabalená jen ve standardních modrých pytlích loďstva a zakrytá prostěradly. Na některých bylo ještě vzdáleně poznat, že bývala lidmi; po těch, kdo byli zabiti na můstku, zůstaly podstatně menší balíčky. Za ty, kdo se vypařili nebo byli vymrštěni do kosmického prostoru, posloužila u loďstva tradiční náhražka v podobě jejich uniformy. Jak se opravárenské čety a zdravotnický tým vlastně vypořádaly s úkolem vyprostit pozůstatky z oblasti kolem díry v trupu, bylo pro Jasona záhadou.
Těla byla nyní vyrovnána v řadě před výletovým otvorem.
Jason přistoupil k řadě mrtvých a obrátil se čelem k těm členům posádky, kterých nebylo nutně zapotřebí při opravách a mohli sem přijít.
Nevěděl, co má říci, třebaže v minulosti už byl svědkem mnoha takových obřadů.
"Nemáme čas na dlouhé proslovy," začal tiše, "a myslím, že naši kamarádi by ani nechtěli, abychom ten čas ztráceli právě teď. Až bude po všem, možná se budeme moci sejít znovu a obřad provést řádně."
Obrátil se od posádky k řadě mrtvých. Sáhl do kapsy, vytáhl výtisk Bible a přečetl 23. žalm. Když dokončil modlitbu, sklonil hlavu.
"Byli jste našimi spolubojovníky a našimi přáteli. I když to může znít podivně, chci vám poděkovat za nás, kdo dosud žijeme na této lodi i po celé Konfederaci, protože díky vám lidstvo bude žít, vytrvá do konečného vítězství a konečně dosáhne míru.
Spěte v pokoji, přátelé, až do dne, kdy vesmír vydá své mrtvé."
Postavil se do pozoru, zasalutoval a lodí se rozlehly ponuré fanfáry. Skupinky námořních pěšáků přistoupily k tělům, co nejšetrněji je zdvihly, přistoupily k uzávěrovému poli a jedno po druhém je prostrčily na druhou stranu. Jelikož loď letěla zádí napřed, těla, která prolétla do vnější atmosféry, se propadla do zelenomodré polévky čpavkových oblaků a zmizela. Když odlétlo poslední z nich, vystoupil z řady plukovník Merritt a zastavil se před přilbou a výsadkářskými botami, což, jak Jason věděl, byly symboly všech námořních pěšáků, kteří zahynuli pH útoku. Zasalutoval, a potom dva seržanti symboly zvedli a také je prostrčili výletovým otvorem ven.
Jason se opět obrátil čelem k posádce, která stála zpříma jako svíce.
"Vyrazíme za sedmatřicet minut. Vypadneme z téhle soustavy a cestou ještě nakopeme pár chlupatých zadků!"
* * *
Ohromený císař sklonil hlavu a mávnutím ruky posla propustil.
Jak je to možné, jak je tohle vůbec možné? Co se pokazilo?
Pět letounových lodí domovské flotily pryč, šestnáct podpůrných lodí pryč, devatenáct transportních lodí vojska a čtyři legie gardy zničené do posledního bojovníka. Rusmak a Gar, dva z jeho nejlepších velitelů, oba z vládnoucího rodu, také mrtví.
Jak je tohle možné?
Komu to dát za vinu?
A co rod, rozsáhlý rod z císařské krve, co ti řeknou a udělají, když jádro Domovské flotily už neexistuje? Dokázal si dobře představit seznamy ztrát. Tolik synů vládnoucí krve ztraceno a rod bude hledat viníka.
Chvíli přemítal o různých frakcích, intrikujících, soupeřících a snažících se zničit konkurenci.
V dálce zazněla houkačka a vyrušila ho ze zadumání.
Rozsvítila se obrazovka, což byl čin, který byl dovolen pouze v nejnaléhavější tísni.
"Můj pane, promiň mi to vyrušení."
Císař pohlédl na velitele palácové stráže, který stál ztuhle v pozoru se skloněnou hlavou.
"Pokračuj."
"Sire, jde o tu nepřátelskou letounovou loď. Vynořila se z atmosféry."
Rozzuřený císař neřekl nic.
"Sire, prudce zrychluje s úplně zasunutými lapači a nabrala kurs, při kterém se za hodinu střetne s Kilrahem. Princ Thrakhahth se domnívá, že by to mohl být sebevražedný pokus do Kilrahu narazit."

Císař přikývl. Kromě úzkého okruhu nejvyššího velení a bojovníků přímo zúčastněných v boji žádná živá duše na Kilrahu nevěděla, že lidský úderný svaz pronikl do srdce Říše.
"Co Thrakhathova flotila?"
"Nabrala záchytný kurs."
"Nevyhlašovat žádný poplach," pravil císař tiše.
"Sire?" zaváhal velitel.
"Ano?"
"Ani pro ty, kdo sídlí v paláci?"
Císař zaváhal. Jestli úder pronikne obranou, je skutečně nejpravděpodobnějším cílem palácový okrsek. Desetitisíce těch, kdo by se mohli zachránit v krytech, zahynou. Ale připustit, že nebezpečí je tak blízko? A domovská flotila rozdrcená? Než se den schýlí ke konci, měl by na krku převrat.
"Nikdo o tom nesmí vědět. Chci mluvit s Thrakhathem prostřednictvím jištěné kódované linky."
"Jak si přejete, můj pane."
Odvrátil se od obrazovky, která na chvilku pohasla. Nejprve se ozvalo vysoké pískání, a potom následoval kódovaný signál.
"Sire."
Císař se zvolna obrátil čelem k princi.
"Slyšel jsi o Vukaru?"
Thrakhath neodpověděl.
Na co myslí? přemítal císař. Konec konců, byl jsem to já, kdo trval na tom, aby útok pokračoval a aby se flotila rozdělila. Teď je ohroženo jeho vlastní postavení. Nemůže tedy kout nějaké pikle proti mně?
"Musíme udělat tři věci," řekl císař konečně.
"A to, sire?"
"Za prvé: žádný útok nesmí proniknout ke Kilrahu. Ani jediná střela, nic. Musíš jej před tou lidskou sebranku zaštítit za každou cenu."
"Sire. Přímý útok zblízka je vyřídí hned."
"Včera jsi ztratil třetinu svých stíhačů. Když zaútočíš zblízka, můžeš mi zaručit, že ani jedna loď nepronikne?"
Thrakhath zaváhal.
"Ne, to nemůžeš, to je zřejmé. Zaujmi před nimi obranné postavení a zablokuj jejich útok. Dvě další letounové lodě přilétají různými přeskokovými body, aby přehradily únikovou cestu. Zničíme tu lidskou flotilu, abychom se pomstili, ale nesmí sejí podařit dosáhnout této planety. Vyjádřil jsem se jasně?"
"Ano, sire. A druhé dvě záležitosti?"
"V našich zprávách zveličíme velikost téhle nepřátelské flotily tak, aby odpovídala ztrátám, které jsme utrpěli na rozestavěných lodích i na domovské flotile."
Thrakhahth se usmál, a pak zavrtěl hlavou.
"Ale členové rodu budou znát pravdu."
"Na tom nezáleží. A nakonec musíme najít někoho, koho označíme za viníka za Vukar, abychom na něj svalili hanbu a odvedli pozornost."
"Baron."
Císař přikývl.
"Dobrá."
"Vnuku, musíš uspět. Pokud ne," zaváhal, "až příliš mnoho jich na tebe začne pohlížet jako na příčinu svých potíží,"
Vypnul obrazovku, aniž čekal na odpověď.
* * *
"Kapitáne, jejich letounová loď se před nás nasouvá z boku."
"Kam míří?"
"Zaujímá pozici nad jejich prvním měsícem, mezi námi a Kilrahem."
Jason se usmál.
Ohlédl se po kormidelníkovi.
"Jakou máme rychlost?"
"Překročili jsme osm tisíc kiláků za sekundu a stoupá, pane."
"Připravte se vypustit poslední výsadkový člun a Fretku bez pilota. Spojový, sigalizujte doprovodným lodím, aby se držely blízko nás. Vzburcujte také obsluhu tažných paprsků, ať se připraví.
Jason přejel pohledem mapu na strategickém displeji. Byli obklíčeni kruhem kilrathských lodí. Šest z nich je pronásledovalo celou cestu od plynného obra, dvě se blížily z boků. A letounová loď se postavila před ně, několik miliónů kilometrů od Kilrahu.
Uvelebil se ve svém křesle na můstku a sledoval displej. Se zcela vypnutými energetickými poli lapačů Tarawa dál zrychlovala. V příštích dvaceti minutách spálí téměř všechno zásobní palivo na palubě lodi; jestli jim chlupáči na ten manévr neskočí, dostanou je u přeskokového bodu, kde budou muset zpomalit, aby zaujali přesnou polohu pro zahájení přeskoku. Ale byl to jediný plán. který dokázal vymyslet, a Grierson se potěšeně uchechtával, když mu o něm Jason poprvé pověděl.
* * *
"Co to dělají?" zašeptal princ Thrakhath, ale svou otázku vlastně neadresoval nikomu konkrétnímu.
Sledoval obrazovku s údaji. Tři lodě nabíraly rychlost se zasunutými lapači... a mířily přímo na Kilrah.

"Extrapolujte závěrečnou rychlost v případě, že narazí do planety," nařídil Thrakhath a pohlédl na svého operačního důstojníka.
Na jeho obrazovce naskočila data.
Deset tisíc osmdesát kilometrů za sekundu. Opřel se a nechával informaci pozvolna pronikat do svého vědomí. Hmota lodě, která touto rychlostí vnikne do atmosféry, se zaboří až do povrchu planety a při dopadu uvolní energii odpovídající několika tuctům antihmotových hlavic. Tři takové zásahy zabijí desítky miliónů jedinců.
Má jejich velitel v plánu tohle?
"Spojte se s planetární obranou, ať zvednou štíty na maximum, a kašlete na utajení. Připravte se navést tuto loď na kolizní kurs s jejich letounovou lodí. Vyšlete všechny stíhačky k bodové obraně s týmiž rozkazy."
Vstal z křesla a po lodi se rozječel signál bojového poplachu.
** *
"Připravte se vypustit výsadkový člun a Fretku," prohlásil Jason a pohlédl dolů na letovou palubu.
"Vypustit!"
Výsadkový člun vylétl z výletového otvoru a po balistické dráze zamířil přímo na Kilrah, následován osamělou Fretkou.
Obě lodě řídila automatika a obě byly naloženy zastaralými atomovými hlavicemi, které kilrathská obrana dokázala snadno odhalit.
Kilrah, ještě před několika minutami jen modrozelená tečka, visel nyní uprostřed temnoty jako koule.
"Zahajuji změnu polohy pro manévr," oznámil kormidelník.
Jason se usadil v křesle a připoutal se.
"Drž se, Tarawo, drž se."
"Obracím loď k zážehu motorů - teď!"
Jason ucítil trhnutí vyvolané řídicími raketovými motory, jež obrátily Tarawu do polohy kolmé ke dráze letu. Bez lapačů bylo jakékoliv aerodynamické manévrování nemožné. Všechno se bude muset provést metodou pocházející z dávnověku vesmírných letů, která však spotřebovávala palivo.
"Zážeh všech motorů!"
***
"Vypustili atomové hlavice!"
Princ Thrakhath vyskočil z křesla a postavil se vedle svého operačního důstojníka. Červené skvrnky, značící dva letouny vypuštěné z Tarawy, překrývaly zrádné žluté tečky.
"Přehraďte jim cestu, sestřelte je, musíme je zastavit."
"Tarawa mění kurs!"
"Zastavte ty hlavice!"
* * *
Lodí se rozléhalo praskání a skřípění, jak hlavní motory, nasávající obrovským tempem vodík a ženoucí jej do jádra fúzních reaktorů, začaly měnit její dráhu, která by ji jinak zavedla přímo do Kilrahu.
Planeta, jejíž obraz se promítal na hlavní monitor, jako by se jim řítila vstříc. Na obrazovce se rojily tucty skvrnek, vyznačujících předsunutou kilrathskou obranu, která se rozmisťovala tak, aby zabránila předpokládanému sebevražednému gestu nárazu do planety. Avšak nyní se Tarawa svým manévrem dostávala s každou uplynulou vteřinou o desítky kilometrů dál od očekávané dráhy. Někteří stíhači začali měnit kurs, kdežto jiní se dál soustředili na dva stroje bez posádky, jejichž těžké nálože s odtikávajícím časovým spínačem přiváděly Kilrathy k zuřivosti.
"Smyčka kolem planety za deset sekund."
"Doufám, že máte výpočty setsakra správně, navigační," řekl Jason a pohlédl na důstojnici, která nervózně polkla.
"Jsou tažné paprsky připravené?"
"Tažné paprsky připraveny ke spuštění počítačem."
"Okamžitá rychlost devět tisíc osm set dvacet osm kilometrů za sekundu."
Navigační důstojnice přejela pohledem svůj pult a naťukala nejnovější údaje, které okamžitě převzal hlavní počítač. O několik setin sekundy později byly do systému
řízení lodě vyslány opravy, které nepatrně pozměnily tah motorů.
"Výsadkový člun taranován Sarthou," oznámila operační důstojnice.
Jason tu informaci ignoroval a sledoval, jak se několik Sarth, pohybujících se nyní bez lapacích energetických polí, pokouší přiblížit po balistické dráze s naplno spuštěným přídavným spalováním.
"Předpokládaný náraz do Kagimaši!"
Jason se obrátil k taktické obrazovce.
Stalo se to ještě dřív, než stačil rozeznat protínající se čáry. Jedna Sartha se vrhla přímo do cesty korvetě a srazily se spolu rychlostí téměř deset tisíc kilometrů za sekundu. Na obrazovce zachycující pravoboční výhled se rozzářil bílý záblesk světla, mnohem jasnější než slunce, a potom se odsunul ze zorného pole, jak se Tarawa řítila kupředu.
"Ani netušili, co je zasáhlo," zašeptal Jason.
Zelenomodrá koule Kilrahu jim spěla vstříc a Jasona se na okamžik zmocnilo přesvědčení, že navigátorka něco popletla a že loď do planety narazí.
"Tažné paprsky spuštěny!" vykřikla navigační důstojnice.
Jason ucítil, jak se loď rozechvěla. Tažný systém nebyl stavěný na něco takového, na nápad, se kterým přišel Jim Bane, starý navigační poddůstojník. Když letounová loď sbírala pomocí paprsku stíhačku, byl rozdíl hmotností obou strojů takový, že na každý metr, o který se letounová loď pohnula ke stíhačce, byla stíhačka přitažena o několik kilometrů.
Nyní byl paprsek zaměřen přímo na Kilrah a přitahoval Tarawu k planetě; ovšem díky tečné složce rychlosti loď

nenarazí do planety, nýbrž vykoná s její pomocí gravitační manévr, který, pokud jsou výpočty správné, ji vynese přímo k zamýšlenému přeskokovému bodu.
Jestli to bude fungovat, změní to manévrovou taktiku i taktiku boje v blízkosti planet navždycky!
Přelétli nad severním pólem planety, padesát kilometrů nad hranicí atmosféry a gravitační pole planety jejich dráhu zakřivovalo do ještě těsnější smyčky.
Za necelých deset sekund byl Kilrah sto tisíc kilometrů za zádí.
"Sakra," vydechl Jason, "to byla ale jízda."
Můstek ztichl, jak se všichni obrátili k navigační důstojnici.
Ta se dál skláněla ke svému pultu, sledovala, jak počítač přebírá údaje a vykresluje křivku, po níž Tarawa a její osamělý doprovod mířily pod rovníkovou rovinu sluneční soustavy Kilrahu.
Konečně vydechla úlevou a s úsměvem vzhlédla.
"Vyšlo to, pane," řekla roztřeseným hlasem. "Směřujeme k přeskokovému bodu F-jedna. Dorazíme k němu za sedm hodin a dvaatřicet minut. Po zbrzdění před přeskokem nám zůstane zásoba dvou celých tří desetin procenta paliva."
Jason se obrátil a pohlédl na operační důstojnici.
"Zpoza Kilrahu se dosud nevynořila ještě ani jedna loď. Odhaduji, že na ně máme náskok víc než pět miliónů kilometrů."
"Lidi, my se snad dožijeme zítřka," prohlásil Jason s úsměvem. "Zrušte bojový poplach a trochu si odpočineme."
Na můstku se zdvihla vlna vzájemného blahopřání, a když vyhlédl na letovou palubu, spatřil, jak se členové posádky a námořní pěšáci poplácávají po zádech.
Zbýval tu ovšem jeden problém: přeskokový bod F-jedna je zavede na vedlejší trasu, o nic blíž k domovu, jenže byl jediný, kterým mohli s využitím Kilrahu ke gravitačnímu manévru utéci. Nepřátelská letounová loď u Kilrahu je nyní mohla pronásledovat, anebo po souběžné trase přeskočit do některé hvězdné soustavy před nimi a zahradit jim cestu. A to ani nevědí, kdo tam už může čekat. Jason tápal v temnotách a celá Říše už mohla mobilizovat, aby je dostihla. Podařilo se jim uprchnout, ale nebyli o nic blíže domovu a neměli kde se ukrýt.
* * *
"Je dobrý, zatraceně dobrý," pomyslel si princ Thrakhath, neschopný zdržet se alespoň chvilkového obdivu k tomu, kdo velel lidské flotile. Odvedení pozornosti -nyní si už uvědomoval, že takový byl záměr tohoto činu - dvěma čluny naloženými atomovými minami na chvíli rozptýlilo jeho obranu a lidem umožnilo prolétnout přímo skrze ni se ztrátou jen jediné doprovodné lodě. Ani na okamžik neměli v úmyslu spáchat sebevraždu a on si uvědomoval, že se dopustil osudné chyby tím, že nenahlížel taktickou situaci z lidského hlediska. Příležitost rozdrtit část Země i za cenu vlastního života by těm, kdo se obětovali, vynesla nehynoucí slávu. Thrakhathovi připadalo téměř nepochopitelné, že lidé takto nepostupují, a paradoxně se přistihl, že se cítí téměř uražen tím, že nebyli ochotni vyměnit své životy za příležitost zasadit úder domovu kilrathské rasy.
Když si prohlížel zákresové panely, uvědomil si, že ač byl únikový manévr proveden dokonale, byl také zcela marný. Přeskokový bod, kterým se lidé vydali, byl vstupem do větve bez odboček, neboť vedl do soustavy, ve které byl jen jeden další přeskokový bod; také následující soustava měla jako východ jediný přeskokový bod. Až v soustavě za ní se nacházelo několik přeskokových bodů, z nichž jeden mohl vést zpátky na území Konfederace.
Jednoduše řečeno vběhli do slepé uličky. Jeden z východů může zablokovat letounová loď Karu. On sám může po přímější trase se třemi přeskoky oproti čtyřem, které budou potřebovat lidé, dorazit do oné odbočkové soustavy před nimi. Buď o tom jejich navigátoři nevěděli, anebo se prostě pokoušeli hrát vabank a získat ještě jeden den života.
Zemřít zde a zničit část Kilrahu by bylo důstojnější. Na okamžik skutečně pocítil nával lítosti, že to lidé neudělali. Neboť císař přece jen nebyl za to fiasko odpovědný a nezahynul by jenom on, ale i tisíce dvorních příživníků. Mohlo by to vést k zajímavému výsledku. Bylo by příjemné být svědkem smrti dvorních povalečů a byrokratů.
"Astronavigátore, signalizujte Karu, že lidé podnikli přeskok na Vuwarg. Ať zablokuje přeskokovou linii z Baraghu na Růstu. Letounová loď Torg zahradí přeskokový bod z Baraghu na Xsar. My uzavřeme linii z Baraghu na Luškag. Totéž sdělte císaři. Nejméně třicet záložních stíhacích kosmoplánů palácové gardy na Kilrahu ať se přesune k nám, aby nahradily naše ztráty. Soustavu opustíme za dvě hodiny."
Obrátil se čelem ke svému štábu.
"Dokončíme tu trapnou záležitost. Dvorní historikové se pak mohou pustit do svého obvyklého lhářského řemesla a nafouknout ten mizerný hon ve velké vítězství."

kapitola jedenáctá

Jason Bondarevskij si uvědomoval, že je fyzicky na dně. Díval se do zrcadla a snažil se zadržet třesení rukou, aby dokončil holení. Obraz, který se na něj díval z druhé strany, byl znepokojivý. Bledé rysy, tmavé kruhy pod zčervenalýma očima. Od začátku náletu mu nezbyla ani chvilka na to, aby navštívil posilovnu, což byl bezpodmínečný požadavek pro všechny piloty, aby zůstali ve vrcholné fyzické formě. Kdyby velel někomu, kdo by vypadal jako on teď, poslal by ho na ošetřovnu a nařídil by mu odpočinkový turnus a pár posezení s vojenským psychologem.
Noční můry nechtěly zmizet - obraz ohnivé koule, která rostla, aby rozdrtila výsadkový člun námořní pěchoty, a přízrak Světlany, která se na něj dívala, zatímco ji pohlcovaly plameny. A vedle ní Janice a všichni ostatní, které ztratil.
Zavřel oči a jemně přejížděl po tváři staromódní břitvou.
Ostré bodnutí bolesti od říznutí jím trhlo a on se zaklením popadl ručník a poťukával jím ránu. Vzal kelímek vody, což bylo všechno, co bylo kvůli zavedení přídělového systému při holení dovoleno spotřebovat, a snažil se spláchnout

zbytek mýdla.
Někdo zaklepal na dveře.
"Pane, přistál kapitán Grierson. Plukovník Merritt už je v brífingové místnosti."
"Hned jsem tam."
Otřel z tváře poslední stopy mýdla a oblékl si nyní již úplně zmačkanou a špinavou uniformu. Z prádelny zůstala jen vyhořelá skořápka a celá posádka už se dávno vzdala snahy po čistém vzhledu.
Jason se ještě jednou podíval do zrcadla, přinutil se nasadit výraz jakési rozhodnosti a vyšel na chodbu. Opravárenská četa se postavila do pozoru a on jim mávnutím ruky naznačil pohov, zatímco se protahoval kolem svářecích agregátů.
"Jak to jde, seržante?"
"Navařujeme na ten prasklej kýlovej nosník duraocelovou vzpěru, pane. Ale dá se k němu těžko dostat."
Jason pohlédl do díry po vytrhané podlaze paluby. Přenosné lampy osvětlovaly pracovní četu, která dřepěla na bobku po obou stranách prasklého nosníku a pomocí ručních jednotek nulové gravitace vmanévrovávali na místo duraocelové profily. Jejich velitel se hrbil nad přenosným holodisplejem, na který měl vyvolané konstrukční plány lodě, a ukázal na červeně vyznačený poškozený úsek.
"Ale, sakra, pane, až doletíme domů, už nebudeme ani muset do suchýho doku a budeme moct rovnou lítat dál."
"Jen tak dál seržante," poklepal mu Jason na rameno a šel dál.
Připadalo mu zvláštní, že má velet lidem jako je hlavní seržant, starým zkušeným vlkům loďstva, kteří byli ve službě ještě předtím, než on se. narodil. Ten chlapík právě prováděl menší zázrak. Za normální situace by Tarawa po takovém zásahu byla odeslána do týla do suchého doku, kde by ji buď sešrotovali, anebo rozebrali na součásti a přestavěli. Taková práce obvykle postupovala zvenčí dovnitř. Hlavní seržant to dělal opačné, rozebíral části lodě zevnitř, aby se dostal k poškozeným místům. V těch oblastech lodě, které nebyly zásadně důležité pro přežití, jako ubikace posádky, byly očesány postradatelné díly, zejména ty z drahocenné duraoceli, a potom byly tyto prostory utěsněny a vyčerpány, aby ušetřili vzduch. Hlavní seržant také přidal několik vlastních úprav a nyní po O'Brianově smrti neváhal vystupovat s kritickými poukazy na nedostatky v konstrukci lodě, prošpikovanými vybranými kletbami na adresu velitelství loďstva. Kdyby se však kdokoliv opovážil souhlasit a Tarawu zlehčovat, bylo by třeba seržanta a většinu jeho lidí hodně dobře držet, aby osoba, která se opovážila takhle urazit jejich "starou holku", nedostala pořádnou nakládačku.
Přede dvěma dny, když prolétali druhou soustavou od Kilrahu, narazili na menší kilrathskou orbitální základnu a dobyli ji bleskovým útokem, do kterého se zapojil Grierson, několik Sabrů a rota námořních pěšáků. Potom se na základnu sesypal opravárenský oddíl jako hejno much na zdechlinu. Jeho příslušníci překračovali ještě teplé mrtvoly Kilrathu a za necelou hodinu odmontovali všechno, co se mohlo hodit: duraocelové dílce, nouzové nádrže se vzduchem, lehký kosmický člun a dokonce šli tak daleko, že ze základny odřezali půl tuctu malorážových děl na bázi hmotnostních urychlovačů, která nyní navařovali na loď těsně vedle vletového a výletového otvoru, aby přispěla k bodové obraně. Dobrovolníci, kteří se přihlásili k jejich obsluze, sice museli vystoupit do volného kosmického prostoru, když se chtěli dostat do otevřených střeleckých věží, avšak zvětšená palebná síla mohla znamenat mnoho.
Jason vyšel z ústí chodby a kráčel přes hangárový prostor. Sparksová řídila dvojitý tým mechaniků, který rozebíral tři Rapiery, prohlášené za neschopné další služby, třídil díly na dobré a poškozené a z toho, co zbylo, se snažil sestavit jeden letuschopný stroj.
Jakékoliv přebytečné kusy pancéřování okamžitě odnášeli opravárenským četám, které jimi nyní zpevňovaly příďové přepážky hned za pancéřovou přídí nesoucí kanónovou výzbroj. Hlavní seržant tento úsek označil za slabé místo.
Jason došel na můstek a přistoupil k operační důstojnici, která měla hlídku.
"Stále totéž, pane. Intrepid hlásí dva křižníky a čtyři torpédoborce šest hodin za námi. Mapují prostor a mají nás zaměřené," řekla klidně, aniž podruhé vzhlédla od obrazovky.
"Co náš příští přeskokový bod?"
"Zatím vypadá čistě."
Ohlédl se po službu konajícím navigačním důstojníkovi.
"K přeskokovému bodu zbývají dvě hodiny a dvacet osm minut."
Jason přikývl a vstoupil do pracovny.
Muži v místnosti povstali do pozoru a Jason se usmál.
Uvědomoval si, že technicky by flotile měl teď velet Grierson; byl to přece jen nejvyšší přítomný důstojník. Když se po akci na Kilrahu situace uklidnila, nabídl mu to, avšak Grierson odmítl a tvrdil, že si Jason vedl dost dobře, že konec konců velí největší lodi ve flotile a že on jako důstojník torpédoborce beztak nemá žádné zkušenosti s letounovými loděmi. Jason se tomu zasmál, protože největší kosmické plavidlo, které měl až do Kilrahu kdy na povel, byl Broadsword. Grierson byl vzácná výjimka; příliš mnoho důstojníků by ho bez ohledu na svou kvalifikaci odstrčilo a převzalo by velení. Třebaže však Jason technicky velel flotile o dvou lodích, věděl, že by se v krizové situaci podřídil všemu, co by tento postarší důstojník řekl.
"Ti hajzlíci jsou stále za námi?" zeptal se Merritt.
Jason přikývl.
"Prostě nás ženou jako ovce," podotkl Grierson.
"Zajišťují si, že půjdeme bez okolků na další přeskok," odvětil Jason.
Rozhlédl se po místnosti.
"Nějaké návrhy?"
"Myslím, že bychom měli obrátit, vrátit se a vyřídit si to s tou sebrankou ručně," prohlásil Merritt.
Jason s pochopením zavrtěl hlavou.

"Jsou to těžké křižníky. Každý z nich nese na palubě stíhací peruť. To znamená nejméně třicet nebo pětatřicet stíhačů proti našim dvaceti. Naše zásoba torpéd už je skoro na dně; vystačí nám ještě tak na jednu akci, a potom jsme na suchu. Obě lodě máme poškozené. Sežrali by nás zaživa."
"Mohli bychom dostat aspoň jeden křižník," namítl Merritt. "Takhle nás nahánějí do pasti jako krysy v komoře. Myslím, že je docela zřejmé, že určitě uhánějí po souběžné přeskokové linii, aby se nám postavili do cesty v příští soustavě."
Jason přikývl a rozhlédl se.
"Poslyšte, naše navigační informace o tomhle sektoru jsou v nejlepším případě kusé," ozval se Grierson. "Třeba je to nejkratší cesta pryč. Víme, že v příští soustavě je přeskokový bod, který nás zavede do soustavy Džugara. A jakmile budeme v Džugaře, navážeme tím dlouhým přeskokem, který nás zavede zatraceně blízko k hranicím Konfederace. Tak si to neberte tak pesimisticky."
"Ale jděte, Griersone," řekl Merritt unaveně. "Myslíte, že to nevědí? Sakra, je to přece jejich mizerná soustava. Zablokují ji nejméně jednou letounovou lodí, možná vícero. My si tady děláme hlavu z pětatřiceti stíhaček, ale já vám říkám, že když se budeme drát dopředu, narazíme na velkou loď se sto padesáti stíhačkami a bombardéry na palubě."
"Klíčová otázka je," vmísil se opět do hovoru Jason, "jestli Kilrathové mají k dispozici kratší trasu k příštímu přeskokovému bodu, než je ta, kterou letíme my."
"Myslím, že se to dá předpokládat," odpověděl Grierson. "Jinak bychom měli za patami i tu letounovou loď, se kterou jsme měli co dělat u Kilrahu."
"Je také možné, že výbuchy těch dvou člunů, které jsme vypustili na Kilrah, zasáhly i letounovku," pokračoval Grierson. "To nevíme, protože nám planeta zakryla výhled."
"To je hodně odvážný předpoklad," opáčil Jason. "Sakra, bylo by to krásné, ale v mém starém povolání nám nikdy nedovolili připsat si sestřel, pokud jej nezachytil fotokulomet nebo pokud jej někdo nedosvědčil, a já se toho budu držet i teď."
"Takže co máme v plánu, Jasone?" zeptal se Grierson a Jason zadržel vděčný úsměv.
"Zamíříme k tomu přeskokovému bodu, projdeme jím a poletíme k džugarskému přeskokovému bodu. Zpátky ke Kilrahu nemůžeme. Ty křižníky by nás rozcupovaly. I kdybychom je nakrásně porazili, v nejlepším případě bychom z toho vyšli zmrzačení a bez střeliva."
"A když na druhém konci tohohle přeskoku narazíme na letounovou loď, jsme odepsaní," poznamenal Merritt.
Jason přikývl.
"Ale nemáme stoprocentní jistotu, že tam ty letounovky budou."
"A co říká vaše předtucha?" zeptal se Grierson.
Nemělo smysl lhát.
"Budou na nás čekat."
Merritt nevrle rozhodil rukama.
"To je prostě skvělé."
Jason zvolna přikývl.
"Podívejte, od chvíle, kdy jsme se o tomhle úkolu doslechli, víme, že jsme odepsaní, nastrčení jako návnada na odvedení pozornosti. Krucinál, dal bych pár opravdu důležitých částí těla za to, abych se dozvěděl, jak to doopravdy dopadlo u Vukaru. Hádám, že se to nedozvíme. Ale my jsme odvedli hezký kus práce a díky námořní pěchotě jsme zničili na zemi šest letounovek."
Merritt přikývl na znamení díků a Jason potlačil myšlenku na své noční můry.
"Když obrátíme zpátky, můžeme si být na sto procent jistí, že nás usmaží. Když poletíme kupředu, máme šanci, i když nepatrnou, že nám ještě nemuseli stihnout přehradit cestu. Každá vteřina je drahocenná. Já se po té šanci vrhnu."
"A co když se mýlíte?"
"Zahyneme v boji," řekl Jason tiše. "Když tam narazíme na letounovou loď, nabereme maximální rychlost a vyšleme stíhačky. Budeme se snažit prokličkovat a probojovat si cestu k dalšímu přeskoku. Když to nepůjde a bude zřejmé, že to máme spočítané, mám v úmyslu vrhnout se přímo na ně. To nebudou čekat. Možná nás vyřídí, ale přisámbůh, jestli Doomsday a jeho Sabry nebo Intrepid dokáží na tu letounovku zaměřit torpéda, roztrháme ji na kusy. Až budeme vypouštět torpéda, chci mít v mířidlech letounovku a ne nějaký druhořadý křižník. Když nebude vyhnutí, pošlu posádku k únikovým modulům a půjdu po lodi taranem. Aspoň jednu s sebou ještě vezmeme."
"A to je všechno?" zeptal se Merritt.
"Kruci, co byste ještě chtěl?" ozval se Grierson se širokým úsměvem.
* * *
"Přeskok za deset sekund..."
Jason se uvelebil v křesle a v duchu se modlil. Rozhlédl se po svém štábu na můstku a zadíval se skloplastovými okny na personál letové paluby. Osádky seděly v letounech, jak velel standardní postup při přeskoku do nezajištěného sektoru, a mechanici napjatě vyčkávali.
"Bojovali tak tvrdě, tak zatraceně tvrdě, Bože, ať jim to vyjde," šeptal Jason.
Zablesklo světlo a on zavřel oči a čekal.
Nastalo několik vteřin ticha, a potom začala přicházet hlášení,
"Navigační počítač potvrzuje správné nalétnutí a správný přeskok."
"Máme kontakt." vykřikla operační. "Bandité, opakuji, mnoho banditů ze směru 021 na plus tři stupně, vzdálenost sto deset tisíc kilometrů, přibližují se rychlostí dva osm nula kilometrů za sekundu."
"Spojte mě laserovou linkou s Griersonem."

Obrazovka mrkla.
"Vidíte je?"
"Mají tady sakra rušný provoz."
"Co říká váš dálkový průzkum?"
"Jedna letounová loď potvrzena, parkuje na okraji pásma asteroidů. Rozmístila před sebe minové pole. Další letounová loď na opačném konci soustavy - počkejte, zachytili jsme ještě další, která právě dokončila přeskok na opačném konci soustavy, ale ta je celé hodiny odsud.
Zachycujeme také náznaky probíhajícího přeskoku v přeskokovém bodě vedoucím do Džugary, ale stíní nám jej asteroidy a silné rušení."
Jason přikývl.
"Co tedy provedeme?" zeptal se Grierson klidně.
Jason ztěžka polkl.
"Napadneme letounovku. Když se nám podaří proklouznout, utečeme do Džugary."
Grierson se usmál.
"Nashledanou na druhé straně, synu," a obrazovka pohasla.
"Vyšlete všechny stíhače," řekl Jason tiše.
* * *
"Loď Konfederace právě prošla přeskokem a zrychluje přímo k nám."
Princ Thrakhath přikývl.
"Má válečnického ducha. To bude jeho smrt. Vyšlete všechny zbylé stíhačky."
Kevin Tolwyn se opřel v sedadle a ztěžka oddychoval. Katapult vymrštil jeho Rapier přes celou délku paluby, a jakmile byl Kevin venku z výletového otvoru, spustil přídavné spalování a mířil přímo kupředu.
Ve vzdálenosti sto kilometrů zakroužil a pustil před sebe první Sabre; následoval druhý a nakonec i třetí a čtvrtý Sabre. Kevin vysoko přitáhl stroj, zkontroloval navigační obrazovku a sledoval, jak vzlétají další dva Rapiery, aby doplnily doprovod. Úderná skupina utvořila formaci a rozlétla se kupředu.
"Úderná skupino Alfa, na můj povel."
"Slyším, Doomsdayi." odpověděl Kevin.
"Držte se mě, Vlku samotáři, a nevzdalujte se."
Kevin v Doomsdayově hlase vycítil nesympatie a nechuť, ale přešel to mlčením, třebaže byl v pokušení odseknout několika vybranými slovy.
To je zvláštní, všechno mu to teď připadá tak podivné. Nikdy si nepředstavoval, že to skončí takhle - nikdy dříve se nesetkal s žádnou výzvou. Cítil, jak mu myšlenky o překot pádí hlavou, a věděl, že to částečně spustil adrenalin, který mu koluje v žilách. Zaplavilo ho množství vzpomínek, na zhýčkaný svět, který kdysi znával, na vyhlášené školy, na luxusní prázdniny, letní sídlo ve Skotsku, Eton, a potom Cambridge, všechno uhlazeně zařízené jeho matkou a rodinou mrtvého otce. Obtíže války ležely mimo jeho chápání, a stejně tak nedostatek a dokonce i přídělový systém, který rodina jeho matky dokázala snadno obejít, protože mnozí z nich zastávali ta správná místa ve vládě a v průmyslu zásobujícím armádu.
Jeho strýc? Zvláštní případ v porovnání s ostatní rodinou. Přísný a uzavřený strýček, který se doma ukazoval, jen když ho cesty vzácně přivedly na Zemi, opovržlivě se kolem sebe rozhlížel a jeho pohrdání ještě vzrostlo, když se k němu lísali různí snobové, kteří se chtěli seznámit se slavným admirálem.
Vojenské službě nebylo dost dobře možné se vyhnout; všichni Tolwynové za posledních padesát generací s ní měli něco společného. Byla to součást rodinné tradice, která zabila jeho otce, instruktora na Akademii, při nehodě během cvičného letu. Matka chtěla zajistit, aby Kevin takové riziko nemusel podstoupit.
Pomyslel na svou matku a její zděšenou reakci, když trval na letecké škole, jak ztuhla, a pak propukla v pláč a zdůrazňovala mu, že náměstek ministra pro vyzbrojování chce mít ve svém úřadě vojenského přídělence a že v takovém postavení nemusí zmeškat divadelní sezónu nebo příležitost vybrat si vhodnou mladou dámu z dobré rodiny v Londýně.
Jak se cestičky klikatí a mění, pomyslel si Kevin. Protože jsem chtěl létat a být jako můj otec, poslali mě teď umřít do tohohle zapadlého kouta vesmíru v bitvě, o které nikdo nikdy ani neuslyší. Přelétl pohledem soupravu přístrojů. Sledoval, jak přibývá červených skvrnek, a ty myšlenky mu stále táhly hlavou.
Matka - a ostatně i celá rodina - z jeho odchodu na leteckou školu vytěžila maximum, dokonce zařídila holovizní interview a články v novinách, aby ukázala, jak i ty nejlepší rodiny přispívají svým dílem na válečné úsilí, zatímco potají zařizovala, aby se nedostal ani na dohled ke skutečnému nebezpečí. Tady ovšem byla stále jedna záhada. Tahle akce se plánovala celé měsíce, tak proč ho převeleli na Tarawu! Byla to pomsta ze strany některého politického soupeře rodiny, náhoda, nebo to dokonce nevědomky způsobila matka, když tahala za určité nitky ve víře, že tahle loď se nikdy neoctne v boji a že on po svém turnusu bude převelen na velitelství, udělá svou práci a stane se admirálem, aniž by kdy musel vypálit jediný výstřel?
Neměl tušení - a nestaral se o to. Lehce naklonil stroj, aby se podíval na Doomsdayův letoun sto metrů pod sebou, a potom jej opět srovnal.
Na těchhle lidech bylo něco, co dosud v celém svém životě nezažil. Ani za mák se nestarali, kdo je; tady v ohni na jménu nezáleželo. Tady byli jen rychlí nebo mrtví; kamarádi, na které jste se mohli spolehnout, že budou riskovat všechno, aby vás vytáhli z bryndy, nebo ti, kdo nestáli ani za psí štěk. Kevin teď viděl, že téměř celých dvaadvacet let nestál ani za psí štěk. Pomyslel na Jasona, jen o tři roky staršího než on sám, velitele wingu, který za svůj vzestup vděčil pouze svým schopnostem a morální síle - a teď je z něj úřadující kapitán. Věděl, že Jason, i když Kevina nesnášel

a pohrdal jím, by pro jeho záchranu nasadil život.
Konečně si uvědomil, že jediná věc, na které záleží, je, jestli se na člověka dá spolehnout nebo ne. Náhle zjistil, že touží po uznání ostatních pilotů v hotovostní místnosti, ne po patolízalském přitakávání, jaké si po příchodu na Tarawu ode všech vykupoval tím, že je při vycházkách na poslední zastávce nechával jíst a pít na svůj účet. To byla nebetyčná pitomost. Místo toho toužil po přímočarém pohledu vzájemného srozumění - zejména od Jasona.
Jason mu poskytl příležitost to všechno změnit, dokonce i po té jeho chybě. Ta chyba... znovu se podíval dolů na Doomsdayův Sabre, a potom přímo před sebe. Jim Conklin byl bodrý chlapík z nějakého zapadlého farmářského městečka v Americe. Nebyl to ten typ, který by Kevin ještě před půl rokem pozval do klubu. A teď byl Jim mrtvý. Jason měl pravdu; měl zůstat nablízku a zapomenout na sestřel. Dokonce zaslechl Jasonův rozkaz, aby se vrátil, těsně předtím, než mu vysadila vysílačka, a že Jim a jeho zadní střelec mají zemřít, zjistil, až když se to stalo.
Už nikdy, už nikdy, pomyslel si Kevin.
"Volám řídicí středisko Tarawy." To byl Doomsday.
Kevin shlédl na obrazovku svého komunikátoru.
"Tady řídicí středisko Tarawv,"
"Jdeme po letounové lodi," oznámil Doomsday.
Kevin ucítil, jak se mu stahuje žaludek. Mezi nimi a cílem byl křižník, dva torpédoborce a hejno stíhaček. (Už nikdy, opravdu. Nikdy nic takového.)
A když na to dojde, zemře s ním a nebude toho ani v nejmenším litovat.
Tady bylo místo, kde chtěl být.
"Úderný svaze Alfa, hodně štěstí," objevil se na lince Jason.
"Vždycky jsem si představoval, že vypustím duši v nějaké takovéhle bryndě, Tarawo. Teď odsud padejte, co to půjde."
Doomsday se tiše uchechtl.
"Dobrá, Alfo, opřete se do toho a držte se mě jako klíště."
Kevin o dílek posunul páku připustí, o něco předletí úderný svaz a odjistil IFF střely, naváděné na identifikační vysílač nepřítele. Některé kilrathské stíhačky, rozmístěné jako clona před svým operačním svazem, začaly měnit směr a nasazovat střetný kurs vůči útočníkům, zatímco více než padesát jich po Kevinově levém boku pokračovalo v přímém letu s planoucím přídavným spalováním, aby napadly Tarawu a Intrepid.
Ve vysílačce to začalo praskat, jak Okrouhlík předával rozkazy skupině šesti Fretek, dvou Rapieru a dvou Sabrů, která se rozmisťovala, aby vytvořila obrannou clonu.
"Úderná skupino Alfa, přepněte na linku 2282."
Kevin přecvakl volič na příslušný kanál, aby odfiltroval komunikaci bránící perutě.
Začal se k nim snášet první Drakhri, provedl dokonalý výkrut a přemet a za ním roj tří dalších letounů. Kevin ostře vybočil, zatočil zpět, aby se přiblížil z boku, a potom přitáhl a zařadil se za posledního Drakhrie. Nepřátelský stíhač přerušil zteč, odvalil se po křídle a prchal. Kevin si ho nevšímal a dotáhl se na třetí stíhačku v řadě, která se odpoutala také, když se jí do zádě zakousla salva neutronových nábojů. První dvě stíhačky dál směřovaly k Sabrům.
"Sabry uhnou vlevo!" zvolal Doomsday, čtyři letouny ostře změnily směr a Drakhri prosvištěly prázdným prostorem.
Kevin, kterému už Sabry nepřekážely, odpálil jednu IFF střelu a přitáhl řídicí páku, aby přerušil stíhání, vrátil se nad stíhací bombardéry a opět je kryl shora.
"Dobrá práce. Vlku samotáři." přecvakl Doomsday na okamžik spojení, aby potom hned zase z obrazovky zmizel.
"Oukej, Doomsdayi," odpověděl Kevin.
Více než dvacet stíhacích Drakhriů zahájilo obvyklé schéma útoku, při kterém se na skupinu vrhaly čtyřčlenné roje, vždy jeden shora a druhý z boku nebo zezadu, zatímco ostatní stíhačky manévrovaly, aby se opět dostaly do výchozí pozice.
"Zamířit k vedoucímu torpédoborci, aktivovat zaměření torpéd, v deseti kilometrech uhnout a zamířit k letounovce!" zvolal Doomsday.
Skupina se obrátila a následovala svého velitele, s výjimkou jednoho Rapieru, který se v záblesku světla rozpadl.
Nepřátelské stíhačky dále napadaly boky formace, opisovaly těsné okruhy po okraji skupiny a ponechávaly volné pole vpředu, neboť palbu zahájily dalekonosné lasery torpédoborec, k nimž se po zkrácení vzdálenosti připojila i jeho neutronová a urychlovačová děla.
Přímý zásah zničil druhý Sabre ve formaci, který se rozlétl v oblak trosek. Jeden Drakhri využil chvilkového zmatku a vrhl se dovnitř skupiny. Kevin slétl za ním a na bezprostřední vzdálenost mu vyslal do motoru IFF střelu. Prosvištěl troskami a jen přihlížel, jak mu poklesla síla štítů.
Obloukem se vrátil zpátky, přičemž se čelně střetl s dvěma dalšími stíhači a během několika vteřin tak zaznamenal svůj druhý dnešní sestřel spěšně odpálenou neřízenou střelou, která roztříštila kabinu nepřátelské stíhačky.
"Uhnout, uhnout!" vykřikl Doomsday, útočná vlna se odklonila od nepřátelského torpédoborec a ostře zatočila do přímého směru k nepřátelské letounové lodi vzdálené tisíc kilometrů.
"Čtyřicet sekund," volal Doomsday, "Odpalte, jakmile budete mít zaměřeno, motá se tu moc stíhaček na to, abychom zpomalovali ke standardnímu vypouštění."
Zatáčkou od torpédoborce sice kilrathskou obranu na chvilku setřásli, ale třebaže nyní vnější vlna stíhaček zůstala za nimi, nepřítel stále měl ještě patnáct stíhacích strojů rozmístěných těsně před letounovou lodí, a ty se nyní vydaly hrozbě vstříc.
Několik vteřin nato se rozlétl na kusy další Sabre, zasažený salvou řízených střel, které sevřely formaci do kleští z obou stran. Nebohý pilot uhýbal jedné střele a vlétl přitom přímo do druhé.
Zbývaly už jenom dva Sabry a Kevinem otřáslo, když zaslechl Doomsdaye zpívat. Mohl se pouze dohadovat, zda to je

truchlivý žalozpěv smrti.
"Dvacet sekund, zahajte zaměřování!"
Kevin uslyšel vysoké vrnění nabíhajících naváděcích soustav torpéd v okamžiku, kdy se odvalil po křídle doprava, aby setřásl nepřátelského stíhače, který se mu usadil za ocasem. Přímo před ním se octl Drakhri, uhánějící směrem od Sabrů. Kevin potlačil pokušení vyrazit za snadným sestřelem, překlopil se na záda, střemhlav se vrhl k Sabrům a zasáhl do křídla Sarthu, která se ihned nato odpoutala ze své pozice za Doomsdayovým ocasem a prchla.
"Deset sekund do odpálení torpéd; držte se pořád rovně."
Oba Sabry letěly přímo k cíli a neodchylovaly se od kursu ani v nejmenším. Nepřátelskou letounovou loď bylo už zřetelně vidět. Minuli první minu reagující na blízkost cíle; ta útočící Sabry zaměřila a rozlétla se k nim, avšak Kevin ji zničil dobře mířenou ranou z částicového kanónu.
Proti nim se rozlétl vějíř torpéd odpálený z lehkého torpédoborce, který obstarával bodovou obranu mateřské lodi.
"Držte se rovně, ještě kus rovně!" hulákal Doomsday.
Doomsdayovo číslo zmizelo v plamenech, ten blízký výbuch o vteřinku později převrátil jeho letoun a torpéda vylétla po zcela nesmyslné dráze.
"Doomsdayi!"
"Sakra! Torpéda se odpálila automaticky, do hajzlu!" křičel Doomsday, zatímco jeho letoun odlétal ve vývrtce pryč.
Kevin překlopil letoun na záda a zatočil, aby napadl Drakhri, který cítil snadnou kořist. Ustoupil však, když Kevin vypálil svou poslední IFF střelu.
"Ztratil jsem druhého pilota, máme tu potíže!"
"Leťte zpátky k Tarawě, já letím s vámi!" křikl Kevin. "Prostě ten kafemlejnek pilotujte a o nic jiného se nestarejte."
"Do hajzlu, jděte po té letounovce!"
"A čím, holými pěstmi? Až vás dovedu domů; a teď, sakra, leťte!"
Kevin se ohlédl přes rameno a zatoužil scvrknout se níž do sedadla, když mu na obrazovce zablikal signál výstrahy před přibližující se střelou. Vypustil klamné dipóly a současně uhnul stranou, aby se vyhnul mině. Střela ztratila směr a řítila se pryč. "Modrý dva, slyšíš mě?"
Neozvala se žádná odpověď a Doomsday byl na jeho obrazovce jediná modrá skvrnka. Postřehl, že Doomsday začíná obracet, jako by se pokoušel znovu nalétnout na zteč proti letounové lodi.
"Sakra, Doomsdayi, jestli chcete umřít, tak ať to za něco stojí. Nedostanete se k letounovce ani na sto kiláků, než vás rozsekají na cimpr campr. Obraťte zpátky k Tarawě a vyměňte si tuhle popelnici za něco, co ještě může létat a bojovat!"
Na komunikační obrazovce se zamihotal obraz Doomsdaye uvnitř kabiny zaplněné kouřem.
"Dobře, Vlku samotáři, pomozte mi domů."
"Jsem s vámi, Doomsday, zůstanu u vás celou cestu. Doufejme jenom, že ještě budeme mít kam se vrátit."
* * *
Jason stál, hypnotizované hleděl na obrazovku a poslouchal přicházející bojová hlášení. Sakra, takhle tu trčet na můstku, když bych měl být tam venku.
"Tarawo, tady je Grierson."
"Pokračujte."
"Úderná skupina Alfa je smetená, dva zbývající letouny přerušily boj a vracejí se. Zamiřte nad pole asteroidů; tam je v kilrathské obraně trochu díra, možná tudy proklouznete. Zavolejte svoje vyžlata zpátky; dneska nebudete mít letounovou loď k obědu."
Jason sklíčeně přikývl.
"Dobrá, Intrepide, leťte za mnou."
"Zakrátko se k vám připojím."
"Griersone, co, sakra, děláte?"
"Co byste, sakra, myslel? Kryju svou letounovou loď; a teď sebou hoďte synu."
"Kormidelníku, obraťte nás k pásu asteroidů."
"Zachytili jsme deset dalších stíhacích bombardérů Gratha vylétajících z pole asteroidů," křikla operační důstojnice.
Jason se otočil, aby se podíval na taktický displej, na kterém se mezi oblakem kosmických balvanů objevily červené tečky.
"Sedm torpéd letí přímo na nás!"
"Co dělá naše letecká obrana?"
"Stále bojuje za zádí, pane!"
Jason vyhlédl z oken můstku. Skrz dopředu vedoucí výletový otvor spatřil nepřátelské stíhací bombardéry, jak zatáčejí, aby se odpoutaly od cíle.
Bodová obrana spustila a příďová laserová děla vyslala svižné staccato záblesků. Jedno torpédo vybuchlo deset tisíc metrů před přídí. Děla na bázi hmotnostních urychovačů, odmontovaná z kilrathské základny, zahájila palbu. Lodí otřásl jejich zpětný raz a druhé torpédo explodovalo. Rychle po sobě vybuchla ještě čtyři.
"Pět sekund do střetu. Jedno torpédo se definitivně zaměřilo,'"
Jasona to ponoukalo zakrýt si uši, aby utlumil vysoký ječivý tón signálu naváděcího systému torpéda, zachycovaný audiolinkou operačního stanoviště.
"Tři sekundy."
"Držte se."
Úder ho srazil na podlahu a znovu vymrštil do výše. Můstek ztemněl a Jason zjistil, že se vznáší ve vzduchu, neboť vysadil generátor umělé gravitace. Instinktivně zadržel dech a čekal, kdy se trup rozlomí a vyvrhne ho do vesmírného

vzduchoprázdna.
Rozsvítilo se nouzové bojové osvětlení a Jason opět tvrdě dopadl na palubu, když gravitační generátor znovu naskočil. Lodí se rozléhalo hluboké duté dunění, jako by do Tarawy bušil obří perlík.
"Opraváři! Tady přední věž!" křičel hlas zmítající se na hranici hysterie. "Příď dostala přímý zásah! Odlamujeme se!"
Jason se vyhrabal zpátky na nohy a vyhlédl výletovým otvorem ven.
"Milosrdný Bože," zalapal po dechu.
Dvacet metrů pancéřované přídě se odchlipovalo. Optická vlákna komunikační linky dosud zůstala neporušená a po můstku se rozléhal křik posádky lapené vpředu. Příď se dál odchlipovala bokem a lodí se rozlehlo kvílivé skřípění, když se duraocelová kostra zbortila a konečné ulomilá. Příď kymácivě odlétla pryč. Na kratičký okamžik Jason postřehl převracející se tělo, které z přídě vyplulo do vesmírného vakua. Příď zmizela kdesi vzadu. To, co zůstalo z přední části lodě, bylo ožehlé a zčernalé. Posádky malorážových děl před výletovým otvorem byly ty tam. Jejich postavení smetla sprška střepin.
Jason se dopotácel na můstek a podíval se ke stanovišti řízení oprav.
"Seržante, držíme pohromadě?"
"Je to k nevíře, ale třetí přepážka vod přídě vypadá netknutě. Jeden vzduchovej uzávěr je oslabenej; cedíme skrz něj spoustu vzduchu. Už tam běží pracovní čety, aby to vyztužily."
"Jak je to, proboha, možné?" zeptal se Jason.
Hlavní seržant na něj pohlédl.
"Pancéřovaná příď byla přidaná dodatečně kvůli přední střelecký věži; pamatujte, že loď byla konstruovaná jako transportní a veškerý přidaný stanoviště na ni byly prostě navařený." Na okamžik zaváhal. "A pak jsme tam včera dali ty výztuhy. Naštěstí pro nás."
"Kolik bylo v té věži lidí?"
"Pětatřicet, pane. Když už nic jinýho, měli to aspoň rychle za sebou."
Lodí projela další série otřesů a operační ohlásila nejnovější informace, podle kterých na Tarawu nalétávalo půl tuctu stíhacích strojů a pokoušelo se dorazit to, co zbylo z fázových štítů, jejichž síla poklesla na osm procent. Uzávěrové pole vletového otvoru zasáhl výstřel a pole na okamžik povolilo. Náboj z hmotnostního urychlovače prolétl přes celou délku paluby, a dopadl na zadní stěnu hangáru. Vyvrhl sprškou střepin a donutil zalehnout skupiny mechaniků, které horečně připravovaly k novému vzletu posledních pár stíhaček. Palivová nádrž jedné Fretky s burácivým hučením vzplála a ohnivá koule ožehla palubu. Zakvílely požární sirény, hasicí systém se uvedl v činnost na palubu se snesl blizzard bílé pěny. Pilot se ještě snažil vyprostit z hořícího letounu, když se odpálilo vystřelovací sedadlo a mrštilo jím o strop hangáru.
Jason stál na můstku a jen okrajově si uvědomoval, že skloplast, který ho odděloval od letové paluby, zasáhla střepina. Po panelu se rozlezly praskliny, a potom se rozpadl a zasypal můstek deštěm střepů. Posádka na můstku se snažila smést střepy s přístrojů a několik lidí si přitom pořezalo ruce.
Výletovým otvorem vnikl dovnitř další náboj z hmotnostního urychlovače kilrathské stíhačky, která jakoby visela přímo před Tarawou. Střela dopadla nedaleko předchozího zásahu, probila stěnu a zaryla se kamsi dovnitř lodi. Kilrathský stíhač zahájil palbu dlouhou dávkou, dovnitř se řítil proud střel, uzávěrové pole se chvělo, vysazovalo a zase naskakovalo, vzduch se valil ven rychlostí hurikánu, jak pole pulsovalo, zadní stěnu hangárové paluby rozsekávaly střely a kolem hvízdaly střepiny. Paluba se proměnila ve vybuchující peklo. Přes můstek šlehl plamenný jazyk a Jason se přikrčil a zakryl si obličej rukama. Cítil, jak se mu vlasy a obočí tím žárem kroutí a pálí. Ohnivá vlna se stáhla. Přístrojové desky popraskaly a z ovládacích panelů šlehaly výboje.
Můstek na okamžik ztemněl a najednou se nouzové osvětlení znovu rozsvítilo a místnost naplnil tmavý štiplavý dým. Jason kašlal a snažil se křiknout na operační důstojnici, ať přivolá na ochranu stíhačky. Ale žena tam nebyla. Její bezhlavé tělo leželo na podlaze můstku. Všechno se rozplývalo v kouři, ohni a zmatku.
Před výletovým otvorem se oslnivě zablesklo a kilrathská stíhačka zmizela. Za ohnivou koulí postřehl Jason Rapier, který obloukem vzlétal vzhůru ve snaze setřást dva Drakhri, které mu seděly za ocasem.
"Něco tady nesedí, pane."
Jason se ohlédl po seržantovi námořní pěchoty, který zaujal místo mrtvé důstojnice.
"Máme údaje o té čtvrté letounové lodi, která se blíží z opačné strany pole asteroidů. Podle identifikačního vysílače je to Kilrath, ale nemáme ji zanesenou v počítačovém rejstříku."
Jason přistoupil, aby se podíval, ale rozvlněný holoobraz náhle zhasl a zmizel. Seržant námořní pěchoty vzhlédl.
"Oslepli jsme, pane. Všechny průzkumné systémy jsou pryč."
"Co ta druhá letounovka?"
"Když jsem ji naposled viděl, vymotávala se ze svého minového pole, aby nás pronásledovala."
"Kormidelníku, jak jsme na tom?"
"Ztrácíme rychlost, pane."
"Zasunout lapače."
"Pane, nemáme dost paliva."
Jason pohlédl na kormidelníkovu obrazovku. Palivoměr ukazoval necelých pět procent. Když zasunou lapače, zůstanou během několika minut na suchu.
Lodí projel další otřes.
"Strojovna hlásí zásah dvěma střelami na zádi, jedna tryska ustřelená."
Panel stanoviště řízení oprav se rozsvítil a ukazoval houstnoucí červeň od jednoho konce lodě k druhému. Zatímco si jej Jason prohlížel, vysadila věž neutronového kanónu na spodku lodě, když se zkratovaly její přívodní kabely.

"Pane, zadní věž hlásí, že Grierson se obrátil a míří teď naproti nepřátelské flotile."
Jason popadl náhlavní soupravu spojového důstojníka.
"Griersone, držte se nás!"
"Griersone!"
"Krucinál, spojte mě s Griersonem někdo laserem!" Griersonův obraz se střídavě zaostřoval a rozplýval, vlnil se, pohyboval ústy, ale nepřicházel žádný zvuk. A potom zmizel úplně, když Tarawou proběhl další otřes a laser ztratil zaměření.
Nepřátelské stíhačky, které dosud kroužily kolem Tarawy jako hejno rozzuřených sršňů, se obrátily za Intrepdem.
"Kormidelníku, můžete nás obrátit?"
"Řízení reaguje jen nepatrně, pane."
Jason stál bezmocné na můstku, bez možnosti zasáhnout.
"Griersone!"
"Vnější rádiové spojení nefunguje, pane," oznámil spojový důstojník, hlas zastřený šokem.
Seržant námořní pěchoty, který si vzal na starost operační úsek, se teď krčil pod ovládacím pultem a hasil požár elektroinstalace. Naskočil zrnitý dvourozměrný obraz. Intrepid mířil ke křižníku, který kryl nepřátelskou letounovou loď.
Jason nespouštěl oči z obrazovky, na níž se odehrávalo drama. Z obou lodí vylétla na krátkou vzdálenost prakticky současně salva torpéd.
Obě lodě zmizely a Jason skonil hlavu.
"Pane, sice nedostali tu letounovku, ale křižník rozhodně sejmuli," zašeptal námořní pěšák.
Jason přikývl.
"Letounová loď se pořád blíží."
Vletovým otvorem vlétl dovnitř Sabre a z levé poloviny křídla, málem vytržené z trupu, mu sršely jiskry. Sabre sklouzl po hasicí pěně a vjel do záchytných sítí, O několik vteřin později, aniž by čekal, až se paluba v tom zmatku uvolní, vlétl dovnitř ještě osamělý Rapier, po pěně přejel palubu a zajel vedle Sabru, přičemž se jen o vlásek vyhnul srážce.
Jason zvedl hlavu a díval se, jak se Doomsday drápe ven z kabiny a pádí k můstku, a Tolwyn za ním.
Tarawou otřásla další exploze, která srazila Jasona na kolena, a hangárovou palubou se převalila druhá vlna ohně. Ani nevěděl, odkud přišla.
Vstal a pohlédl na situační přehled. Operační úsek byl opět slepý, navigační úsek byl v troskách a důstojník se krčil u pultu a držel si ošklivě polámanou ruku; taktický displej byl mimo provoz a všechno spojení s vnějškem přerušené.
Místnost vyhlížela docela surrealisticky. Byla plná kouře, ozařovaná ohněm a červeným bojovým osvětlením a kolem Jasona vířil štiplavý dým. Cítil, jak mu po tváři stéká stružka krve, ale necítil žádnou bolest a nebyl si ani jistý, jestli ta krev patří jemu nebo někomu jinému.
Velitel opravárenských čet se v křesle obrátil a podíval se na Jasona.
"Vydržela toho hodně, pane, sakra hodně boje."
Seržant se odmlčel, neschopný dalších slov. Jason smutně přikývl.
"Připravte se opustit loď," řekl Jason tiše. "Celá posádka k záchranným modulům. Kormidelníku, než opustíte loď, zkuste ji nasměrovat přímo na tu letounovou loď, ale až ji povedu zpátky, chci, aby všichni ostatní už byli z lodi pryč."
"Jasone!"
Ohlédl se po Doomsdayovi. který se škrábal po žebříku na můstek.
"Hele, kámo, jestli si chceš vyplnit touhu po smrti, tak tu se mnou zůstaň, jinak padej do některého záchranného modulu."
"Sakra, Jasone, blíží se další letounovka."
"Já vím."
"Ne nevíš. Nezachytil jsi konec Griersonovy zprávy?"
Jason se na Doomsdaye nechápavě podíval.
"Grierson věděl, že jste vyřízení, bez spojení a bez obrany, a že by vás další zásah zničil. Proto ten cvok obrátil zpátky, aby odlákal stíhačky a získal pro vás trochu času."
"No a teď se k němn připojíme," štěkl Jason, "takže buď zmlkni, anebo vypadni z můstku. Pořád mluvíš o tom, že té zabijou; dneska to tedy přišlo."
"Zatraceně, pane!" vykřikl Kevin a natlačil se před Doomsdaye. "Ta další letounovka je Concordia!"
"O čem to, sakra, mluvíte?"
"Je to Concordia! Maskovali se kilrathským identifikačním vysílačem. Její stíhačky tady budou každou chvíli. Vysílala pro nás zprávu v otevřené řeči, ať vydržíme. Máme jen vydržet, hergot!"
Ohromený Jason nedokázal ani odpovědět.
"Kormidelníku, můžete nás vést přímo k té druhé letounové lodi?"
"Ztratili jsme všechny údaje zvnějšku."
"Tak sakra, kormidlujte tam, kde si myslíte, že je, jenom nás, proboha, nenacpěte do toho pole asteroidů!"
"Rozkaz, pane."
Jason slezl z můstku na letovou palubu. Hangár stále olizovaly požáry a hasicí prostředek vířil jako pěnová vánice.
Přímo pod můstkem byla zřízena provizorní ošetřovna, kde ležely tucty obětí. Zdravotnické týmy se snažily zachránit raněné a byl s nimi i lodní kaplan, který klečel nad umírajícím námořním pěšákem a modlil se s ním. Zatímco Jason přihlížel, kaplan se pokřižoval, přikryl vojákovi obličej leteckou kombinézou a vstal, aby poklekl u další oběti.
Jason přešel kolem ošetřovny a postavil se přímo před výletový otvor.
Konečně je uviděl: svítící špendlíkové hlavičky, které za několik vteřin získaly tvar. Kolem se mihla peruť Broadswordů,

pod jejichž křídly se zlověstně blýskala torpéda, doprovázených Sabry a Rapiery. Čtyři Rapiery se oddělily a zaujaly doprovodné pozice kolem Tarawy; na křídlech měly znaky své lodi - Concordie.
"Ten starý parchant Tolwyn by nás tady nenechal umřít," řekl Jason tiše.
"Řekl bych, že ne, pane," ozval se vedle něj Kevin. Jason se po pilotovi ohlédl a usmál se.
"Věděl jsem, že to dokážeme," řekl Doomsday, plácl Jasona po rameni, bujaře ho objal a Jason poprvé za celé ty roky, co ho znal, slyšel, jak se Doomsday směje.
"Jo, jasně," zašeptal Jason. "Já také. Věděl jsem to celou dobu."

kapitola dvanáctá

"Mám na sebe tedy vzít vinu za vaše chyby a chyby vašeho senilního dědečka."
Princ Thrakhath vztekle vzhlédl a víc než kdy jindy si přál, aby směl barona prostě zabít. Rod však nyní vyvíjel velký tlak proti krevní mstě a rodinným rozbrojům, neboť ačkoliv všichni hledali viníka toho fiaska, všichni, kdo pocházeli z vládnoucí krve, se obávali, že by se menší rody mohly postavit proti nim, zejména teď, když byla domovská flotila tak ochromena. Pět letounových lodí ztracených u Vukaru, dvě tak vážně poškozené, že bude trvat stanardní rok nebo ještě déle, než budou zase schopné služby, a potom ztráta šesti dalších v loděnici. Nemyslitelné. Prostě nemyslitelné.
"Vy jste přinejmenším naživu, na rozdíl od Rusmaka a Gara."
"Oba byli pošetilci a smrt si zasloužili. Vukar byl katastrofa. Gar si až příliš mnoho věřil a byl příliš nedočkavý. Kdyby se byl držel s výsadkem zpátky a počkal, jak jsem mu radil, byl by se nenechal nachytat jejich stíhačkami s výsadkovým loďstvem, neschopným vrátit se včas do transportních lodí, ve volném prostoru. Zahynul a zasloužil si to, ale tragédie je, že s ním zemřelo čtyřicet tisíc našich nejlepších a Vukar jsme stále nedobyli."
"Už jej nepotřebujeme dobývat," opáčil princ Thrakhath tiše. "Právě jsme obdrželi zprávu od průzkumu. Námořní pěchota Konfederace opustila planetu dnes ráno. Před odletem všechno zničili a zanechali po sobě jen spoušť."
"Říkal jsem vám od začátku, že je nesmyslné dobývat zpátky trosky paláce, nad kterým by ohrnul nos i žebrák ještě předtím, než byl zbořen."
"Jak se takhle opovažujete urážet sídlo císařovny matky?"
"Opovažuji se, protože někdo musí," vyštěkl baron a Thrakhathem jeho hněv otřásl. Poprvé v životě uslyšel normálně uhlazeného barona zvýšit vztekle hlas.
"Váš dědeček, můj prastrýc, nás zatáhl do katastrofální války. Vy jste příliš mladý na to, abyste si vůbec ještě pamatoval, že už před válkou jsem vyslovoval varování, že bychom měli nejdřív snažit uzavřít s těmihle lidmi kompromis. Poslat k nim vyslance, rozmístit špióny, uchlácholit jejich lid přísliby naší srdečné touhy po míru a odzbrojení, a teprve potom udeřit. Vždycky se najdou blázni, kteří takovým žvástům budou ochotní naslouchat a udělají za vás půl práce - ustaví společnosti přátelství a ukolébají je sladkými slovy. Je snadnější zničit flotilu nedostatkem peněz, které je potřeba vynakládat na mírové aktivity, než ji muset zničit v bitvě. Vy a váš dědeček jste nikdy nedospěli k poznání hluboké pravdy, že válka a mír mohou být jedno a totéž, sledování politiky, která nakonec bez ohledu na použité prostředky může vést ke konečnému vítězství. Jediné, co jste vždycky viděli, je cesta meče."
"To už je dávná historie a řeči zbabělců. Naprosto nechápu, jak vy, Kilrath z vládnoucí krve, můžete vůbec myslet tímhle způsobem."
"Ach ano, naše kilrathská hrdost. Nikdy jsme neprohráli válku, my nevyjednáváme, ale bereme si, co je naše, naše právoplatné předurčení vládnout hvězdám. Jenže teď jsme se střetli s rovnocenným soupeřem. Tihle lidé stojí za to, abychom je studovali, ne abychom jimi bezmyšlenkovitě pohrdali. Jedině tím, že je důkladně poznáme, nad nimi můžeme nakonec zvítězit."
"Kňouráte snad po míru?"
"Toho jsem dalek. Tohle je válka na život a na smrt, buď my, anebo oni. Ale válka se musí vést vychytrale a s jasnou myslí, a to vašemu dědečkovi chybí."
"Nebudu poslouchat takové zrádné řeči."
"Odvážíte se to nazvat zradou, bratránku, i kdyby nám to mohlo prospět? Já tomu říkám bystrý rozum. Věřili jsme, že jsou to jen papíroví vojáčci, jedno fouknutí a roztrhnou se a vítr naší bouře je odvane. A přitom už vydrželi bojovat déle než třicet let a za posledních deset dní zničili pět našich letounových lodí a šest dalších, které byly téměř dokončené a které, pokud si pamatuji, jste slibovali jako posilu, která dovede tuto válku k rozhodnutí, než se rok s rokem sejde."
Baron přistoupil k postrannímu stolku a nalil si pití. Pohlédl tázavě na Thrakhatha.
"Ne, já si nevezmu."
Baron se zarazil.
"Není v něm jed, přísahám na svou krev."
Baron přikývl a vyprázdnil pohár.
"Bratránku, já vím, že vy nejste pošetilý. Stejně dobře znám vaši ctižádost stát se císařem. Ale varuji vás, nepodceňujte vychytralost, intelekt a bojovného ducha lidí. Příliš mnoho císařů minulosti bylo zničeno nepřáteli, kterým se vysmívali."
"Je to všechno, barone?"
Ten přikývl.
"Neodchází se mi do tohoto exilu snadno. Pravda o skutečné vině za Vukar a za fiasko u Kilrahu vyjde najevo. To vyhnanstvíčko mi poskytne čas na to, abych si dopřál četbu starých klasiků a překladů lidských děl, na která až příliš

mnoho našich jedinců shlíží pohrdavě. Přinejmenším tohle mě čeká vedle mých studií výtvarného umění a hudby. A ujišťuji vás, že se vrátím. Necítím vůči vám nenávist, bratránku, ale zároveň si myslím, že nejste schopen být naším císařem, jestli dovolíte té scvrklé chodící mrtvole dál sedět na trůně, který buď musíte uchvátit vy, nebo se jej ujmu já. Neboť pokud to neudělá někdo z nás, učiní tak někdo mimo náš rod."
"Vypadněte z mé lodi a doufám, že ve svém exilu shnijete."
Baron se usmál.
"Ten cit je vzájemný, bratranče. Jestli si ovšem budete přát, s potěšením vám zapůjčím písaře svého klanu. Je nanejvýš znalý sepisování braku, který vypráví o úchvatných vítězstvích, a lže tak přesvědčivě, že nikdo nikdy neodhalí pravdu. Protože přesně tak vidím to, co děláme. Žijeme jen svými představami, a dokud se to nezmění, dokud ty lidi neprostudujeme a nenaučíme se myslet jako oni, potáhne se válka dál a dál."
S ironickým zasalutováním baron odešel.
Prind Thrakhath vstal a nalil si také, ale nejprve zapnul detektor jedů, zabudovaný do svého pečetního prstenu, aby se přesvědčil, zda mu bratranec třeba něco nenasypal do karafy. Byla čistá.
Za občasného usrknutí se vrátil ke svému stolu, aby si prošel hlášení o ztrátách a škodách. Jakákoliv naděje na ofenzívu, která by otevřela drtivý průlom až k Zemi a ukončila tuto válku, byla nyní nejméně na rok ta tam. Znovu se octli v situaci krvavého patu. Možná by dokázal vypravit nálet podobného druhu do nitra Konfederace. V tomhle měl baron pravdu; musí svého nepřítele podrobněji prostudovat, aby zjistili, jak přemýšlí. To bylo zřetelně vidět na tom, jak on sám dvakrát špatně odhadl záměry protivníka v boji.
Ano, baron měl pravdu, stejně jako téměř vždy a ve všem. Proto mu byl Thrakhath ochoten naslouchat a proto se ho také bál.
* * *
"Ty cvoku, měl bych tě rovnou vyrazit ze služby."
Admirál Tolwyn stál vzdorně uprostřed Banbridgeovy pracovny a rysy mu křivil nepatrný úsměv.
"On si prostě bez mého vědomí nebo souhlasu přeskočí pryč, místo aby se zapojil do čištění po Vukaru, vtrhne přímo do kilrathské soustavy a riskuje letounovou loď. Sakra, chlape, ty jsi šílenec."
"Když jsme zachytili ten kódovaný kilrathský signál s informací, že Tarawa prošla přeskokovým bodem jedna-F, bylo jasné, že musí vyplavat v Džugaře a já jsem věděl, že se tam mohu dostat současně s nimi - když vyrazím ihned - a pomoci jim odtamtud. Nebyl čas to s tebou probírat, Wayne. Měl jsi dočista rozstřílená komunikační zařízení."
"Nevěš mi tyhle bulíky na nos," odsekl Banbridge. Vstal, obešel stůl a namířil Tolwynovi ukazováček do tváře.
"U Vukaru jsme vyhráli jen o chlup. Ztratili jsme Trafalgar a Gettysburg bude rok v suchém doku. Takže na celý sektor zbyly jen Vlkodav a Concordia a ty se s polovinou našich aktiv vypaříš na toulky. Kruci, člověče, vždyť jsi málem zkazil vítězství a způsobil katastrofu."
"Jenže jsem Concordii neztratil a přivedl jsem Tarawu zpátky," namítl Tolwyn tiše.
Banbridge, rudý jako řípa, se odvrátil.
"Ty jsi ale paličák, Geofe."
"Nemůžeš se přece stavět proti úspěchu, Wayne. Vybojovali jsme vítězství, které alespoň pro nejbližší chvíli obrátí průběh téhle války. Vukar byl skvělý; dostali jsme šest letounových lodí — i když o zničení té šesté pochybuji - další jsme poškodili, zničili jsme nejmíň čtyři císařské legie a dalších dvacet bojových a tucet nebo víc transportních a podpůrných lodí za cenu jedné ztracené a jedné vážně poškozené těžké letounové lodě a sedmi doprovodných lodí."
Odmlčel se. "A devadesáti šesti dobrých pilotů. Odvedl jsi tam hezký kus práce."
"Nesnažte se ze svých potíží vybřednout lichocením, pane Tolwyne."
Geof se zasmál a zavrtěl hlavou.
"Už jsme toho spolu prodělali hodně, Wayne. Mohl bys mě znát líp, takže mě neurážej."
Banbridge se obrátil zpátky k Tolwynovi.
"To, co udělala ta parta z Tarawy, nebyla jenom poleva na dortu," řekl Tolwyn, "to byl, kruci, další dort. Viděl jsi přece holozáznamy. Zničili šest rozestavěných letounových lodí. Zničit je v hangáru vyjde setsakra levněji než je ničit ve vesmíru a ztrácet přitom spoustu dobrých pilotů. Zbořili loděnice, dostali jeden křižník, dvě orbitální základny, čtyři korvety a nejmíň devadesát stíhaček. Ale to není všechno. Morální dopad je neuvěřitelný. Lidi po celé Konfederace se můžou zbláznit, nejdřív Vukar a potom tohle. Morálka nebyla na takové výši od chvíle, kdy jsme dobyli zpátky Enigmu. A vezmi si to z kilrathské strany. Nepřekvapilo by mě, kdyby se tam schylovalo k palácovému převratu nebo aspoň k rozsáhlé čistce.
A já bych se musel propadnout, kdybychom je tam nechali, Wayne. Umožnili Vukar; dlužili jsme jim šanci vyváznout z toho živí. Jenom bych si zatraceně moc přál, abychom se tam byli dostali o dvacet minut dřív a zachránili i Griersona."
"Grierson zachránil kůži i tobě. Kdyby mezi ně nevrazil a nezpomalil je, roztrhali by na kusy i tebe."
Banbridge přikročil ke stolu, shrábl list papíru a zamával jím před Tolwynem.
"Hergot, já s tebou souhlasím, pokud jde o jejich záchranu, ale tohle mě namíchlo!"
Tolwyn se poťouchle ušklíbl.
"Rozeslat falšovanou zprávu s mým podpisem, že Concordia je vyčleněna k záchranné operaci podle mého rozkazu, je podvod a patří před válečný soud."
"Udělala z tebe hrdinu," pravil Tolwyn klidně. "Riskoval jsi všechno, abys zachránil hrdinnou posádku Tarawy ,"
"Zahnal jsi mě do rohu, Geofe, a ty to moc dobře víš. Pravě mě za celou věc navrhli na Medaili za odvahu s diamanty. Tobě ji taky přiklepli. Jak teď, sakra, můžu obrátit a tvrdit, že celá ta věc bylo obrovské neuposlechnutí rozkazu?"
"Nemůžeš, Wayne, a ty to dobře víš. Dopadlo to dobře. Ze všech jsou hrdinové a historie to takhle zaznamená. Kruci, do roka z toho bude holofilm, který se bude hrát v každém kině. Rád bych věděl, koho obsadí do tvé role. Přímo vidím

před sebou scénu, ve které vstáváš od stolu a říkáš: ‚Geofe, musíme ty lidi zachránit, ať to stojí cokoliv; Konfederace jim to dluží. Leť tam a dostaň je pryč."
Banbridge odfrkl a posadil se na okraj stolu.
"Dobře, dostal jsi mě na lopatky. Vem tě čert. Dělal jsi mi to před pětadvaceti lety na Akademii, když jsem byl tvůj instruktor, a děláš mi to dodnes."
"A budu to dělat dál, Wayne; oba nás to drží na nohou."
Banbridge přikývl.
"Ale kdyby se ti to bylo nepovedlo..."
"Bylo by po mně, ale pořád si myslím, že by to stálo za to. Sakra, Wayne," jeho hlas nabyl chladného zbarvení, "zapomněl jsi snad, čím se tahle válka vede? To nejsou lodě, to jsou muži a ženy, většinou ještě děcka, kteří na frontě nasazují kůži a dostane se jim za to zatraceně málého poděkování. Nehodlal jsem tam ta děcka nechat umřít samotná. Zasloužili si něco lepšího. Válka potrvá ještě setsakra dlouho; ještě ji můžeme prohrát. Když ta mládež podepisuje přihlášku do loďstva, musí vědět, že za nimi budeme stát bez ohledu na všechno. Říkám ti, že nikdy nedovolím, aby se z našich lidí stal spotřební kanónenfutr. Raději prohraji a padnu v boji, než bych tohle dovolil. Země, civilizace, která stojí za to, aby se za ni bojovalo, riskne všechno, aby své bojovníky dostala zpátky."
"Tak dobře. Ještě jsou tam venku?"
"Čekají, až je přijmeš."
"Zažeň je dovnitř."
Tolwyn přistoupil ke dveřím a otevřel je.
"Pojďte dál, vy dva."
Jason a Merritt vešli dovnitř.
Chystali se postavit do pozoru, ale Banbridge jim gestem naznačil, aby zůstali v pohovu, a pak se k jejich překvapení on sám vypjal do pozoru a zasalutoval jim. Pak k nim přistoupil a potřásl jim s přátelským širokým úsměvem rukou.
"Zatraceně, jsem rád, že vás vidím živé."
"Děkujeme, pane," odpověděl Jason tiše. "Jsme rádi, že jsme živí zpátky."
"Z vás obou jsou zpropadení hrdinové. Osobně jsem vám podepsal návrhy na medaile. Celá konfederace o vás mluví. Holovizní stanice se předhánějí, kdo bude mít první rozhovor. Vaše obličeje září na všech obrazovkách v Konfederaci."
Jason nebyl s to odpovědět, a tak mlčel.
"Brigádní generále Merritte, od vašeho velitele jsem právě dostal zprávu, že vás pověřuje velením Prvního pluku námořní pěchoty."
"Co je s Gonzalesovou, pane? To byla její funkce."
"Promiňte, vy jste to ještě neslyšel?"
Merritt sklonil hlavu.
"Koupila to na Vukaru při kilrathském bombardování."
"Byla zatraceně dobrý důstojník," ozval se Merritt tiše.
"Ztratili jsme spoustu dobrých lidí, ale aspoň vás jsme dostali zpátky."
"Jak se má Velký Duke?" otázal se Merritt.
"Ztratil ruku, ale zregenerují mu novou a bude zase bojovat, ani se nenaděje."
"Aspoň to je dobrá zpráva," opáčil Merritt s úsměvem. "Nebude muset odejít."
Banbridge přejel pohledem na Jasona.
"A teď vy, synu. Měl byste zájem o nové velení? Mluvil jsem s velitelstvím flotily a příští měsíc přichází do služby nová lehká letounová loď. Anebo bych potřeboval pár zatraceně dobrých lidí do svého štábu."
"Raději bych zůstal na Tarawě, pane."
"Ta má namířeno na vrakoviště, synu. Je vyřízená,"
"To zrovna," ozval se Tolwyn úsečně. "Až se tohle rozhodnutí provalí, veřejnost zešílí. Tarawu opravíme a půjde zpátky do služby."
"No dobře," couvl Banbridge. "Bude to stát víc než stavba nové letounovky, ale můžete si svou loď nechat, kapitáne Bondarevskij."
Jason kývl hlavou na znamení díků.
"Musíme projít spoustu zpravodajských informací. Lidé od rozvědky už si prohlížejí vaše počítačové a holografické záznamy. Jste první válečná loď, která se dostala na Kilrah a zpátky a přežila to. Později se ještě sejdeme a probereme podrobnosti. Mimochodem, zpravodajské oddělení velitelství flotily mě informovalo, že jste se tam střetli s princem Thrakhathem."
"On tedy nebyl u Vukaru?" zeptal se Jason.
"Nešťourejte do toho," řekl Banbridge tiše.
"Kdybych to byl věděl, nejspíš bych vedl ten útok důrazněji a zničil bych tu letounovou loď. Překvapuje mě, že se držel zpátky a ustoupil, když jsme tam vpadli. To mu není podobné," poznamenal Tolwyn.
"Moment překvapení, měl prořídlé řady letounů a hádám, že nechtěl zvyšovat své ztráty," opáčil Banbridge.
"Zatahal jste Thrakhaťha za vousy; buďte na to hrdý, synu," dodal směrem k Jasonovi a vrátil se ke stolu, což bylo znamení, že slyšení je u konce.
Jason a Merritt zasalutovali. Jason zaváhal, ale nedokázal odolat.
"Děkujeme vám, že jste vydal ten rozkaz nás z toho vytáhnout, pane."
Banbridge k němu zvedl pohled, chladně se usmál a neříkal nic.
Jason s úsměvem vyšel z pracovny s Tolwynem po boku.

"Musíte být utahaný, Jasone," řekl Tolwyn.
Jason zdřevěněle přikývl. Poté, co jim Concordia uvolnila ústupovou cestu, letěli přímo pryč a během zpátečního letu do prostoru Konfederace bojovali ze všech sil, aby udrželi loď v chodu. Stále na ní zuřily požáry a trhlinami v trupu unikalo tolik vzduchu, že v době kolem posledního přeskoku posádka musela mít oblečené skafandry, což je nanejvýš nepříjemný zážitek, když jej máte na sobě nepřetržitě šestatřicet hodin. Když se octli v prostoru Konfederace, přilétl ochromené lodi naproti tým odborníků na opravy a přidružil se k ní podpůrný tanker, který ji průběžně zásoboval palivem, vzduchem a potravinami a přeložil na svou palubu zraněné. Jeden z Banbridgeových štábních důstojníků půjčil Jasonovi na ten rozhovor uniformu a poskytl mu sprchu, což Jasonovi trochu pomohlo, ale šok z toho všeho v něm dosud vězel hluboko.
Nedokázal se zbavit těch obrazů, které měl stále před očima; poslední vysílání od Světlany, Grierson, který se obrací, aby jim vybojoval těch několik drahocenných minut, a hangár plný mrtvých, raněných a umírajících. Ze čtyřiačtyřiceti pilotů, kterým ještě před několika týdny říkal vyžlata, jich zůstalo čtrnáct.
"Nechtěl byste se mnou zaletět na Concordii a trochu se prospat?" zeptal se Tolwyn a položil Jasonovi ruku na rameno. "Můj stevard opeče horu steaků, dáte si dobrou a poctivou dvojitou whisky a dokonce tam mám i malou vanu, do které se můžete namočit."
"Ne, pane. Raději se vrátím na svou loď."
Připadlo mu zvláštní to takhle říci. Moje loď. Vzpomněl si, že tak říkal své první Fretce, "Moje loď," a zářil pýchou, když mu jeho vrchní mechanik namaloval pod kabinu nápis "Medvěd" spolu s postavičkou z animovaného filmu. A teď je velitelem letounové lodi a byl by ochotný přizabít kohokoliv, kdo by řekl slůvko proti Tarawě, nebo, když už jde o to, proti kterékoliv eskortní letounovce. Jsou to přece, sakra, nejlepší bojové lodě flotily.
Vyšli na letovou palubu Vlkodava. Připadala mu nyní nesmírně velká. Byla čistá a neposkvrněná, ne jako ty stísněné prostory, které teď byly jeho domovem.
Jason pohlédl na Merritta.
"Dejte na sebe pozor, pěšáku."
"Vy také, pilote." Vřele si potřásli rukama.
"Byla jedna z nejlepších. Nikdy na ni nezapomenu," řekl Merritt tiše a Jason přikývl, neschopný odpovědět.
Obrátil se zpátky k admirálu Tolwynovi.
"Pane, doslechli jsme se, jak to všechno doopravdy bylo. Děkujeme vám."
"Naopak,"' řekl Tolwyn tiše. "Já děkuji vám a byla pro mne čest být tam venku s vámi."
Na chvilku zaváhal.
"A Jasone, děkuji vám i za svého synovce. Viděl jsem vaši předběžnou zprávu a Doomsday mi také leccos řekl. Nedokázal si ho vynachválit -ještě nikdy jsem toho chlapíka neslyšel tolik namluvit. Vzal jste s sebou Kevina jako rozmazleného bohatého chlapečka a přivedl jste ho zpátky jako muže, na kterého jsem hrdý."
"Cítil jsem, pane, že když Kevin dostane šanci, nakonec se osvědčí."
Oba si stiskli ruce, Jason se odebral ke své Fretce a vlezl do ní. Bylo nádherné sedět zase u řízení stíhačky. Vnitřek kabiny páchl po spálené izolaci, taktická obrazovka byla dosud prasklá po zásahu. Hlavou mu bleskla vzpomínka na Janice, jak se za řídidly Fretky vrhá do cesty torpédu. Potlačil tu myšlenku.
Odjel na začátek vzletové dráhy, přijal signál "volno", prolétl uzávěrovým polem, polechtal přídavné spalování a jen tak pro potěšení si vystřihl výkrut. Let trval jen pět minut, a když zpomalil a požádal o dovolení přistát, poprvé zakroužil kolem své lodě. Stále k ní byla připoutaná opravárenská loď a navzájem je spojovalo hadovité klubko pupečních šňůr, jimiž do letounové lodě proudily vzduch, energie a palivo. Skupina svářečů ve skafandrech se hemžila kolem odtrženého výběžku přídě a navařovala tam duraocelové pláty. Loď byla od přídě k zádi rozbitý vrak s odtrhanými pancéřovými deskami, opryskaným nátěrem a změtí pokroucených trosek místo soustav spojovacích a pátracích přístrojů.
A přesto na ní bylo něco, co ho přimělo nadmout se pýchou. Na levoboku lodi, poblíž místa, kde býval můstek, pracovní četa znovu namalovala jméno lodi "CVE-8 TARAWA". Pod tím tradiční symboly vyznačovaly její úspěchy a zlatým písmem zde bylo vyvedeno hrdé oznámení PRVNÍ U KILRAHU.
Dokončil oblet a srovnal se proti vletovému otvoru. Lehce jím proletěl, dosedl a zastavil se. Když odklopil překryt kabiny, pozdravila ho Sparksová s dosud obvázaným čelem.
"Co zranění, Sparksová?"
"Ještě trochu bolí. Děkuji za optání."
"Dělal jsem si o vás starost, když jste se tak praštila."
"Vy jste si o mne dělal starost?"
"Rozhodně."
Obdařila ho zářivým úsměvem.
"Jak se cítíte jako poručík a velitel všech mechaniků?"
"Nikdy mě nenapadlo, že se dočkám dne, kdy ze mne bude důstojník, pane. Děkuji."
"Zasloužila jste si to za tu práci, kterou jste odvedla. Vším tím bojem jsme prošli jen díky tomu, jak jste dokázala odbavovat stíhačky."
"Jsem hrdá, že jsem členem téhle party, pane, zejména když jí velíte vy."
Znovu se usmála a slezla se žebříku.
Sestoupil na palubu a zasalutoval směrem k zadní stěně, kterou kilrathské střely z hmotnostního urychlovače proděravěly jako řešeto. Přes díry nyní byl přivařen plát duraoceli z rozbité stíhačky a na něm byla namalována vlajka.
"Kapitán vstupuje na palubu."

Dva propocení poddůstojníci přiskočili k Jasonovi a zasalutovali.
"Žádám o povolení vstoupit na palubu," řekl Jason.
"S potěšením vám ho udělujeme, pane," opětovali oba Jasonovo zasalutování.
Když měl Jason obřad za sebou, zamířil k provizornímu můstku.
U žebříku vedoucího na můstek stál Doomsday a sledoval, jak opraváři nasazují nové skloplastové zasklení místo toho, které se rozbilo při posledním útoku.
"Jak to šlo u starého?"
"Řekl bych, že u Banbridge je to bez problémů. Sakra, přece nemohou zastřelit hrdinu, ne? Ostatně tam padlo slovo i o tobě."
"Jo? No to jsem zvědavý," vzdychl Doomsday.
"Potvrdili tvoje jmenování do funkce velitele wingu na téhle lodi spolu s návrhem na čestnou medaili."
"Jo, díky. Třicet nových vyžlat a všichni se mě budou snažit zabít."
"Nepochybně."
"Doufám, že to nebudou zkoušet tím způsobem, co ty."
Jason se zasmál a odešel.
Když přecházel letovou palubu, spatřil dva piloty, se kterými chtěl mluvit.
"Okrouhlíku, Vlku samotáři."
Oba jmenovaní, kteří byli nasoukaní do zbraňové šachty jednoho Rapieru, vzhlédli s tvářemi pokrytými mastnotou, přistoupili k Jasonovi a potřásli mu rukou.
"Jak to šlo tam nahoře, pane?" zeptal se Okrouhlík.
"Zůstávám na Tarawě a ty pověsti o vrakovišti jsou plané žvásty. Půjde do opravy, dostane novou výstroj, a pak hurá zpátky do akce."
"To je skvělé, pane, tohle jsme o staré dámě chtěli slyšet."
"Chamberlaine, chtěl bych, abyste převzal velení perutě Fretek."
Chamberlain se široce zašklebil.
"Děkuji, pane."
"Kevine, pojďte si se mnou na chvilku promluvit."
Kevin se zařadil vedle Jasona a oba kráčeli přes palubu.
"Když jsem čekal, než mě starý přijme, dostal jsem od jednoho člověka z jeho štábu nabídku. Chci vám ji vyřídit."
"O co jde, pane?"
"Banbridge vás chce do svého štábu jako adjutanta. Je to skvělé postavení, Kevine. Služte u Banbridge, dělejte svou práci dobře a postoupíte až na velitelství loďstva. Budete tam zářit - červená bojová páska na složce, potvrzené eso se stříbrnou hvězdou se zlatými křídly, na kterou vás doporučuji; generální štáb miluje takovéhle záznamy u svých lidí. Budete postupovat rychle, Kevine. Hergot, za pět let mi můžete šéfovat."
"Děkuji, pane."
Jason na něj pohlédl a povšiml si svraštělého obočí.
"Nejste moc nadšeny."
"Mohu mluvit upřímně, pane?"
"Jistě, jen do toho."
"Řekněte jim, ať si to strčí někam. Nemám na tyhle typy oficírů žaludek. Raději bych tady létal s vámi a ostatní posádkou."
Jason se zašklebil.
"A jak by se vám líbilo dělat velitele perutě na eskortní letounové lodi?"
"Tady, pane?"
"Jasně, přímo tady. Rád bych vás měl přiděleného natrvalo a dostal byste na starost Rapiery."
"Pane, to by bylo úžasné."
Jason s úsměvem poklepal Kevina po rameni.
"Ještě si o tom promluvíme."
Potěšeně se zubící Kevin se rozběhl zpátky k Chamberlainovi a oba se smáli a plácali se po zádech.
Jason se obrátil a vykročil pryč.
Když došel ke vchodu do hlavní chodby na záď, na chvíli se zastavil, aby si prohlédl pamětní desku.
Bylo na ní vyryto dvě stě osmdesát tři jmen. Tolik z nich ani neznal, u tolika z nich si sotva pamatoval tvář a jméno, pochycené v žáru boje. Nedokázal si ani vzpomenout na jméno té mladé a přitažlivé operační důstojnice, či skromného kuchaře, který vyvlekl zraněné z rozbité chodby a nakonec ručně zasunul zaseknuté dveře přechodové komory, přičemž sám zůstal na straně vakua, anebo mechanika, který se ponořil do ohnivé stěny, aby zavřel přívod do prasklého palivového potrubí s vodíkem a zahynul, aby zachránil loď. Tolik jmen, tolik dopisů, které má v příštích dnech napsat.
Kráčel chodbou, zčernalou ohněm, protáhl se kolem pracovní čety a uvědomil si, že na sobě stále má vypůjčenou uniformu, která teď byla špinavá a plná skvrn.
Došel ke své kabině v úseku ubikací letců a rozhlédl se. Zbylo čtrnáct lidí. Ostatní kabiny byly nyní prázdné a tiché a osobní věci byly zabalené a čekaly na odeslání domů.
Vešel do své kabiny a zavřel dveře.
Lůžko jako by se mu vznášelo vstříc a on se na ně zhroutil, ani se neobtěžoval se svlékáním. Polštář stále jemně voněl parfémem a vzpomínka na to všechno mu málem vehnala slzy do očí.
"Hnusná válka," zašeptal.

Jen jednou vydechl její jméno a potom kapitán Jason "Medvěd" Bondarevskij odplul do milosrdného klidného spánku beze snů, ze kterého se příštího dne probudí - hotov vrátit se do boje proti Kilrathům.